

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 72

Dijous, 16 de març de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 81

Í N D E X

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2005
(tram. 232-00008/07) (p. 4)

Diputats

interventors per al període pressupostari del 2006 (tram. 231-00003/07) (p. 5)

Proposició de llei

reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos
d'assistència (debat de totalitat) (tram. 202-00067/07) (p. 5)

Projecte de llei

ferroviària (tram. 200-00036/07) (p. 14)

Designació

d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00032/07) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-01019/07) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció ginecològica (tram. 300-01020/07) (p. 33)

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones
(tram. 401-00025/07) (p. 38)

Salutació

a una delegació del Senat de Mèxic (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per a l'educació
(tram. 317-00217/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'adequació de les polítiques que es duen a terme als reptes
que Catalunya té plantejats (tram. 317-00213/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre els aspectes del Pla nacional de l'educació que considera positius
per a la societat catalana (tram. 317-00216/07) (p. 40)

→

al president de la Generalitat sobre la seva opinió pel que fa al Pacte nacional per a l'educació
(tram. 317-00215/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre el moment actual de la tramitació de l'Estatut
(tram. 317-00214/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre l'arribada del Trambaix i el metro a Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat)
(tram. 310-00548/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre l'autovia entre Tarragona i Montblanc
(tram. 310-00547/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les fonts d'informació del Departament de Justícia per a planificar
les necessitats dels mitjans humans i materials de l'Administració de justícia
(tram. 310-00542/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre el Pla local de seguretat viària
(tram. 310-00545/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les actuacions en matèria d'arxius per a salvaguardar el patrimoni
documental de Catalunya (tram. 310-00546/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la situació del sistema sanitari català
(tram. 310-00543/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre els continguts del Pacte nacional per a l'educació
(tram. 310-00544/07) (p. 49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència
(tram. 300-01022/07) (p. 50)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política en matèria de societat del coneixement
(tram. 300-01023/07) (p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya
de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat
(tram. 302-00164/07) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana
(tram. 302-00165/07) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya
(tram. 302-00166/07) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals
(tram. 302-00167/07) (p. 70)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 81

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós, el lletrat Sr. Muro i Bas i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia, i les conselleres d'Educació, de Salut i de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2005 (tram. 232-00008/07). Mesa del Parlament. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).

2. Diputats interventors per al període pressupostari del 2006 (tram. 231-00003/07). Mesa del Parlament. Designació.

3. Proposició de llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència (tram. 202-00067/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC, 234, 56).

4. Projecte de llei ferroviària (tram. 200-00036/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 303).

5. Designació d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00032/07). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-01019/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'atenció ginecològica (tram. 300-01020/07). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència (tram. 300-01022/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria de societat del coneixement (tram. 300-01023/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya (tram. 300-01021/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat (tram. 302-00164/07). Sra. M. Ángeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana

(tram. 302-00165/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya (tram. 302-00166/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals (tram. 302-00167/07). Sr. Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Hi ha una proposta d'alteració de l'ordre del dia. A sol·licitud dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, es proposa d'incloure un nou punt de l'ordre del dia d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, atès que ha complert tots els tràmits parlamentaris que li permeten de ser-hi inclòs. El nou punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya.

Hi ha cap objecció? (*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*) Senyor Vendrell, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Tornem a estar en aquell debat de si en aquests canvis de l'ordre del dia –que per cert, és el segon que es fa, el segon Ple consecutiu– es requereix unanimitat o va per majories. Si va per majories, com sempre acceptarem la decisió de les majories –no podria ser d'una altra manera–; si es requereix unanimitat, li manifestem la nostra oposició en el tema.

I també una cosa, senyor president. És que no estem en un tema, com l'altre cop, que més o menys se n'havia parlat a la Junta de Portaveus. És que aquí els grups que no hem firmat aquest escrit no estem preparats per fer-ho. I això em sembla que no és massa correcte, actuar d'aquesta manera en projectes de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Alguna altra paraula? (*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, gràcies, senyor president. No, és en el sentit de demanar que aquesta proposta, doncs, es posposi per a la propera celebració del proper Ple. Entenem que estem, a més, en uns dies, en uns moments en què bastants diputats d'aquest Parlament, doncs, estem immersos en un debat molt important; s'hi porta un projecte de llei

que voldríem que es pogués debatre amb tranquil·litat, no hem tingut pas temps per a preparació, i per a assumpte i assignació, també, del seguiment d'aquest Projecte, i, per tant, doncs, demanaríem, si és que és una decisió que s'ha de prendre per majories, que es pogués replantejar.

(La Sra. Figueras i Siñol demana per parlar.)

El president

Senyora Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el motiu de la inclusió en l'ordre del dia d'aquest punt, com molt bé ha dit el president de la cambra, és perquè el Govern ha demanat tràmit d'urgència d'aquest Projecte de llei. La nostra posició seria, doncs, de no entorpir-ho i intentar que puguem fer-ho al més aviat possible. En tot cas, si no hi ha unanimitat, doncs, és clar, haurem de pensar la situació. Però, en tot cas, demanem que ho reconsiderin, pel fet que el mateix Govern ha demanat aquesta tramitació d'urgència.

Gràcies.

El president

Alguna intervenció més? (Pausa.) Bé, els proposo el següent: atesa la circumstància i atès que l'ordre del dia es podria modificar –i si no, em corregeixi, senyora lletrada major– més endavant, els emplaçaria que durant aquests dos propers punts que hi ha a l'ordre del dia continuem amb l'ordre normal i corrent, en parlin, comuniquin a aquesta presidència el seu acord, i a partir d'aquí decidirem si ho votem o, senzillament, ho incorporarem; però els demano que en parlin. I, per tant, no votarem l'alteració de l'ordre del dia fins al següent punt, fins als dos següents punts, que són el pressupost i la designació dels diputats interventors.

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2005 (tram. 232-00008/07)

Per tant, passem al primer punt de l'ordre del dia, que és la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2005. La Mesa del Parlament ha encomanat la presentació de la liquidació a la diputada interventora, senyora Carme Figueras. Senyora Figueras, té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, bé, per primera vegada en aquesta cambra fem una sessió no secreta..., és a dir, en una sessió normal, ordinària, tractar aquest punt de liquidació dels pressupostos del Parlament i del Síndic de Greuges, doncs, com farem també la presentació i l'aprovació dels pressupostos, quan en sigui el moment. Doncs, dir que és el que hem demanat reiteradament els diferents grups de la cambra, i el nou Reglament ens

permet que aquesta sessió no sigui secreta, perquè evidentment no hi ha hagut mai cap voluntat que això no pugui ser públic. Al cap i a la fi, els comptes i els diners públics, doncs, han de..., tenen tota la transparència i tota la claredat que calgui.

Breument, perquè també vostès ja ho tenen, saben perfectament quins són els números, i els diputats interventors i els membres de cada grup que formen part, doncs, del que era la Comissió de Govern Interior abans han conegut, en aquesta sessió de la Mesa ampliada amb els diputats interventors, molt més detalladament quins són els trets d'aquesta liquidació.

La liquidació del pressupost del Parlament de l'exercici 2005 és una liquidació que parteix d'un pressupost inicial, doncs, que és de 58 milions d'euros –ho dic en números rodons–; s'hi han incorporat uns romanents de l'exercici del 2004 de 5.400.000 –ho dic en números rodons–, i ha quedat, per tant, un pressupost definitiu de 63.614.008 euros. La despesa total que s'ha efectuat ha estat de 56.273.680 euros, és a dir que hi ha hagut un romanent resultant de l'exercici del 2005 que representa un 11,54 per cent del pressupost definitiu del 2005, és a dir, del pressupost una vegada incorporats els romanents de l'any anterior. Aquest romanent, de 7.340.328 euros, doncs, s'incorporarà al pressupost del 2006, tal com la llei preveu, i així s'ha acordat per part de la Mesa ampliada.

El que sí que s'aprecia, fonamentalment, és que aquest romanent procedeix de l'estalvi pressupostari al capítol 1, bàsicament degut a partides de nous llocs de treball que s'hi van incorporant i es van cobrint al llarg de l'any –i, per tant, doncs, hi han estalvis, però tot i així prèviament, inicialment s'han de pressupostar íntegrament–, i també, doncs, de desplaçaments temporals, en el capítol 6, per a l'execució d'obres planificades, obres que són de plurianualitats, o bé, també, el capítol 2, en què hi pot haver hagut també una mica d'estalvi en les despeses corrents, que això ja és bo i que vol dir una bona gestió per part de l'Oïdoria de Comptes.

Amb relació al capítol 1, de personal, s'ha gastat el 88,7 per cent. Al capítol 2 són significatives les despeses derivades de l'Exposició Commemorativa del 25è Aniversari, que ha estat un total de 505.000 euros, així com les corresponents als actes relacionats amb aquesta efemèride. Les despeses telefòniques també són significatives, per un import de 608.400 euros. També cal assenyalar que en aquest capítol 2 hi ha el conveni amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per al funcionament del Canal Parlament, i a la vegada, en el capítol d'inversions, hi ha també tot un seguit d'inversions derivades de la posada en marxa, ja amb tota intensitat, del Canal Parlament i del que això significa.

Significatives també al capítol 2, les despeses de serveis d'informàtica, que són 656.000 euros, i també que durant l'any 2005 s'han realitzat diversos programes de deshabituació al tabac –això és una cosa nova que s'ha iniciat el 2005–, en col·laboració amb el Departament de Salut; que s'ha posat en marxa també un pla de recollida selectiva de deixalles, que no s'havia fet en aquest Parlament, i també que, mitjançant concurs públic, s'ha fet el canvi de concessionari del servei de bar - restaurant.

Ja per anar acabant, sens dubte, la part més significativa de la despesa d'aquest exercici 2005, junt amb la celebració del XXV aniversari, com els deia, són les obres d'adequació de la planta baixa, que tots vostès coneixen, que es realitzen en un marc de despesa plurianual i que, doncs, tenen la plurianualitat del 2005, 2006 i 2007, que és quan definitivament quedaran fetes totes les obres de la planta baixa.

En inversions, en informàtica, també una partida significativa de 525.000 euros, i dir també que la partida del capítol 4, la de transferències als grups parlamentaris per al seu funcionament, és una partida d'un total de 15,3 milions d'euros i que, doncs, s'ha gastat gairebé íntegrament –hi ha un sobrant petit–, com ha estat altres anys. Es manté en aquest sentit la pressupostació d'altres anys, igual que s'ha mantingut invariable aquesta partida també per al pressupost del 2006.

La despesa percentual per capítols..., el més significatiu seria que, del total del pressupost del Parlament, un 38,8 per cent és capítol de personal; un 19,32 per cent és capítol de béns corrents i serveis; capítol 4, el que els deia, totes les subvencions i despeses de funcionament dels grups, és un 27,19 per cent, i el capítol 6, d'inversions, que és un 14,39 per cent.

Del que ha sobrat, és a dir, els romanents que s'incorporaran a l'exercici del 2006, el més significatiu seria la partida de despeses de personal, que són 2,7 milions d'euros; despeses de béns corrents i serveis, en què hi ha hagut un sobrant de 2,5 milions d'euros, i en inversions reals, que passen senzillament a la plurianualitat del 2006, que són de gairebé 2 milions d'euros.

Per acabar, dir-los que també es posa a consideració dels senyors i senyores diputats la liquidació del pressupost del 2005 del Síndic de Greuges, que inicialment era de 4,9 milions d'euros i que després d'incorporar-hi romanents de l'exercici anterior i de crèdits generats per dos conceptes petits, doncs, queda un pressupost definitiu de 5.153.809 euros. I aquest repartiment..., la despesa, en aquest cas, efectuada ha estat d'un 71,5 per cent a despeses de personal –bàsicament, el Síndic de Greuges on té el gruix de pressupost és a despeses de personal, com no pot ser d'una altra manera–; el capítol 2, de despeses de béns corrents, d'un 20 per cent; un capítol d'inversions del 7,5 per cent, i els capítols 4 i 8 no són significatius, perquè no arriben a l'1 per cent entre ambdós. El romanent, el que hi ha hagut d'estalvi en aquest exercici del 2005, és de 796.721 euros, que bàsicament ha estat en gairebé 500.000 euros en el capítol de despeses de personal, pel mateix motiu que els deia del pressupost del Parlament, pel fet que les places noves es van cobrint al llarg de l'exercici.

Això seria el que es presenta a la seva consideració. Dir finalment que vull agrair a l'Oïdoria de Comptes totes les facilitats donades, la claredat i el rigor en tota la feina que des d'aquesta Oïdoria es fa en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha algun diputat o diputada que vulgui intervenir? *(Pausa.)*

Passem, doncs, directament a la votació, la qual podem fer per assentiment, si els sembla bé. *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció, queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2005.

Diputats interventors per al període pressupostari del 2006 (tram. 231-00003/07)

El segon punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2006. La secretària primera donarà lectura a l'acord de la Mesa del Parlament que proposa els diputats interventors. Té la paraula.

La secretària primera

«La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 2 de març de 2006, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, acorda de proposar al Ple la designació com a diputats interventors per al període pressupostari actual el senyor Esteve Orríols i Sendra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; la senyora Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el senyor Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.»

»Palau del Parlament, 2 de març de 2006.»

El president

També els proposo que s'aprovi per assentiment. És possible? *(Pausa.)*

Doncs, si és així, queden designats els senyors diputats interventors.

(Pausa.)

Proposició de llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència (debat de totalitat) (tram. 202-00067/07)

Anem al punt tercer –com que continuen les converses... El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la Proposició de llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat. Pausa.)

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, anem a presentar aquesta Proposició de llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència.

cia. Volem agrair la presència en aquest Ple de representants del Col·legi de Veterinaris de Barcelona i de l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència, que han participat i col·laborat en la redacció d'aquesta Llei i que, com he dit, avui ens acompanyen en aquest Ple.

Creiem que aquesta és una llei molt tècnica que facilita a les persones amb discapacitat –i esperem que ho pugui facilitar ben aviat– un nou servei per poder accedir, acompanyades de gossos d'assistència, a qualsevol lloc. Estem segurs que ningú es podrà negar a voler constituir, a partir d'aquest plenari, una ponència que, a partir del text presentat, ens permeti consensuar entre tots els grups parlamentaris la Llei definitiva que doni cobertura a facilitar l'accés a l'entorn d'aquestes persones. Com he dit, es tracta de trencar barreres, de facilitar que aquestes persones puguin tenir una ajuda tècnica, la d'un gos d'assistència, que faciliti la seva vida quotidiana.

Els gossos han estat utilitzats molts anys com a animals de treball, i més tard com a animals de companyia. Això és perquè el gos té la capacitat d'oferir una inesgotable dedicació a aquelles persones amb qui comparteix la seva vida. A Europa, els gossos s'estan utilitzant, des de fa molts anys, com a guia per a persones cegues, i des de fa uns anys ençà, també existeixen associacions que es dediquen a ensinistrar gossos per assistir persones amb cadira de rodes, sordes, epilèptiques o amb altres discapacitats, sempre que la discapacitació no els impedeixi prendre cura del benestar del gos.

L'any 1993, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 10/93, que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall. Amb aquesta Llei es garantia l'accés als llocs, allotjaments, establiments, locals i transports públics o d'ús públic a les persones amb disminució visual total o parcial que vagin acompanyades de gossos pigall. Per tal d'avançar encara més en la regulació d'aquest àmbit, es promou aquesta Llei, aquesta nova Llei, per tal d'afegir totes les tipologies de gossos d'assistència i que els seus propietaris tinguin els mateixos drets que els dels gossos pigall, és a dir, que puguin accedir als llocs, allotjaments, establiments, locals i transports públics o d'ús públic que la Llei reconeix per als gossos pigall.

Els gossos d'assistència són gossos que han estat ensinistrats per professionals, entitats o escoles especialitzades, oficialment reconegudes, per a l'acompanyament, la conducció i l'ajuda de les persones amb disminució visual, física i sensorial, tant a l'interior, com a l'exterior de recintes.

D'altra banda, en aquesta tipologia de gossos, cal mantenir un control sanitari molt estricte, atès que el seu accés als llocs públics fa que tinguin un contacte habitual amb una gran quantitat de persones. És per això que el Grup de Convergència i Unió ha incorporat a aquesta Proposició de Llei totes les consideracions que sobre aquesta han dut a terme des del Col·legi de Veterinaris de Barcelona.

Com ja s'ha assenyalat, la Llei 10/93, de 8 d'octubre, regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall, però deixa

sense cap marc jurídic l'accés a l'entorn d'altres persones amb discapacitat acompanyades d'altres tipus de gossos d'assistència. Per tot això, aquesta Proposició de llei defineix tot aquest conjunt d'aspectes que ara detallaré d'una forma breu.

Per una banda, quin és l'objecte de la Llei? Doncs té per objecte garantir l'accés a l'entorn a les persones amb discapacitat que vagin acompanyades d'aquests gossos d'assistència, ja siguin de servei o d'avís. Queden exclosos de l'aplicació d'aquesta Proposició de llei els gossos pigall, que ja estan regits per la seva normativa. Totes les persones amb discapacitat física i sensorial que vagin acompanyades de gossos d'assistència, poden accedir, d'acord amb el que estableix aquesta Proposició, a tots els llocs que abans he citat –allotjaments, establiments, etcètera.

Quin és el concepte que defineix aquesta Proposició de gossos d'assistència? S'utilitza la terminologia de «gossos d'assistència» en aquesta Llei, entesa i referida, per una banda, als gossos de servei, que són aquells que estan ensinistrats per veterinaris en exercici, col·legiats, o persones que puguin demostrar un coneixement reglat en el camp de l'ensinistrament de gossos d'assistència, i en aquest cas són per a persones amb disminució física, i per tant, doncs, l'assistència, l'ajuda d'aquest gos és per a persones amb disminució física, són els «gossos de servei». Per altra banda, hi ha els definits com a «gossos d'avís», que estan especialitzats per a l'acompanyament de persones amb disminució auditiva.

Per altra banda, aquesta Proposició de llei defineix la identificació d'aquests gossos, que s'ha de fer mitjançant un distintiu de caràcter oficial que ha de portar el gos en un lloc visible; també, el reconeixement d'aquests gossos, de quina forma es fa; quines condicions higienicosanitàries han de tenir, també ho defineix aquesta Proposició. I també hi ha tot el que fa referència a la suspensió en l'exercici de drets, que és quan l'usuari del gos d'assistència no podrà exercir els drets que li reconeix la present normativa, quan hi hagi casos de perill imminent, quan es faci evident una manca d'higiene, etcètera; per tant, doncs, també queda disposat en aquesta Proposició de llei.

També defineix la Proposició de llei que l'accés dels gossos d'assistència, en els termes establerts per aquesta Llei, no pot comportar cap despesa per aquest concepte, per a les persones usuàries d'aquest servei. També defineix quins són els òrgans competents per a tot el que fa referència al reconeixement d'aquests gossos, etcètera. També determina, de forma molt concreta i explícita, els llocs, allotjaments, establiments, etcètera, en els quals es podrà accedir. I entre d'altres són: els centres d'esbarjo i de temps lliure, els centres oficials, les platges, les fires i mercats, els centres d'ensenyament, a tots els nivells, tant públics com privats, els centres sanitaris i assistencials, els centres religiosos, etcètera.

Per tant, doncs, fa una definició específica de quins són els llocs a què es podrà accedir amb aquests gossos d'assistència. També, tot el que fa referència a transport públic queda explicitat en aquest articulat de la Llei.

Per altra banda, doncs, el dret d'accés, trasllat i estança reconegut en aquesta Llei, s'entendrà sempre inte-

grat per la constant permanència del gos al costat de la persona usuària. I això, doncs, queda explicat de quines formes s'ha de fer, a l'article 11. També, les obligacions que té la persona usuària del gos, a l'article 12, i els drets i deures dels ensinistradors, a l'article 13. S'estableix també un règim sancionador per quan no es fes una bona utilització d'aquest animal d'acompanyament.

Per tot això que he explicat de forma breu, perquè tots els grups parlamentaris, des de fa temps, tenen aquesta Proposició de Llei, entenem i estem segurs que rebrem el suport de tots els grups parlamentaris, malgrat la presentació d'aquesta esmena a la totalitat que esperem que reconsiderin, perquè, evidentment, en un tema tan tècnic com aquest, no s'aguanta per enlloc una esmena a la totalitat. Aquí no hi ha cap model polític de societat; aquest és un tema tècnic d'ajudar les persones que tenen una discapacitat a poder facilitar-los, d'una forma més clara, més efectiva, l'accés a la vida quotidiana, en podríem dir; és com dir una proposició de llei que vol ajudar aquestes persones a trencar barreres, a fer una societat més accessible. I aquesta és una manera ben clara de fer-ho.

Ningú podrà entendre un «no» a una normativa tan tècnica que vostès saben que si avui es pren en consideració el que farem és crear una comissió per analitzar l'articulat i perquè s'hi puguin presentar les esmenes oportunes. I des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en un tema com aquest, com sempre acostumem a fer, el que nosaltres voldríem és que hi hagués un gran consens i una aprovació per unanimitat en el redactat final de la Llei. I per tant, oferim aquest text per pactar-lo, per consensuar-lo i fer una llei al servei de les persones amb discapacitat, com no podria ser d'una altra manera.

Sé que a vostès, als grups parlamentaris que donen suport al Govern, els sorprèn que hi hagi una oposició que, a part de fer el control del Govern, també sigui una oposició propositiva. A nosaltres ens sembla que cal cobrir tots aquells aspectes que queden per fer pel Govern, que són molts, i per tant nosaltres anem presentant proposicions de llei i propostes de resolució en tots els àmbits, i especialment en la política social, perquè hi veiem moltes mancances. I ens sembla que, quan hi ha una actitud positiva de l'oposició, una oposició que sap fer propostes i que, a més a més, les ofereix al consens de tots els grups parlamentaris, especialment en un tema com aquest, que, com he dit, té una característica molt tècnica, que es basa a facilitar més la vida a les persones que tenen una discapacitat, una disminució. I ningú podrà entendre que en un tema com aquest es vulgui fer passar el temps; ara hi ha l'oportunitat de fer-ho. Hi ha un text, que brindem per pactar amb tots els grups parlamentaris, i lamentàriem que per aquesta acció política en positiu que fa Convergència i Unió, els grups que donen suport al Govern tinguessin una actitud negativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pels grups Socia-

listes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre diputada... (*remor de veus*), sí, sí, Consol Prados té la paraula. No, perdó..., té la paraula, senyora diputada... (*Remor de veus*.) La senyora Capdevila té la paraula.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies. Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, també sumar-me als agraïments de les persones que ens estan acompanyant avui en el debat d'aquesta Proposició de Llei.

Jo voldria dir-li, senyor diputat, per començar, que ser propositiu des de l'oposició és la seva obligació, no és un mèrit; no ho entenguin com un mèrit, és la seva obligació fer propostes.

Dit això, jo li voldria dir que creiem, de la mateixa manera –i vostè ho ha exposat d'una manera força correcta i tècnica a la vegada–, que cal legislar i regular l'accés de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos. I ho creiem, perquè és cert que hi ha moltes persones que gaudeixen actualment d'aquest suport –ho fan, de manera, diguem-ne, alegal, perquè no estan reconeguts per la Llei–, però també ho creiem, perquè tots sabem els beneficis –i així ens ho demostren els estudis–, que els gossos d'assistència poden ésser molt útils per tal de facilitar l'autonomia a les persones amb discapacitat, tant física, com auditiva.

Però vostè també sap que a Catalunya ja hi ha una llei –n'ha fet menció amb anterioritat–, és la Llei 10/93 –que, per cert, és una llei limitada en aquests moments–, que no permet incloure aquestes noves especialitats pel que fa a l'ensinistrament de gossos d'ajuda. No permet aquestes noves especialitats que ens permetria ampliar el col·lectiu de persones usuàries, atès que la Llei aquesta abans esmentada, només dona cobertura a les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall.

Per tant, estem tots d'acord amb la seva proposta, però li haig de dir que discrepem en la manera de resoldre aquesta mancança, aquest dèficit legislatiu, i és en el procediment. Nosaltres creiem sincerament que no cal fer una nova llei. Creiem que és suficient... No cal fer una nova llei, perquè això entenem que provocaria més dispersió legislativa, i per aquest motiu, nosaltres hem fet aquesta esmena a la totalitat. No creiem que sigui necessari fer una nova llei, creiem que cal modificar, que cal reformar l'actual Llei 10/93, que regula l'accés de les persones amb disminució, com he dit abans visual, acompanyades de gossos pigall. Per a nosaltres, aquesta proposta és molt més eficient i la considerem suficient.

En aquesta línia de treball, jo ja els he de comunicar que el Departament de Benestar i Família ja hi està treballant. Aquesta Llei, la 10/93, va ser capdavantera a tot l'Estat espanyol, i utilitzada, tanmateix, com a referent en d'altres comunitats autònomes, que actualment algunes d'elles ja han reformat la seva Llei per poder-hi incloure, o perquè també es pugui incloure els gossos d'assistència. Però la Llei 10/93, a part de modificar-la

per incloure els gossos d'assistència, cal també modificar-la perquè en aquest moment ens trobem que, pel que fa al règim sancionador, també s'ha de modificar. Per tant, seria inútil que ara aprovéssim una nova llei i després proposéssim una reforma, perquè ja entenem que hi han déficits en la Llei actual. Per tant, seria per nosaltres perdre aquesta oportunitat d'or, fer aquesta revisió sense incloure aquestes altres modalitats d'ajuda, que ja sap vostè, i de fet és així, que són una realitat i que, de fet, hi han moltes entitats ja especialitzades en l'ensinistrament de gossos. Jo els haig de lloar la seva doble funció, és a dir, l'ensinistrament d'aquests gossos i les tasques posteriors que poden desenvolupar, però sobretot perquè ho fan a partir de gossos que estan a les gosses, gossos que estan en protectores o gossos que s'han trobat abandonats. Per tant, els lloco aquesta doble finalitat.

Aquests gossos un cop ensenyats són un suport i una gran ajuda a les persones amb discapacitat física i auditiva en totes aquelles activitats de la seva vida quotidiana; gossos que en un moment determinat –tots ho sabem i de fet hi han hagut reportatges recentment a la televisió que ens han obert els ulls; a vegades val més, sempre ho diem, una imatge que mil paraules– poden obrir una porta, recollir una moneda del terra, una bossa, una cartera, donar un senyal d'alerta quan sona un timbre o el plor d'un nen, o buscar ajuda en el cas d'un accident.

El Departament no treballa sol, treballa amb l'assessorament d'aquestes entitats i comparteix en gran mesura les seves propostes. I entenem molt bé que la reforma de la Llei s'ha de plantejar des d'una òptica que cal incloure-hi un títol genèric de gossos d'assistència, subdividit en tot cas en gossos guia, gossos de servei i gossos d'avís. D'aquesta manera la reforma establiria la següent classificació: gos guia, adreçat a les persones amb discapacitat visual; gos de servei, destinat a una persona usuària amb discapacitat física; gos d'avís, per ajudar els sords. Aquests gossos es comuniquen a través del contacte i guien la persona d'on surt o on hi ha la font del so. La finalitat és la mateixa: garantir l'accés a l'entorn, no únicament a les persones amb deficiència visual, acompanyades de gossos pigall, sinó també a persones amb disminució física o auditiva, acompanyades per aquests gossos ensinistrats per al seu suport i ajuda. I no oblidant també –un apartat molt important– que aquests gossos poden ser d'una gran utilitat a les persones grans.

Creiem també que s'ha de preservar, això sí, la denominació de gos pigall, perquè aquesta és una terminologia molt popularitzada a Catalunya, amb un ampli reconeixement, i per tant, creiem important la preservació, també, d'aquesta terminologia. Però no podem perdre de vista que atorgar a la persona usuària acompanyada d'un gos d'assistència el dret a accedir a qualsevol tipus d'espai públic, estem a la vegada envaint altres drets que també són dignes de protecció, com és en aquest cas el dret d'admissió. Amb això vull dir que ens cal tenir cura i fer una aposta per una llei que abasti exclusivament el gos d'assistència, perquè aquest gos –vostè ho ha dit abans– ha de ser educat per comportar-se en llocs públics i ha de complir, a la vegada, tots els requisits i controls sanitaris pertinents.

En altres comunitats, com Galícia, Castella i Lleó o el País Valencià, ja han legislat o han reformat les seves pròpies lleis per poder incloure aquesta nova modalitat. A Castella han reformat la Llei 12/2003, d'accessibilitat i supressió de barreres, introduint un paràgraf que diu: «Garantint el dret d'accés als discapacitats físics, visuals o psíquics acompanyats de gossos guia.» Al País Valencià incorporen altres classificacions, i en aquest cas inclouen una altra modalitat, que són els gossos de teràpia assistida. A Catalunya, també..., a l'Estat espanyol hi han entitats sense ànim de lucre que es dediquen a l'ensinistrament de gossos d'assistència. I ho he dit abans, cal destacar aquesta doble finalitat, és a dir, facilitar i proporcionar independència a les persones amb necessitats especials i, d'altra banda, fer-ho amb gossos abandonats, amb gossos de gosses o protectores. Hem de tindre també clar que un gos d'assistència és quelcom més que un gos de companyia, i per tant, aquí hem de garantir que la persona i el gos d'assistència han de ser compatibles i inseparables, i això exigeix també que la persona usuària estigui capacitada per tenir-ne cura. Capacitar un gos d'assistència requereix molt de temps, requereix dedicació; té un elevat cost –hi han estudis que informen d'uns vuit mil euros anuals. Malgrat aquests requisits, el grau de satisfacció de les persones que són usuàries en aquest moment és molt elevat, i per aquest motiu encara donem més força a la necessitat d'aquesta reforma.

Hi han altres beneficis que els gossos d'assistència comporten als seus usuaris, jo crec que són uns facilitadors de la seva integració social; és a dir, el gos els facilita aquesta interacció amb el medi, moltes vegades disminuïda per la mateixa discapacitat.

Per això, senyor diputat, la seva intervenció, el fet que l'oposició sigui propositiva, no ha estat sobrer en aquest cas. Discrepem de la manera com vostè vol canalitzar aquest buit legislatiu. Nosaltres, ja ho he explicat, ho farem d'una altra manera, però no discrepem amb el seu contingut. Només dir-li un altre cop que el Departament està en contacte directe amb associacions expertes en la matèria que avui abordem per tal d'avançar en aquesta reforma de la Llei. No podria ser d'una altra manera, ara que fem –ara en aquest moment– un gran pas per establir la quarta pota de l'estat del benestar, amb reformes socials molt ambicioses com és la nova Llei de serveis socials, no podríem deixar tampoc de preveure aquestes mesures facilitadores de l'autonomia de les persones amb diversitat funcional.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Capdevila. Per fixar la posició té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Consol Prados. (*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*) Sí, senyora Meritxell Borràs?

La Sra. Borràs i Solé

Sí no m'equivoco, per defensar el vot a la...

El vicepresident primer

Té tota la raó. Demano disculpes al Grup de Convergència i Unió i a la senyora Consol Prados. Té tota la raó, toca primer el Grup de Convergència i Unió. Senyora Meritxell Borràs, té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

El nou Reglament fa ballar el cap.

El vicepresident primer

Efectivament, senyora Borràs, l'aplicació del nou Reglament aprovat m'ha fet equivocar. Demano disculpes. Té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, avui, desgraciadament, per Convergència i Unió no ha estat una sorpresa que hi hagués una esmena a la totalitat d'aquesta Proposició de llei. No ha estat una sorpresa –dic, desgraciadament– perquè ens hi tenen habituats, no?: qualsevol proposta que vingui per part de Convergència i Unió es troba amb la porta tancada; qualsevol proposta feta des d'aquestes files té el «no» per endavant. A més a més, per si això no era prou evident, ja estava anunciada, dins del termini legal, la seva esmena a la totalitat, sol·licitar el retorn d'aquesta Proposició de llei, per dir-ho d'alguna manera.

I la veritat és que els arguments que ens han donat vostès... Jo els he de confessar que quan em preparava, doncs, aquesta intervenció, pensava: «A veure quins arguments ens donaran, quins arguments, que s'aguantin per algun lloc, per negar la possibilitat de donar drets a aquestes persones...» I per tant, quins arguments avui ens donaran? I la veritat és que ha sigut més decebedor del que jo inicialment em podia pensar. Han estat francament molt pobres, els arguments que vostès ens han dit. Ens han dit que és cert que cal regular això, ens han dit que creuen que és necessari legislar-ho, que els ha agradat la definició de tot plegat i que l'han compartida absolutament, però que en canvi la manera... Avui ens hem equivocat en la manera, no?, ens hem equivocat en la forma. Hauríem d'haver presentat, doncs, una reforma de la Llei. Si ho haguéssim fet de l'altra manera, ens hauríem trobat en el camí contrari: que no era la reforma de la Llei, sinó fer una llei específica per a les persones que requereixen, doncs, un gos que els pugui assistir, que, en aquest sentit, els pugui ajudar en la seva vida quotidiana a accedir a molts àmbits. Quina llàstima que ens haguem equivocat en la forma!, en la manera. Però mentrestant, mentre vostès no troben bé la manera, ens diuen que fan estudis i informes –avui, mal dia per parlar-ne...–, però a més a més ens diuen, doncs, que evidentment el Govern ja ho està preparant, que ja ho està fent. Sempre un pas endarrere del que és l'oposició.

La Proposició de llei no és perfecta, evidentment, i si volien millorar-la podien fer-ho. Tenien el camí a través de la Comissió, es podien fer les esmenes que convingués i, per tant, no calia que vostès la tiessin enre. I vostès han optat per no donar drets a aquestes persones. Avui, votant vostès, presentant aquesta esme-

na a la totalitat, vostès opten per no donar drets a aquestes persones.

Vostès saben que aquesta és una proposició de llei, tal i com s'ha dit, molt tècnica: una llei que complementa la Llei vigent des del 93, que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual, acompanyades de gossos pigall, i que a més a més el que dona és dret, els mateixos drets que en aquests moments tenen les persones amb disminució visual. Aquesta Llei dona els mateixos drets a aquelles persones que tenen un altre tipus de disminució. Ells també necessiten un gos, un gos en aquest cas que els assisteixi. I vostès avui això ho neguen, no?, i ho neguen per la forma –per la forma.

Per fer-ho gràfic, avui ens acompanyen persones amb disminució visual acompanyades pel seu gos pigall, no? De fet, és la persona que va promoure la Llei del 93 i que des d'aquí jo vull felicitar per la feina feta en aquell moment i per tot el que va ajudar. Però ell sap precisament, aquestes persones saben el que és viure amb l'avantatge de poder accedir als espais públics, als transports públics i tot plegat. I vostès avui neguen aquesta possibilitat a les persones que tenen algun tipus de discapacitat que no és la visual, però que en canvi no se'ls permet a dia d'avui –i avui podien facilitar que això, d'una forma immediata, es resolgués– poguessin accedir a tots aquests espais.

Mirin, per què vostès rebutgen aquesta Proposició de llei? Per què vostès avui opten per negar-los aquests drets? Per què avui els tanquen la porta, no?, i a més amb aquest menyspreu, amb aquest, si em permeten, doncs, amb aquestes poques ganes de mirar de fer esmenes i de portar les coses bé, no? Doncs segurament –segurament– perquè la proposta no és seva, simplement.

Aquesta Proposició de llei el que diu és: «Pretendre crear aquesta nova llei per tal d'afegir totes les tipologies de gossos d'assistència i que els seus propietaris tinguin els mateixos drets que els dels gossos pigall», és a dir que puguin accedir als llocs, allotjaments, establiments, locals i transports públics o d'ús públic que la Llei reconeix als gossos pigall. I avui vostès en això diuen que no.

Com se'ls deia des d'un inici, aquesta és una llei molt tècnica, una llei que el que ve a fer és a donar drets, que amplia el ventall de persones amb dret a accedir amb el seu gos. És una llei que no compromet tampoc pressupost. I per tant, per on s'aguanta avui el seu vot en contra? Simplement, com jo els deia, perquè no és la seva llei.

Abans aquí els deïem que nosaltres, evidentment, fem el paper d'oposició, que és el que ens toca en aquests moments, no? I nosaltres som una oposició que fem el control –que és la nostra obligació– del Govern, de les seves accions, de les seves propostes, i ho fem no només perquè ens toqui fer-ho sinó perquè, a més a més, vostès ens donen moltes oportunitats de mostrar a la ciutadania que en molts àmbits vostès no estan actuant correctament, que vostès no estan fent un bon servei. I en aquesta conselleria en podríem donar molts exemples –que no m'hi estendré–, com tot el que són, doncs, les residències de gent gran, a dia d'avui acabades i

superacabades i per inaugurar; els pisos tutelats de Bellvitge, acabats des de l'any 2004 i avui per inaugurar. I no m'hi estendré perquè no cal. Avui no venim a fer això. Avui venim a fer una proposta en positiu, que com sempre vostès ens tanquen la porta a qualsevol iniciativa.

Mirin, nosaltres varem fer vint iniciatives, vint iniciatives sobre la conciliació de la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores, i cap d'elles els va semblar bé. Algunes potser, també, per la forma, no?, altres per altres motius, però cap d'elles..., casualment totes eren desenfocades, no estaven en la línia que tocava, la forma no era la correcta..., vam fer-ho molt malament –vam fer-ho molt malament.

Vam presentar altres iniciatives: la Proposició de llei de complement de les pensions, que també va ser rebutjada. Nosaltres la vam presentar amb anterioritat al Govern i vostès lògicament la van rebutjar. Van preferir presentar la seva al cap de bastant temps. Per tant, d'una forma persistent, tenaç, nosaltres hem anat fent propostes. No ens cansaran, seguirem fent propostes encara que vostès segueixin dient sempre que no.

I ara, per exemple, ja sabem també que hi ha una esmena a la totalitat a la Proposició de llei, que un dia discutirem, de suport a l'autonomia de les persones amb dependència. Això sí, vostès segurament a aquesta llei, des del Govern, tampoc no hi fan cap proposta, deuen esperar la llei que ens ha de venir de Madrid; vostès deuen voler esperar que des de Madrid se'ns digui quantes places de residència hem de tenir o no hem de tenir. Això sí, des de la independència; però que ens diguin, des de Madrid, què és el que hem de fer i què no hem de fer.

Miri, jo els diré amb molta sinceritat que avui és una llàstima –és una llàstima– que no recolzin tirar endavant aquesta Proposició de llei. I és cert que ha estat una llàstima que alguna d'aquestes proposicions, algunes d'aquestes propostes que eren bones iniciatives s'hagin trobat sempre amb la porta tancada. Els diré que es pot entendre en algunes d'elles..., que les proposicions de llei en molts casos, doncs, són molt polítiques –que, per tant, marquen el que és l'agenda i marquen el que és el tren polític del Govern–, que des del Govern no s'accepti que des de l'oposició es marqui aquí el perfil que ha de tenir el Govern. Això és normal. I, en aquest sentit, nosaltres també creiem que és obvi que vostès –i els fets ho demostren– no han estat capaços de formular, en aquest sentit, propostes prou incisives, prou valentes i propostes que responguessin al seu pacte del Tinell. Però és, hi insisteixo, comprensible que alguna de les propostes que nosaltres hem fet, hi insisteixo, molt polítiques, vostès hi votessin en contra, perquè un govern no es pot permetre que l'oposició marqui, dirigeixi, doni el ritme al que són les polítiques del Govern.

Però aquesta Proposició de llei, hi insisteixo, doncs, no ho entenem, no?, no ho entenem de cap manera, perquè aquesta és una proposta absolutament tècnica, que no compromet per res el pressupost, que dóna drets a les persones, els mateixos drets que els varen donar a les persones amb disminució visual, aquell dret que varen donar l'any 93, i que ara, aquests drets, vostès els neguen

a persones que tenen una disminució diferent a la visual.

Hi insisteixo, doncs, per on s'aguanta el seu vot en contra? Per què? Perquè no és la seva llei? Simplement per això, perquè el que ens han explicat, sincerament, no s'ho creu ningú –no s'ho creu ningú.

Lamento molt sincerament haver-los de dir això: vostès, avui, han actuat, doncs, amb una visió estreta, si em permeten, amb una certa mesquinesa, amb la incapacitat de donar drets a persones que els requereixen, simplement perquè la idea no és seva. I, des d'aquest sectarisme, això sí, ara vesteixen un discurs –i vostès ho saben– que no s'aguanta per enlloc.

I mirin, jo estic segura que avui, vostès, amb aquest vot –n'estic convençudíssima–, vostès estan incòmodes. Vostès no s'hi senten a gust. Saben que són injustos i saben que, amb aquest sectarisme, hi insisteixo, qui hi perden són les persones que, a partir d'avui, podrien veure en un futur molt pròxim una millora en els seus drets.

Per tant, vostès avui no s'enganyin: avui vostès no donen una bufetada a Convergència i Unió. No neguen res avui vostès a Convergència i Unió. Avui el que fan vostès és negar a les persones amb discapacitat –una discapacitat diferent a la visual– el fet de poder tenir els mateixos drets que aquestes persones, el fet que, qualsevol dia, ens puguin acompanyar aquí en el Parlament amb el seu gos d'assistència. Això és el que fan vostès, avui, amb aquest vot en contra.

Per finalitzar, jo només els vull fer referència al que la Proposició pròpiament deia, no?, o diu, vaja. Diu: «El camí cap a la integració, però, és difícil i les dificultats provenen no solament dels factors interns, inherents a la mateixa disminució, sinó d'altres sectors que podríem denominar externs, provocats per la manca d'adequació de la infraestructura social, que alhora es tradueix en una manca de sensibilització de la societat per les necessitats reals dels disminuïts, que impossibiliten en molts casos l'exercici dels seus drets.»

Doncs, avui, aquesta manca de sensibilització de la societat la demostren els tres partits que donen suport al Govern, i això és francament lamentable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. Ara sí, per fixar la seva posició, en nom del Grup del Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, ha estat, en tot el seu torn de rèplica, repetint constantment el mateix argument; no en deu tenir d'altres. Un argument que van repetint al llarg de tota aquesta legislatura, sigui del tema que sigui, sobretot amb una finalitat que és la de desgastar l'acció de Govern.

I m'estranya que parli de sectarisme i d'algunes altres paraules que m'estalvio de tornar a dir, quan vostès ma-

teixos, des d'una postura també molt partidista, són capaços de presentar esmenes a la totalitat a dues lleis que per nosaltres són fonamentals per a la reforma social que fa aquest Govern com mai s'havia fet, i que són les lleis de prestacions socials i que és la Llei de serveis socials. Presentar esmenes a la totalitat d'aquestes dues lleis, digui'm, si no, com es diu, si no és des d'un pur sectarisme i partidisme, cosa que vostè ara ens deia aquí.

La senyora Capdevila ja ha justificat la presentació d'aquesta esmena a la totalitat i és perquè el Govern, concretament el Departament de Benestar i Família, ja treballa en aquesta modificació legislativa. No confonguin, si us plau –no les confonguin–, les persones i no facin demagògia. No neguem drets a ningú. És tan així que el Govern reconeix aquests drets, i precisament perquè els reconeix, que presentarà, farà, aquesta modificació, que és necessària –ho ha dit la senyora Capdevila, que és necessària–, que és urgent i que el Govern ja treballa en aquesta modificació.

Parlem d'una proposició de llei sobre els gossos d'assistència, com una ajuda tècnica que facilita l'accessibilitat de les persones amb discapacitat, que en facilita la llibertat, la mobilitat, l'autonomia, en definitiva, d'aquestes persones. La Llei, concretament pel que fa als gossos d'assistència, és cert que només contempla els gossos guia, els gossos que donen servei a les persones amb discapacitats visuals, la Llei 10/93.

La modificació, és cert –la modificació–, té com a objectiu, precisament, la inclusió d'altres especialitats de gossos d'ajuda que amplii el col·lectiu de persones usuàries. Parlem d'una modificació per no caure en una dispersió legislativa.

Cal dir que al llarg d'aquests anys d'aplicació d'aquesta Llei 10/93, que ha permès l'accés i l'acompanyament de les persones amb uns gossos guies, també ha servit aquesta aplicació legislativa per a l'acceptació social. L'acceptació de la presència d'aquests gossos en espais, en establiments, ha tingut molt bona acollida, que segur que també tindrà i pot tenir per a altres gossos d'assistència per a altres discapacitats.

Cada vegada, és cert, hi ha més persones que veuen en el gos d'assistència una ajuda tècnica molt profitosa, perquè s'aprofita aquesta ajuda tècnica per desenvolupar millor qualsevol activitat en la vida diària. I el que hem de fer tots, tothom, és legislar perquè, des d'aquestes ajudes tècniques, guanyem, creixem en igualtat d'oportunitats.

Cal reconèixer –cal reconèixer-la–, ho hem de fer, la tasca que algunes entitats, que moltes entitats realitzen en aquest camp. I ho aprofito, també, per saludar totes les persones que ens acompanyen i que treballen en aquest àmbit. Reconèixer la tasca que realitzen i més quan hi ha un buit legal, quan no del tot està regulat, i, per tant, doncs, reconèixer encara més aquesta feina que fan: treballen amb els gossos d'assistència, en la seva formació i, sobretot, treballen també amb les persones, que és la finalitat: ajudar les persones en la seva vida quotidiana, en la seva igualtat d'oportunitats.

Què hauria de contemplar aquesta modificació legislativa? Per una banda, doncs, la classificació dels matei-

xos gossos, els gossos pigall, els gossos guia que és per a les disfuncions visuals; el gos d'avís, per a les disfuncions auditives; el gos de servei, que són per a altres discapacitats que no són dins..., ni auditives ni visuals, i també aquí se'ns presentarà un debat, en el moment que fem aquesta modificació legislativa, que són els gossos inclosos en projectes de teràpia.

També s'ha d'entrar en l'acreditació de la formació i dels formadors dels gossos, els formadors que fan tot aquest procés, que és un procés amb el gos i és un procés, també, amb la persona. Qui ha de tenir aquesta autoritat per formar? Quins són els espais més adequats per fer tot aquest procés? I segurament aquesta modificació també haurà d'entrar en el tema sancionador, en l'accés als establiments, als espais, etcètera. I és veritat que hi han altres comunitats autònomes que han fet modificacions legislatives en aquest sentit: per exemple, a Galícia i a València, que ja s'ha anomenat. Segurament ens hauríem de plantejar també que seria important tenir uns criteris bàsics per a tot l'Estat espanyol, perquè en aquesta mateixa mobilitat, doncs, una legislació a Catalunya diferent a altres comunitats, doncs, podrien tenir el problema de continuar amb aquestes mancances o amb aquests buits legals.

Aquestes..., alguna de les entitats que ens acompanyen avui aquí, segurament, doncs..., bé, està prevista, de fet, la seva compareixença en la Comissió de Política Social, així com d'altres entitats que treballen en aquest àmbit, i segurament en aquesta compareixença ens explicaran, des de l'experiència del dia a dia, des de l'experiència quotidiana, tant en l'ensinistament d'aquests gossos com en els processos de formació amb les mateixes persones, doncs, ens poden ajudar a conèixer molt millor el tema.

I, també, cal dir que el mateix Govern, el Departament de Benestar i Família, doncs, està en contacte amb les diferents entitats per fer una reforma legislativa, una modificació que s'adeqüi a les necessitats. Ho torno a repetir: no neguem drets a ningú de cap de les maneres –de cap de les maneres–, al contrari. Aquest Govern –i els grups que donem suport al Govern– el que fa és emprendre, desenvolupar tota una reforma social, com mai s'havia fet en aquest país, que és necessària per les necessitats que té el nostre país. Prova d'això és la Llei de prestacions socials, la Llei de serveis socials, la Llei que ve de l'Estat d'atenció a la dependència i de suport a la vida autònoma, que és veritat que tenim competències exclusives, però també és veritat que s'han de reconèixer uns drets bàsics per a tot l'Estat espanyol, i després que sigui cada comunitat autònoma la que ha de gestionar tots aquests serveis.

I, per tant, no pateixin que de reconeixement de drets..., i tant que sí! I el que fem avui és presentar aquesta esmena a la totalitat, més que res perquè la modificació legislativa està prevista pel Govern, i, per tant, doncs, és aquesta la nostra raó.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats..., permeti'm, senyor president, que les meves primeres paraules siguin de reconeixement i d'admiració a totes les persones que ens acompanyen, en representació, evidentment, de les entitats que treballen dins de l'àmbit de l'ensinistrament dels gossos dels quals avui parlem, atès que el senyor Cleries, diputat de Convergència i Unió, defensava la Proposició de Llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència.

Una nova oportunitat: avui em toca posicionar-me davant de l'esmena presentada a la totalitat en aquesta Proposició de Llei reguladora. President, vostè em permetrà que, primer, m'adrexi al ponent, al proponent de la Proposició de Llei, per felicitar-lo. Moltes vegades no estem a temps o no és el bon moment o no trobem el moment més oportú o més idoni per presentar una iniciativa d'aquestes característiques. Catalunya va ser pionera, ja, l'any 93, per tant, han passat tretze anys des que es va presentar la Llei 10/1993, de 8 d'octubre, i que es va aprovar en aquest Parlament de Catalunya. Vàrem ser pioners, no solament a Catalunya, sinó pioners a Espanya, amb una llei avançada, en la qual es parlava, doncs, només d'un tipus de gossos que, evidentment, servien per a persones, per acompanyar persones amb discapacitats, com poden ser els gossos pigall.

Han passat tretze anys, aquella Llei tenia catorze articles. Aquesta Llei que presentem avui és una llei més àmplia. Aquesta Llei que presenta Convergència i Unió és una llei més àmplia i és una llei que ens facilita a tots els grups parlamentaris la possibilitat, si avui es pren en consideració i s'aprova, de poder treballar en ponència i que cada grup parlamentari pugui presentar aquelles esmenes, pugui incloure aquelles qüestions que li puguin semblar interessants, i, evidentment, beneficioses, doncs, per a aquesta Llei, que, permeti'm que li ho digui, el primer que té és que és una llei social. És una llei que dona servei a les persones amb discapacitat, però els dona serveis i els dona drets a la mateixa manera. Per tant, és una llei positiva, i és legal i és legítim, quan es presenta una esmena a la totalitat. Però és evident que quan un diputat o una diputada o un grup parlamentari sentim, escoltem que hi ha una esmena a la totalitat, que –ho torno a repetir– és legítim poder-ho fer, intentes escoltar –que és el que he fet jo aquest matí– quines són les alternatives quan es presenta una esmena a la totalitat.

Sincerament, les alternatives que jo mateixa he pogut escoltar..., no n'he sentit cap, sols s'ha dit..., millor dit, podria interpretar el que vostès han dit en nom del tripartit, que ho faran d'una altra manera –ho faran d'una altra manera; és el que jo he sentit. Molt bé. I ho he sentit de la senyora Carme Capdevila. Sap que jo li tinc una admiració com a diputada; però, com d'una altra manera? De quina manera? Quan? En quina data? I, mentrestant, què fem? Jo no he sentit, no he escoltat, cap alternativa.

Entenc que vostès, també la senyora Consol Prados..., deia que en cap cas va en contra de les persones o vulnera els drets d'aquestes persones, però és evident que

quan tenim una alternativa l'hem d'aprofitar, i avui se'ns presenta aquí en el Parlament de Catalunya una alternativa que si avui hi donem suport és evident que no vol dir que vostès, que són el grup que dona suport al Govern de la Generalitat, o nosaltres, que estem en el grup de l'oposició, el Grup Parlamentari Popular, no puguem fer les nostres aportacions en ponència a aquesta Llei i convertir-la, consensuada, en una extraordinària llei en el moment que arribi.

Per tant, jo els haig de dir que el Grup Parlamentari Popular votarem en contra de l'esmena a la totalitat, perquè jo no he trobat cap element positiu que em donés les indicacions necessàries que vostès tenen un altre projecte de llei alternatiu al que se'ns presenta avui millor o en què, fins i tot, poguéssim participar. Sí que han dit que més endavant s'haurà de fer alguna cosa. Ho reconeixen, però, home!, avui ja començaríem, evidentment, a treballar.

Miri, jo no sé si tinc la sort o no tinc la sort que tinc la meua mare que no camina i té noranta-dos anys, i a casa hi ha un gos que conviu amb nosaltres i és un gos d'assistència. Permetin-me dir-los que tan de bo que moltes persones grans, la senyora Carme Capdevila en parlava..., i parlava la senyora Carme Capdevila dels gossos de la teràpia assistida, en la qual cosa estic totalment d'acord, però aquesta Proposició de llei avui no en parla, dels gossos de teràpia assistida. Cap problema: vostès poden introduir amb esmenes a la Ponència el tema dels gossos de la teràpia assistida, i podríem parlar de moltes ajudes i suports que podrien donar, fins i tot, no a persones que tenen discapacitat, fins i tot a persones grans.

Fa pocs dies, i els ho vull explicar perquè hem de tenir sensibilitat per aquestes propostes, vinguin del partit que vinguin... Aquesta Proposició de llei d'avui, que parla dels gossos i que parla de donar assistència a les persones, no porta color polític, no és de ningú. Han tingut l'avinentsa de poder-la presentar en un moment donat, però aquesta Proposició de llei és de tothom. Fa quatre dies, o quatre setmanes, millor dit, que a mi em llepava els dits del peu i el genoll el gos de casa, i té nom, perquè també tenen nom, com les persones, el Deker, i no comprenia en aquell moment què em volia dir, però és que la meua mare a l'hora de poder-se aixecar va caure a terra i va relliscar; no va ser a temps d'arribar a la seva cadira, que tenia al costat, per anar a fer les seves necessitats.

Els vull dir que és necessari poder-ho regular. Uns no poden sortir de casa, i d'altres, gràcies a gossos ensinistrats, molt ben ensenyats, per cert, com se'ns comenta, no solament els d'assistència, els de servei o els d'avís... Amb sinceritat, podríem acabar de complementar, doncs, que puguin sortir, que les persones es puguin moure amb molta més normalitat, com explica el contingut d'aquesta Proposició de llei, en tants i tants llocs, no solament d'esbarjo oficial: les platges, els museus, els centres religiosos, els centres sanitaris, els espais d'ús en general i públic...

Per tant, jo crec que és un error, perdem una ocasió d'or. Probablement, vostès ja la tornaran a presentar, i segurament tindrem la possibilitat de treballar-hi i buscar un consens per tirar-la endavant, però, d'oportuni-

tats, a la vida, moltes vegades n'hi han poques. Quan n'hi han, aprofitem-les, perquè, en definitiva, és en benefici de les persones, en benefici de millorar una qualitat de vida.

I amb aquest criteri i en aquest sentit, senyor president, el nostre vot serà en contra de l'esmena a la totalitat que vostès han presentat.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, en el debat d'aquesta Proposició de llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència no discutim ni si hi ha d'haver o no aquesta ajuda tècnica ni el paper dels gossos d'assistència. No discutim això, perquè crec que hi ha unanimitat, i així s'ha expressat per part de tots els grups, que aquest tipus d'ajuda tècnica és molt necessària i pot ajudar persones que tenen dificultats, que tenen disminucions des del punt de vista visual, físic o auditiu.

Precisament, l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència va presentar al Departament de Benestar i Família una proposta de modificació de l'actual Llei del 93 de cara a incloure en la Llei altres possibles gossos d'assistència –perquè en aquests moments només hi estan inclosos els gossos guia, els gossos pigall– de cara a donar suport a les persones cegues. I si nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat a aquesta proposta de Convergència i Unió no és, hi insisteixo, per discutir si ha d'haver-hi o no aquesta ajuda tècnica, que hi ha de ser. És a dir, en aquest sentit, no és aquest, el debat, sinó com fer-ho.

I els mitjans han ser adequats als objectius, i nosaltres entenem que el mitjà que s'ha de posar en conjugació és la reforma de l'actual Llei ampliant-la amb la inclusió dels gossos d'assistència perquè puguin donar suport a les persones amb discapacitat física i auditiva. Existeix ja una llei, i pensem que la manera per poder incloure-hi aquestes dimensions és mitjançant la modificació de la Llei, no mitjançant una nova llei. Que així ho considera el Grup de Convergència i Unió? Doncs és legítim, és la seva opció, fa tasca d'oposició, però també han d'entendre que el Govern de la Generalitat treballa en aquestes qüestions. I, lògicament, jo no entraria, senyora Montserrat, a indicar si hi ha o no sensibilitat en aquestes qüestions, per favor, perquè som tots sensibles, en aquestes qüestions. Partim d'aquesta base –partim d'aquesta base–, no uns més i altres menys; donem l'oportunitat..., que tots hi som sensibles. I discutim el com.

Miri, hi ha un govern a Catalunya en aquests moments que entenc que a l'oposició no li agradi, i, en tot cas, doncs, legítimament poden presentar tota una sèrie de propostes. En tot cas, nosaltres optem per donar la ini-

ciativa al Govern, que hi treballa, i, per tant, que acabi de concloure aquesta modificació de la Llei, i aleshores la tornarem a discutir en aquest Ple i prèviament en tota l'etapa que implicaran les compareixences abans de ser aprovada.

Res més, moltes gràcies. I, a partir d'aquestes dimensions, nosaltres, lògicament, defensem l'esmena a la totalitat en aquesta Proposició de llei.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, iniciarem la votació. Senyora Capdevila, demana la paraula?

La Sra. Capdevila i Palau

Per contradiccions.

El president

Té un minut.

La Sra. Capdevila i Palau

Bé, la senyora Meritxell Borràs ha dit que aquesta Llei que ells han proposat no té cap cost econòmic, però jo li agrairia que quan defensi les seves proposicions de llei es llegeixi bé tot l'articulat. I vagi vostè a l'article 8, «Despeses econòmiques», que diu: «L'accés de gossos d'assistència en els termes establerts per aquesta Llei no comporta cap despesa per aquest concepte a les persones usuàries.» Tots sabem, senyora diputada, que l'ensinistrament té un cost, i jo li he donat unes xifres que són d'una mitjana d'uns vuit-cents euros anuals, i, evidentment, aquesta Llei comportaria la memòria econòmica pertinent.

Moltes gràcies.

(La senyora Borràs i Solé demana per parlar.)

El president

Senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

President, per al·lusions i contradiccions.

El president

Un minut.

La Sra. Borràs i Solé

Escoltin, sàpiguen entendre... Quan diem que no hi ha un cost econòmic vol dir un cost que verdaderament representi que això impedeix, doncs, poder-ho tirar endavant. Vostè ja m'ha entès. I entenc que vostès no escatimaran precisament aquest cost, perquè seria molt gruixut, que és això el que vostè m'insinua.

Respecte al fet que vostès volen tenir tots els gossos assumits en la mateixa llei, fem-ho. Escolti'm, avui hi ha aquí sobre la taula una llei. Presentin-hi les esmenes necessàries perquè els gossos pigall estiguin inclosos en aquesta mateixa Llei i, per tant, englobem-los tots

plegats en una sola llei per donar els drets a totes les persones.

Miri, aquí s'ha dit que tots tenim la mateixa sensibilitat, no? (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, hi ha una diputada que intervé, si us plau. (*Pausa.*) Senyora diputada.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, deia que s'ha dit que avui aquí tots tenim la mateixa sensibilitat i que a uns no se'ls en pot atribuir més que als altres. A mi m'agradaria que, això, ho demostrassin amb els fets; que retiressin, i els ho torno a demanar, aquesta esmena a la totalitat, perquè, si no, potser, aquesta modificació de la Llei viurà, com en molts casos, el son dels justos.

Gràcies.

El president

Passarem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat, que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 70 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la Proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Hi havia una petició que ha fet abans el senyor Vendrell amb relació a l'ampliació de l'ordre del dia. Fetes les consultes amb els diversos portaveus, queda sense efecte. En qualsevol cas, ja queda clar que serà per a un proper ple. Jo sí que vull matisar, que quedi clar, que, reglamentàriament, el procediment és impecable. En qualsevol cas, és absolutament lícit i s'ha fet ben fet, perquè no hi hagi dubtes, i tampoc hi han precedents en aquest sentit, eh?

Projecte de llei ferroviària (tram. 200-00036/07)

Dit això, passem al punt quart de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei ferroviària, que, d'acord amb l'article 105.2, presenta l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president del Parlament, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, comparec en nom del Govern per presentar el Projecte de llei ferro-

viària de Catalunya i per sol·licitar el vot favorable dels grups parlamentaris de la cambra.

Aquest és un projecte de llei que va en una triple direcció: vol fer compliment estricte de les directives europees pel que fa a la liberalització del sector; busca el punt just pel que fa al repartiment competencial d'acord amb les previsions constitucionals i estatutàries, i en aquest sentit vol insistir en el fet necessari que algunes de les previsions vigents en l'Estatut d'autonomia de Catalunya fins ara no s'han complert, i, per altra banda, hi ha hagut en algun moment una iniciativa del Govern de l'Estat pel que fa a legislar en matèria ferroviària, que ha estat recorreguda al Tribunal Constitucional per part del Govern de Catalunya, recurs que naturalment mantenim, i en tercer lloc, per un clar sentit pràctic. Compliment de les directives europees, ajust competencial d'allò que pertoca i que creiem que és necessari per a Catalunya, i un evident sentit pràctic, perquè la Llei es tradueixi en una millora del servei ferroviari a Catalunya.

És per això que, d'una banda, responem, creiem, a una necessitat objectiva, regular i ordenar l'anomenat Sistema Ferroviari de Catalunya és un pas endavant d'una especial rellevància; és també un compromís programàtic i polític del Govern, a través dels acords per a la constitució d'aquest Govern, i respon, en darrer terme, al compliment d'una resolució del mes de febrer d'aquest Parlament, pel que fa a la política d'infraestructures. I molt especialment, aquest Projecte de llei anticipa alguna de les qüestions que quedaran recollides en un relativament immediat projecte de llei de l'obra pública, al qual estem obligats, també per la mateixa resolució, del febrer de 2005, i que troba recollides algunes de les qüestions pel que fa al contingut del tràmit dels estudis i projectes, la participació en la informació pública i institucional en aquests projectes i obra, sobretot quan afecten el subsòl, i especialment, també, alguna de les seves modificacions.

Aquesta és la primera iniciativa legislativa completa endegada mai pel Govern de Catalunya en matèria ferroviària, i d'aquesta manera, si s'aprova, es completa un corpus legislatiu d'àmbit català en matèria de transports, atès que disposem ja, tot i que també en procés de modificació, de lleis reguladores del transport per carretera, per cable, el transport marítim i les infraestructures del transport aeri referides a aeroports i heliports.

Així mateix, aquesta és una llei que, en cas que sigui aprovada avui, permetrà assumir plenament les competències de transport ferroviari de rodalia i regionals, tal com en un cert sentit, pel que fa a la gestió, preveu l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya, i com també preveu i aprofundeix el Projecte de nou estatut d'autonomia de Catalunya, avui en fase de discussió i tramitació a la Comissió Constitucional del Congrés.

Vostès saben que, d'acord amb l'Estatut vigent, la Generalitat de Catalunya té competència en matèria ferroviària a dos nivells. Té competències exclusives sobre ferrocarrils que transcorren íntegrament pel territori de Catalunya; l'exemple més evident serien els ferrocarrils actualment explotats per l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, inclosa també

la línia Lleida - La Pobla de Segur, i pels temes o els ferrocarrils de l'empresa Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona o els tramvies metropolitans. I té també competències executives sobre ferrocarrils amb origen i destí en el territori de Catalunya, malgrat que circulin sobre infraestructures la titularitat de les quals no correspon directament, pel que fa a la titularitat patrimonial de la infraestructura, a l'Administració de la Generalitat, sinó que poden correspondre a l'Administració de l'Estat. Seria el cas de serveis ferroviaris que integren avui la xarxa de rodalia de Barcelona, els serveis regionals, que és una competència que preveu l'Estatut d'autonomia vigent però que com a tal, fins al dia d'avui i durant tot el temps de vigència de l'Estatut, no ha estat mai materialitzada.

D'acord amb aquesta visió, el projecte de nou estatut d'autonomia de Catalunya, actualment en elaboració i discussió, pel que fa a la seva discussió parlamentària a les Corts Generals, eleva aquest sostre competencial o, si més no, consolida competències ja anunciades, de forma que puguin esser assumides de forma efectiva en la pràctica. I aquesta és la voluntat d'aquest Projecte de llei, que determina com s'ha d'entendre el Sistema Ferroviari de Catalunya i quines són les competències de la Generalitat, dient que el Sistema Ferroviari de Catalunya, sobre el qual la Generalitat n'exerceix les competències, està format –i ens remetem, naturalment, a fórmules estatutàries– pel conjunt d'infraestructures ferroviàries titularitat de la Generalitat, de les administracions locals i del sector privat, i pels serveis ferroviaris –serveis ferroviaris– que tenen el seu origen i destí en el territori de Catalunya.

Així mateix, i en una anàlisi detallada de l'estat de situació de tots els serveis ferroviaris que avui existeixen a Catalunya, aquest Projecte de llei fa un reconeixement de les competències de l'Entitat Metropolitana del Transport, i reconeix les competències que aquesta entitat té per a la prestació del servei de transports de viatgers en la conurbació de Barcelona, i molt especialment del transport públic subterrani en la xarxa actualment existent i la que en el futur, i en els termes que es digui, s'hi pot incorporar.

Per altra banda, com deia al principi, aquest Projecte de llei garanteix l'aplicació de directives europees i es proposa d'assegurar la separació d'infraestructura i servei –titularitat de la infraestructura, gestió, coordinació i prestació del servei–, i introdueix un concepte que la Unió Europea marca, que és el de la competència en el mercat ferroviari. Aquest Projecte de llei ferroviària aplica les directives de la Unió Europea que integren els anomenats «paquets ferroviaris» i que tenen com a objectiu fixar les bases per a un nou sistema d'organització, basat en el principi de la separació entre –ho torno a repetir– infraestructura i servei, separació que hauria de permetre d'introduir la competència en el mercat ferroviari de mercaderies, en un primer moment, i en el mercat ferroviari de transport de viatgers, quan es culmini tot el procés.

Per altra banda, existeix el concepte de servei ferroviari com a servei d'interès general, que s'ha de prestar en règim de lliure competència, i –ho torno a repetir– d'acord amb les directrius de la Unió Europea, per tal

de ser un servei d'interès general i essencial per a la comunitat, es presta amb aquest règim de lliure competència. I això vol dir que la llei obre la porta a la competència futura en la prestació de serveis ferroviaris, per exemple, de transport de mercaderies en determinats corredors.

Així i tot, la Llei, com ho preveu també l'Estatut, preveu la declaració de serveis públics per motius territorials i socials. I això vol dir que es preveu la possibilitat de declarar de servei públic alguns serveis ferroviaris i atribuir la gestió directament a un ens o operador públic, d'acord amb els articles 31 i 36 del Projecte de llei. Els serveis de transport ferroviari, que es preveu que puguin esser declarats serveis públics són aquells que cal potenciar i segurament subvencionar per motius d'equilibri territorial i per la funció social que realitzen. Les línies urbanes –metro i tramvia–, les línies suburbanes –rodalia i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya–, i els regionals de Renfe són serveis públics i queden exclosos de l'aplicació de les directives europees pel que fa a la competència. Per motius de reequilibri territorial també podria considerar-se en aquest àmbit de servei públic, per motius socials i territorials, la línia recentment transferida al Govern de la Generalitat, Lleida - La Pobla de Segur.

La Llei preveu també que la planificació futura de les infraestructures ferroviàries s'ha de fer de forma conjunta amb les infraestructures viàries. I així, l'article setè i la disposició addicional novena contemplen el fet que sigui a través del Pla d'infraestructures del transport, com a instrument que determina les grans línies de planificació i ordenació de les infraestructures de transport..., que la planificació ferroviària es faci des d'aquest àmbit. I d'aquesta manera la disposició addicional permet que es pugui aprovar el Pla d'infraestructures del transport, actualment en fase d'informació pública i institucional, en els termes..., i abans que les directrius nacionals de mobilitat, sens perjudici de la seva posterior adaptació, incorporant-ne, naturalment, tots els criteris. Pel que fa als serveis ferroviaris, han de ser objecte de planificació mitjançant el Pla de transport de viatgers de Catalunya, ja previst en la Llei de transport de viatgers i en la Llei de mobilitat.

La Llei confirma també l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, que va ser creat per llei de l'any 2001, i el configura com a administrador de les infraestructures ferroviàries, separant-lo completament dels operadors que presten el servei. Ifercat seria l'instrument de què el Govern de la Generalitat es dotaria per separar infraestructures i servei, de tal manera que per un costat hi hauria la titularitat de les infraestructures i la seva administració, i de l'altre hi hauria diferents operadors prestant el servei, bé sigui Renfe, en el seu cas, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Ferrocarril Metropolità de Barcelona o empreses privades, com Comsa i Acciona, que han començat a posicionar-se en el mercat de la mobilitat i del transport de mercaderies a través del ferrocarril. I com a principal novetat cal destacar l'ampliació de l'àmbit d'actuació de l'empresa Ifercat, respecte a altres àmbits que no siguin estrictament el dels sistemes de transport ferroviari.

Per altra banda, i per primera vegada, es regula i es legisla el sistema tramviari modern i s'adapta a la realitat d'aquest nou sistema de transport, que recull, per altra banda, una vella tradició, ja coneguda però temporalment extingida, en l'àmbit de regulació legislativa, que assegura el tractament urbanístic d'aquesta infraestructura, emparat per la figura d'un pla especial, i assegura també el manteniment i conservació de la infraestructura, que ha de ser objecte d'un conveni entre l'administració titular i l'ajuntament que pugui correspondre. Es promou i es prima la seguretat en el transport ferroviari i queda garantit que, per llei, s'ha de procedir a la supressió de tots els passos a nivell, i alhora queda eliminada qualsevol previsió en la construcció de noves infraestructures ferroviàries de passos a nivell, que són sempre un element de perillositat en la xarxa.

I, en darrer terme, el Projecte de llei estructura un apartat de drets i deures dels usuaris i fixa un règim sancionador pel que fa a l'incompliment d'algun d'aquests deures o el frau respecte als compromisos tarifaris o la utilització del servei.

Pel que fa als drets i deures, cal destacar el dret a rebre informació sobre les incidències que afectin la prestació del servei; a ser indemnitzats per l'incompliment de les obligacions de l'empresa ferroviària, i, en general, a tots els drets que suposen una atenció adequada per a les persones amb mobilitat reduïda. Allò que tantes vegades hem dit que passa, que un tren n'interromp el servei per causes desconegudes i, després d'una hora d'esperar, encara esperes que algú t'expliqui per què això està passant, la Llei diu que no ha de poder passar mai més, perquè per llei el ciutadà té dret a ser informat de les incidències en el servei, a ser indemnitzat si hi ha mala prestació del servei o si hi ha incompliment de les obligacions de l'empresa ferroviària, i naturalment, en compliment d'altres lleis aprovades per aquest Parlament, s'hi ha de garantir plenament l'accessibilitat de les persones amb mobilitat reduïda.

Entre els deures, recollits en l'article 50, en destaquen dos grups fonamentals: els que fan referència a l'obligació de viatjar amb el títol de transport corresponent, per evitar el frau, i els que tenen un caràcter social, en el sentit de la conducta que cal mantenir en els trens i les seves instal·lacions.

I, finalment, la Llei fixa un règim sancionador per la lluita contra el frau i per l'incompliment d'algun d'aquests deures.

En el seu conjunt, doncs, aquest és un projecte de llei per al qual els demano el vot favorable i que intenta ordenar, regular i millorar les prestacions d'un servei que està cridat a un gran futur i a l'ampliació de les competències del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, en benefici dels usuaris i de les usuàries.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, que fou designat relator per presentar els treballs de la Comissió, té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores diputades, senyors diputats, vull començar com a relator agraït la feina de la resta de ponents, de membres de la Ponència –el senyor Llobet, la senyora Font, el senyor Vigo i el senyor Rull–, i, com no?, l'assistència del senyor lletrat, el senyor Xavier Muro, que ha permès que els treballs de la Ponència arribessin a bon port des del punt de vista jurídic i des del punt de vista legislatiu.

Una de les qüestions que crec que és important destacar en els treballs d'aquesta Ponència han estat fonamentalment dos, dos factors que han condicionat o han, diria jo, no han limitat el desenvolupament de la Ponència, però sí han estat elements condicionadors: per un cantó, el fet que teníem i estem en el debat de la primera llei integral, per dir-ho d'alguna forma, no?, la primera llei completa en matèria ferroviària que té Catalunya d'ençà, eh?, del començament de la història del ferrocarril a casa nostra, el 1848, la línia Barcelona - Mataró. I, per un altre cantó, el fet que estem parlant d'un àmbit competencial en matèria de transport per part del Govern de la Generalitat en un moment també en què hi ha un marc de revisió competencial de l'autogovern de Catalunya.

Aquesta Llei, que té 71 articles, 13 disposicions addicionals, 5 disposicions transitòries i 3 de finals, ha rebut en el seu tràmit parlamentari 148 esmenes, 59 esmenes dels grups que donen suport al Govern, 44 de Convergència i Unió, 44 del Grup Popular i una que signem tots els grups a iniciativa de l'Intergrup, llavors, eh?, de l'Intergrup de la Bicicleta, que ha presentat també una esmena.

La Ponència n'ha admès 56, 32 s'han transaccionat, i encara després, en el torn de debat de les esmenes vives, parlarem d'alguna transacció, 23 han estat retirades i han arribat avui al debat de l'hemicicle aproximadament una trentena d'aquestes esmenes.

Aquestes esmenes han tingut una orientació, i crec que és bo dir-ho, una orientació que he ordenat en deu punts de temes que la Ponència ha discutit, que ha debatut i que han ajudat a millorar el text que avui proposem a la cambra. El primer –i no podia ser menys, perquè estem, evidentment, en un període de revisió institucional tan important– és allò que afectava la capacitat competencial de la Generalitat, no només perquè la Llei ja fa l'esment d'allò que prové de les competències que donen els articles 9.15 i 11.9 en matèria de desenvolupament de transport ferroviari, sinó també perquè tots som coneixedors que es revisa en aquests moments i hi ha avenços en el debat general sobre quines han de ser les competències en matèria transport ferroviari, no només de la Generalitat de Catalunya, sinó fins i tot d'altres comunitats autònomes.

La inclusió d'un altre tema important, s'ha debatut també en Ponència, per primera vegada que es dona cos o caràcter legislatiu al Pla d'infraestructures del transport, eh?, l'article 7, per exemple, i disposicions addicionals que també hi fan referència.

Unes altres esmenes anaven adreçades a la definició de l'objecte social de l'ens Ifercat; unes altres a la compo-

sició dels seus òrgans; unes, molt importants, també, que provenen del món local, són totes aquelles esmenes que fan referència a la integració urbana de la xarxa viària; altres que anaven al tema de l'aplicació del règim expropiatori, que en tot cas se comentaran en el torn de debat; el procediment d'explicació, informació pública i de garanties als residents de les zones urbanes per on passen infraestructures ferroviàries, que, evidentment, també és un tema de gran sensibilitat i de gran importància per poder resoldre; el règim sancionador i el seu desplegament, que ha tingut un important impacte en els mitjans de comunicació, bàsicament pel creixement de l'ús del servei ferroviari, i també, per altra banda, pel creixement de la població i, perquè no dir-ho també, perquè a la nostra societat comencen o han començat a aparèixer algunes conductes que a vegades limiten no només la seguretat, sinó el dret dels usuaris per part d'allò de conductes incíviques i tal. Per tant, considerem també que aquestes han estat també en una forma important i que en aquest debat s'han incorporat aquests temes.

I diré també que l'altre grup d'esmenes han anat al reconeixement de la competència de la Generalitat sobre el sistema tramviari, que és una novetat important d'aquesta Llei i aquelles esmenes que fan referència al tractament que dona la Llei a l'Entitat Metropolitana del Transport.

Hem acordat, i només faré referència com a relator, evidentment, al que han estat les conclusions positives i transaccions que ha vist la Ponència i que, per altra banda, també ha aprovat la Comissió. En matèria de competències ha quedat d'una precisió, que jo diria quasi meridiana, el tema de les competències, no només les que marca la legislació actualment vigent, sinó també aquelles que també s'accepta que puguin, en el futur, tenir el Govern de la Generalitat de Catalunya. Hem sabut trobar un punt, jo crec, precís en aquesta redacció, de forma tal que podríem dir que és una de les satisfaccions que tenim a la Ponència, hem pogut salvar aquest escull que podia haver generat, doncs, algunes altres dificultats en aquesta matèria. I crec que tots els ponents agraïm la disponibilitat del Grup de Convergència i Unió i del Grup del Partit Popular, així com la de la resta de grups per trobar una fórmula que solucionés aquesta situació.

Un tema importantíssim que aporta el debat en Ponència és tot el tema de precisar els aspectes de la gestió de la integració urbana de la xarxa ferroviària, no només pel que fa als temes de la veu, l'audiència dels ajuntaments en totes les tramitacions que es puguin fer, com, per altra banda, també aquelles que parlen del planejament. Evidentment, el que volem fer és que el planejament urbanístic realment reconegui el caràcter d'aquesta infraestructura, però que ho faci d'una forma que sigui respectuosa amb les intencions del planificador urbanístic local, però, per altra banda, també amb l'eficiència del servei.

Hi ha temes importants en matèria de l'objecte social de l'Ifercat que, com diu la Llei, com diu el projecte que estem tots a punt de discutir i de votar, tindrà com a objecte conservar, gestionar, administrar les infraestructures noves o ja construïdes que li adscriu el

Govern i també per construir infraestructures de transport que li encomani el Govern.

D'altra banda, tenim el tema del sistema tramviari, que una de les incorporacions importants que fa en el tràmit de Ponència és la seva titularitat a la Generalitat de Catalunya. S'estableix el tema dels límits d'edificació del sistema tramviari i del model del sistema tramviari quant a les distàncies d'edificació, que també s'incorporen en el tràmit de Ponència. I, per altra banda, el fet de fer compatible el sistema tramviari i la mobilitat en general, diguéssim, amb la integració urbana, amb el medi urbà, a partir també del que dèiem abans intentant que l'impacte en la urbanització sigui el menor possible, l'accessibilitat sigui total i la sostenibilitat al màxim de complerta.

Un altre tema és el tema d'informació als ciutadans. També en el tràmit de Ponència es millora el text original en el sentit que sobretot puguin tenir processos d'informació que se reglamentaran, que a partir del desenvolupament reglamentari tindran el seu desenvolupament en els casos de les infraestructures ferroviàries que transcorrin pel subsòl d'espais edificats en els nuclis urbans de les poblacions amb caràcter complementari a la informació pública que és d'obligat compliment. I, per tant, doncs, la Llei no només reconeix el procediment, no podia ser d'una altra forma, sinó que a la vegada s'hi incorpora un acord que diu que s'establiran processos d'informació complementària, i aquests processos d'informació complementària es desenvoluparan per la via reglamentària.

Un altre tema que també el tràmit de Ponència ha precisat, ha modificat i ha precisat, és el tema de la seguretat: la seguretat dels ciutadans i les ciutadanes que són usuaris i, evidentment, a qui correspon aquesta seguretat, si a l'exercici de la funció de policia ferroviària, sobretot al llindar, a la porta, evidentment, d'aquest desenvolupament de la liberalització del transport en general que divideix l'operador, el responsable del servei d'aquell que és el responsable de la infraestructura.

Finalitzo aquí, diguéssim, la intervenció com a relator, en tot cas, tenim ara un debat en general, però crec que podríem dir que el tràmit en Ponència ha millorat de forma interessant aquesta Llei, un bon projecte, un projecte ambiciós, i, per tant, com a relator, ho torno a agrair als companys ponents i al lletrat de la Comissió.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, diputats.

El president

Ara té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, secretari per a la mobilitat, senyor Manel Nadal; en aquest torn, després de les intervencions que ha fet tant l'honorable conseller com el relator, el senyor Roberto Labandera, permetin-me que ens centrem molt a explicar quina és la part de la tramita-

ció d'aquesta Llei que encara queda viva, quines són les esmenes que nosaltres mantenim en aquesta proposta.

Però, en qualsevol cas, tot i que em centraré en aquesta intervenció en aquest punt, permetin-me que contextualitzi en quin context, en quina situació es produeix la tramitació d'aquesta Llei. El conseller de Política Territorial s'hi ha referit, parlem de les directives europees, dels paquets ferroviaris, que tenen com a objectiu fixar les bases per a un nou sistema d'organització basat en el principi de separació entre infraestructura i servei, que hauria de permetre introduir la competència en el mercat ferroviari. Aquest és l'element bàsic. Avui el que fem és implementem, transposem una part d'aquestes directives comunitàries. És el primer cop que ho fem? No. En aquest Parlament, l'any 2001, ja es va aprovar una llei que anava en aquest sentit, que era la Llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, que, diguem-ne, en tot aquest procés ha estat el gran absent, pràcticament ni s'ha esmentat. Catalunya va ser el primer territori de l'Estat espanyol que a través d'aquesta Llei, la Llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries, transposa, adapta allò que preveuen les directives europees des d'un punt de vista de liberalització ferroviària.

Aquesta Llei que debatem avui i que aprovarem per consens, per un amplíssim consens, se situa en un moment de la legislatura sensiblement diferent a com vam començar en matèria ferroviària. Es recorden que una de les primeres tramitacions que va haver de resoldre aquest Parlament va ser el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del sector ferroviari? Aquell recurs d'inconstitucionalitat, aprovat per quatre grups parlamentaris d'aquesta cambra, el que posava de manifest era les dificultats davant de la Llei del sector ferroviari espanyol, en el sentit que retallava extraordinàriament les competències que ja recollia l'Estatut de l'any 1979. Les retallava, les restringia. Per tant, avui no fem un acte de defensa, sinó que avui fem un acte d'afirmació. Ja no ens pertoca defensar-nos respecte a la Llei del sector ferroviari, que és una mala transposició, centralista transposició d'allò que estableixen les directives europees, sinó que fem un acte d'afirmació. I aquest era l'element bàsic que inclinava el sentit de vot de Convergència i Unió: si érem capaços d'avançar al màxim possible en el reconeixement competencial de Catalunya. I els he de reconèixer que la tramitació del projecte, del nou projecte d'Estatut en el Congrés dels Diputats ens ha ajudat a prendre una decisió, ens ha ajudat a arribar a un acord en aquest punt.

L'article 1 és nítid: «Correspon a la Generalitat de regular les infraestructures i els serveis de transport ferroviari en el marc competencial vigent.» L'article 4 és el que estableix, és el nucli dur d'aquesta Llei ferroviària, que explica quina és la competència que la Generalitat té en matèria de serveis i quina és la que té en matèria d'infraestructures. Serveis correspon a aquelles línies, aquelles infraestructures que són titularitat de la Generalitat; les de titularitat de l'Estat, en els serveis de transport que tenen l'origen i la destinació dins del territori nacional de Catalunya; la titularitat d'administracions locals i de titularitat privada. I respecte a les infraestructures no només les que són de la Generalitat, les administracions locals, les privades, sinó també aque-

lles que puguin ser traspassades per l'Administració general de l'Estat. Aquest és el proper objectiu que, des d'un punt de vista d'autogovern s'ha de fixar la Generalitat de Catalunya, s'ha de fixar aquest Parlament, que és intentar incorporar noves infraestructures que sí que dependran estrictament de la Generalitat.

Feta aquesta valoració prèvia, permetin-me que entri a defensar les esmenes que queden, no de manera exhaustiva, perquè si no seria extraordinàriament cansat, per a vostès especialment, sinó en grans paquets. El primer paquet és un paquet estrictament conceptual, no?, que és bàsicament eliminar la salvaguarda que en aquesta Llei es fa a les competències de l'Estat, aquell famós: «sens perjudici de les competències que corresponguin a l'Administració general de l'Estat». No cal fer-ho, no ens cal en una llei catalana haver d'incorporar aquesta salvaguarda, no cal. La legislació de caràcter general, el mateix Estatut –el vigent i el que aprovarem–, la mateixa Constitució, ja preveuen aquesta salvaguarda; no cal que en una llei aprovada pel Parlament de Catalunya hi hàgim de fer aquesta referència explícita. Per tant, nosaltres mantindrem aquesta esmena en el sentit de suprimir aquesta salvaguarda absolutament innecessària per a l'Estat.

El segon paquet és el que té més contingut polític, i la mentem que no ens hàgim pogut posar d'acord, en aquest sentit –i aquí sí que canviaré el to de consens per un to crític amb relació al Govern–, que són les referències al Pla d'infraestructures del transport de Catalunya a la Llei.

Escoltin, vostès aquí intenten fer entrar el clau per la cabota, i això no funciona. Vostès, en aquests moments, fan un exercici d'improvisació, a l'hora d'impulsar el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, extraordinari. Perquè aquest Pla no ve del no-res. Aquest Pla respon a una llei de mobilitat que vostès incompleixen, i utilitzen la Llei ferroviària per eximir-se de l'incompliment que fan del Pla d'infraestructures del transport.

La Llei de mobilitat el que estableix és que hi ha d'haver unes directrius nacionals de mobilitat que han de donar sentit, han de donar homogeneïtat, han de donar criteri al desenvolupament d'infraestructures posteriors. I vostès ens han aprovat o estan tramitant un pla d'infraestructures del transport ignorant aquestes directives nacionals de mobilitat. I utilitzen aquesta Llei en una disposició que diu el següent –ho diu–: «Es pot tramitar i aprovar abans de les directrius nacionals de mobilitat, que estableix l'article 6 de la Llei de mobilitat» –fa referència al Pla d'infraestructures del transport– «sense perjudici, una vegada aprovades aquestes, que el dit Pla s'hi hagi d'adaptar.»

Escoltin..., utilitzar aquest mecanisme a nosaltres ens sembla que aquí fan una mena de tombarella que nosaltres no estem disposats a assumir.

En aquesta mateixa tramitació del Pla d'infraestructures del transport també vulnereu altres aspectes de la Llei de mobilitat: els estudis de viabilitat. Els estudis de viabilitat que han de garantir que qualsevol nova infraestructura que es planifiqui respongui a uns objectius de mobilitat sostenible. I, per tant, des d'aquesta òptica, són factibles, des d'un punt de vista ambiental, i

rendibles, socialment i econòmicament. Això tampoc no ho han fet.

El conseller, en la seva introducció, deia: «Home, és que aquí incorporem un element d'intermodalitat perquè posem el Pla d'infraestructures del transport que preveu infraestructures ferroviàries i viàries.» Home..., i les logístiques, on són, senyor conseller? I les logístiques, on són? I les aeroportuàries, on són? I les portuàries, on són? Escoltin..., o les posen totes o no en posen cap!

I, per tant, es nota tant que han forçat aquest element aquí i que l'han intentat incorporar, que jo no m'atreveria a utilitzar qualificatius, diguem-ne, excessivament durs, i els podriem fer servir. Vostès actuen des d'un punt de vista irregular en aquesta perspectiva i no tindran la complicitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Més enllà d'això, permetin-me que aprofiti aquest tràmit per fer la següent referència amb relació a la planificació d'infraestructures: o som capaços d'arribar a un gran acord nacional amb relació a les infraestructures o aquest país no se'n sortirà. I els antecedents que tenim són molt negatius, senyor conseller. Perquè vostès en aquells àmbits de consens de planificació que ja hi havia –i li parlo del Pla director d'infraestructures de l'ATM–, vostès, unilateralment, han decidit desprogramar allò que per consens havia programat l'anterior Govern.

Quan hi hagi un canvi de Govern, que hi serà en la propera legislatura, escolti'm, nosaltres no podem assumir molt bona part d'allò que vostès incorporen en aquest Pla d'infraestructures del transport, perquè no està fet des del consens. I, per tant, o som capaços entre tots... –i sembla que vostès tenen dificultats a dins mateix del Govern a l'hora de tramitar aquest Pla d'infraestructures–, o som capaços entre tots de planificar a vint anys vista o hi haurà una inseguretat constant i permanent. I qui ha obert la porta d'aquesta inseguretat són vostès mateixos.

Per tant, permetin-me que en aquesta tramitació, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els oferim aquest gran pacte nacional per a les infraestructures. Això és el que ens reclama el país, i això és el que vostès, ara per ara, no són capaços de fer, no són capaços de liderar.

Un altre paquet seria estrictament de caràcter tècnic, que és allò que fa referència a la zona de domini públic ferroviari i a la zona de protecció. Parlem que a l'hora de construir una nova via de tren hi haurà 8 metres, a banda i banda d'aquesta línia de domini públic ferroviari, més 70 metres a banda i banda de zona de protecció. Això és un impacte extraordinari en el conjunt del territori! Vostès plantegen un altre projecte faraònic, que és l'eix transversal ferroviari... Vagi a la comarca del Pla d'Urgell, que hi ha tres línies que van en paral·lel; 468 metres que queden afectats –afectats.

Escoltin, és una franja, és una cicatriu extraordinària que ja hi ha en el territori. I, en aquests moments, no hi ha, diguem-ne, tot el procés d'expropiació. Simplement s'afecta i s'afecta sense que quedi un termini concret.

Per tant, nosaltres el que demanàvem és reduir aquestes afectacions, fer-les que fossin més digeribles en el territori.

Un altre paquet és el que fa referència a Ifercat. I aquí nosaltres el que demanem és el que demanen altres sectors, el que ens demanava el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que ens demanaven: «Regulin en la mateixa Llei. Regulin quina ha de ser la configuració d'aquests òrgans. No facin remissions reglamentàries constantment. Això genera inseguretat.» Nosaltres el que demanàvem és: ja que teníem la Llei de l'Ifercat vigent, aprofitin tots els elements que en regulen perfectament els òrgans. Però vostès han decidit fer una remissió reglamentària que dona aquest element d'inseguretat a la Llei.

Aquí hi ha un punt de discrepància molt important, que és què ha de fer Ifercat. I vostès el que plantegen és que pugui procedir a la construcció, conservació i explotació no només d'infraestructures i serveis ferroviaris, sinó de tot el que correspongui. Ara sembla que hi ha una transacció que diu: «Obres d'interès general». Que no tenim GISA? –que no tenim GISA? És a dir, Ifercat ho podrà fer tot? Ifercat podrà fer carreteres? Ifercat podrà fer aeroports? Ifercat podrà fer qualsevol tipus d'infraestructura? Té sentit, això?

Nosaltres oferíem una transacció, oferim un pacte en el sentit d'incorporar l'element d'intermodalitat que pugui fer obres que, diguem-ne, tinguin alguna connexió amb obres de caràcter ferroviari: una estació d'autobusos amb una estació de tren..., aleshores, Ifercat sí, però obren de bat a bat aquesta possibilitat.

Un altre element, que és la Comissió reguladora del ferrocarril. Nosaltres volíem donar-li més poder polític, més capacitat de decisió, més força per garantir aquesta pluralitat, aquesta lliure concurrència a l'hora d'establir l'adjudicació dels paquets ferroviaris, de la capacitat ferroviària. Aquí tampoc, des d'aquesta perspectiva, no ens n'hem sortit.

Un setè element és el que fa referència a l'Entitat Metropolitana del Transport, i vostès ho obren tot. Vostès van més enllà d'allò que està, diguem-ne, establert. Diuen: «Escolti, Transports Metropolitans de Barcelona» –parlem bàsicament d'això– «no només es farà càrrec de les infraestructures actualment existents, sinó de les futures.» Obren de bat a bat tot aquest procés. Parlem d'una llei de liberalització ferroviària. Nosaltres no qüestionem ni que Ferrocarrils de la Generalitat ni TMB no puguin gestionar noves línies. El que diem és que no ens limitem –que no ens limitem. I, a través d'aquesta Llei, que teòricament hauria de ser de liberalització, vostès intenten assegurar, des d'aquesta perspectiva, diguem-ne, aquest monopoli en aquests termes concrets. Parlem-ne, discutim-ne.

El penúltim element que voldria plantejar és allò que fa referència als projectes modificats, que van ser un objecte d'una discussió molt dura a la Comissió d'Investigació del Carmel. Nosaltres el que demanàvem és que els projectes modificats a l'hora de tramitar-se obrissin un nou període d'al·legacions. Això és el que genera seguretat entre els ciutadans. I vostès diuen que no. I des d'aquesta perspectiva creiem que el que fan és no

respondre no només a l'esperit, sinó a la lletra de la Comissió d'Investigació del Carmel.

I acabo amb una última qüestió: hem parlat de la seguretat de l'obra pública. I avui aprovem la Llei ferroviària. I ho fem en una setmana que hi ha hagut un nou accident. Senyor conseller, vostès tenen un problema molt greu en l'execució de l'obra pública d'aquest país. Novament la seva capacitat queda qüestionada. I aquí el que s'obre és aquell forat de confiança, aquella crisi de confiança que han de tenir els ciutadans en les administracions públiques a l'hora de gestionar l'obra pública.

Ara podem fer aquesta Llei, però, si no hi ha un govern capaç de construir bé túnels, un govern capaç de construir noves línies que donin seguretat, no ens en sortirem. Vostè haurà de comparèixer, ja m'ha dit que en té intenció, té la voluntat de comparèixer en aquest Parlament. Facin-ho, ràpid, per parlar de responsabilitats i per parlar de noves mesures.

Acabo, doncs, senyor president, anunciant que retirem una esmena, l'esmena número 2; anunciant que, tret d'aquests elements que finalment no hem pogut consensuar, votarem favorablement el conjunt del Dictamen. Creiem que aquests elements no han de perjudicar aquesta votació final.

I permeti'm que acabi agraint als altres ponents, el senyor Roberto Labandera, agrair-li-ho de manera molt especial –aquesta és una llei en la qual ell hi deixa una empremta molt directa, ha sigut l'artífex d'aquest consens, permetin-me que ho digui així–; el senyor Pere Vigo, el senyor Josep Llobet, la senyora Bet Font..., i, sobretot, les bones arts del senyor Xavier Muro, que també és un element molt proactiu per generar aquest consens polític i tècnic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, secretari de Mobilitat, secretària general, il·lustres diputades i diputats... Bé. Jo, abans d'entrar, si de cas, a fer o a donar explicacions de la Llei, sí que, dir-li, honorable conseller, que en una part del seu discurs, quan enraonava de competències, ha confós el futur –el futur si se celebra i s'aprova el nou Estatut, el 18 de juny, i, per tant, el 19 de juny–, l'ha confós amb el present, a 16 de març, en el sentit vigent. I que, per tant, és el que dibuixa les competències que tenim o les competències que, almenys l'Estat, ens ha donat o ens permet regular o gestionar la Generalitat de Catalunya.

Després, si de cas, quan enraonem de competències ja faré un esment més concret amb relació a aquesta història.

Jo voldria fer primer un històric. Ha fet referència, honorable conseller, també ho ha fet el relator i el senyor Rull, amb relació a la Llei estatal, la Llei 39/2003, i al

seu reglament. Una llei amb la qual..., evidentment, jo ho recordo perfectament perquè va ser la meua primera intervenció en el plenari, en la qual vam defensar no donar suport al recurs davant del Tribunal Constitucional, una llei que nosaltres entenem que és plenament constitucional i que, si ara mateix es tornés a portar aquí a debat, amb l'Estatut actual –ho torno a repetir, amb l'Estatut actual–, tornàriem a votar en contra aquest recurs, amb les bases que ja vam adduir en el seu moment, de l'interès general, de la situació directa.

I també recordar que quan va entrar a governar el Partit Socialista, amb el suport d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, es va dir que es paralitzaria la Llei fins a finals d'any perquè hi hauria les modificacions per adequar-la a aquell recurs que havia presentat la Generalitat de Catalunya. Es va aprovar el desembre de 2004 per entrar en vigor l'1 de gener de 2005, i es va aprovar exactament igual com ho havia aprovat el Govern del Partit Popular. Jo crec que això és bo recordar-ho, perquè fa la sensació que quan va entrar el Govern del senyor Zapatero es van modificar aquelles lleis que, en el seu moment, no eren constitucionals o que afectaven les competències de la Generalitat.

I en el seu reglament va dir clarament qui tenia la competència en rodalies i en regionals. A data d'avui, ens agradi o no, els agradi o no, a vostès, és el Govern de l'Estat, és Renfe amb la seva nova configuració.

Amb relació a la Directiva, fent part també del preàmbul, que ens queda una esmena amb relació a l'adjudicació directa, que hi ha fet referència el senyor Rull, dir-li que en la part de la liberalització del sector, sector de mercaderies, el que fem és una aposta de futur, perquè de present no és que tingui una validesa, és que no tenim encara cap línia o cap xarxa de mercaderies que puguem, en l'actualitat, liberalitzar.

A més a més, és una directiva que el que feia era que obligava els estats membres a transposar la Directiva perquè ells..., el que regulava la Directiva era les xarxes europees, la xarxa europea dels diferents estats, no pas –no pas– el que són les línies regionals o interiors del mateix Estat o de les comunitats autònomes. Fins i tot, en el seu article 2.2 diu clarament: «Les empreses ferroviàries l'activitat de les quals es limiti a l'explo-tació del transport urbà, suburbà o regional, queden excloses de l'àmbit d'aplicació de la present Directiva.»

Per tant, em sembla bé la Llei, una llei amb la qual regulem el sistema ferroviari, però no entrem o no hem d'oblidar-nos del sentit que no té exactament, com és la liberalització del sector, almenys, de moment. Pot ser que en un futur, quan altres directives europees plante-gin el servei de passatgers per al 2009 o incloguin les línies internes dintre dels mateixos estats, evidentment, ja haurem fet un camí important per a la mateixa liberalització.

I, a més, i ja ho ha dit el senyor conseller, amb relació a l'article 36 i la disposició addicional segona, quan enraonem de serveis públics, evidentment, totes les línies actuals que té la Generalitat, les qualifiquen de servei públic. I, per tant, difícilment podem entrar en un procés de liberalització. Esperem que en un futur això ho puguem contemplar.

El relator ja ha fet esment de moltes de les qüestions que s'aproven, que s'aprovaran en aquesta Llei, que nosaltres hi hem estat d'acord, com són el tema de la regulació de drets i deures, l'incivisme, el nou règim tramviari, la Comissió reguladora, el cànon, les normes de seguretat, les taxes i tarifes, les infraccions, sancions..., que no ens queda cap esmena viva, ni al Grup de Convergència ni a nosaltres, perquè, efectivament, hem arribat a un acord, jo crec que en el seu conjunt molt important, entre totes les forces polítiques.

Sí que hi havia una part tècnica, que eren totes les esmenes que nosaltres hem consensuat i que també una bona part les havia aportat el mateix tripartit, amb aquestes cinquanta esmenes que havia aportat amb relació al món municipal. Evidentment, les infraestructures ferroviàries transcorren per ciutats, per pobles, amb la qual cosa pateixen aquestes infraestructures, i, per tant, hauria estat normal que en el tràmit d'al·legacions s'hagués fet cas a moltes de les al·legacions que havíem presentat al Projecte de Llei i que després no van ser fixades en la Llei, però amb les esmenes presentades pel tripartit i les diverses forces polítiques al final hem aconseguit que s'hi incorporin. Sobretot, zones de servei, domini públic, urbanisme i altres qüestions que han anat al Reglament, perquè en aquell moment, doncs, era difícil poder arribar a un acord.

Per tant, veiem que entre el Projecte que s'aprovarà actualment avui i el que va vindre hi havia una part del món municipal que no hi participava, i això es va demostrar amb les esmenes que es van presentar a l'Avantprojecte.

Quines transaccions creiem nosaltres que són importants? Per això la referència que he fet abans, en què confon l'honorable conseller, fins i tot en la intervenció del senyor Rull, el futur amb el present..., que és amb relació a les competències. Jo el que demano, si us plau, és que no confonguem els ciutadans, perquè fa la sensació, o pot fer la sensació, que avui quan sortim d'aquí s'aprovi aquesta Llei i ja tinguem Rodalies Renfe com a competències..., i regionals. I no és així, sabem que no és així, perquè el Reglament de la Llei del sector ferroviari diu clarament qui en té la competència. Això no vol dir que ahir –ahir–, en el debat de la Comissió Mixta fos una de les competències que amb el nou Estatut, si s'aprova, doncs, segurament vindrà, i tindrem a Catalunya Rodalies i Regionals, però això serà en el futur. Però això, nosaltres dèiem: «Escolti, si hem d'aprovar una llei avui» –i això ho ha explicat molt bé el relator, ho ha explicat molt bé– «amb la qual cosa encara no tenim aquestes competències, fixem un terme que sigui dinàmic i, per tant, si en un futur les tenim, doncs, escolti, està regulat.» Perquè a nosaltres el que ens importa no és que amb una llei sectorial entrem en un tema identitari, sinó que el que volem és regular el sistema ferroviari amb la millor gestió possible..., i com l'ordenem.

I per això l'article 1 ho diu molt clar. Jo difereixo de la interpretació que fa el senyor Rull. Diu clarament: «L'objecte d'aquesta Llei és regular les infraestructures i els serveis de transport ferroviari en el marc competencial vigent de la Generalitat.» I el vigent és el vigent, no és el futur, és el present, i, per tant, és important que

tothom tingui molt clar que quan sortim d'aquí i aprovem la Llei Rodalies les seguirà portant Renfe i Regional, Renfe, independentment que en un futur tots tinguem la voluntat o no, això ja s'anirà veient..., perquè no és el fruit d'aquest debat, si ho ha de gestionar o no el Govern de la Generalitat.

Hi han esmenes també importants que vam acordar, com la col·laboració, i jo crec que això té molta relació amb l'Estat en aquest moment..., en l'article 6, amb la planificació del sistema, en el qual diem: «Hem de coordinar-nos, hi ha d'haver una gran coordinació, sobretot en termes d'eficàcia i d'eficiència amb l'Administració de l'Estat.» Per què? Perquè ens trobarem que tenint competències en la gestió d'un servei aniran sobre unes infraestructures de l'Estat, però que també, com que aquestes infraestructures seran de l'Estat, també tindrà la gestió del servei d'una part de la xarxa, de l'adjudicació de la xarxa. I, per tant, és normal que hi hagi una coordinació, perquè, si no, es podrien encavalcar interessos mutus entre tots dos, el que té la titularitat i també té part de la gestió, que seria Renfe, i el que tingui el Govern de la Generalitat amb relació al que tingui l'Ifercat, i, per tant, és normal que hi hagi un òrgan de col·laboració, de coordinació, entre totes dues administracions, i això es va incorporar en el si de la Ponència.

S'ha parlat del Carmel. Evidentment, això ens va portar a presentar una esmena d'addició que es va acceptar, es va transaccionar, que és l'esmena de l'article 10 en l'apartat 13, amb la qual incidíem molt clarament en totes les infraestructures pel que feia al subsòl, sobretot en nuclis urbans. Evidentment, nosaltres, que vam formar part de la Comissió d'Investigació del Carmel i de la problemàtica que tenien..., jo també faré un recordatori, evidentment, de la problemàtica de la Sagrera, i esperem que l'honorable conseller, com també li ha demanat el Grup Popular, vingui al Parlament, a la Comissió, i ens expliqui què ha succeït i quines mesures pensa prendre o com seran els estudis, perquè ens preocupa, aquesta situació... Va ser també una de les aportacions importants que va fer en el seu moment el Grup Popular.

L'Ifercat. Aquí sí que, al final, nosaltres hem hagut de transaccionar. Evidentment, nosaltres, fins i tot, van anar una mica més endavant, no? Nosaltres primer vam presentar unes esmenes amb relació a acotar el tema ferroviari. Després, quan ens van donar les explicacions per ordre del senyor Labandera..., diu: «Escolti, si creiem que hem de crear una empresa o que en un futur hi ha d'haver una empresa que realitzi totes les infraestructures de la Generalitat, infraestructures, escolti, estem disposats a enraonar. Deixar GISA per fer edificació d'obra civil i un altre ens, totes les infraestructures, a nosaltres no ens comporta cap problema.» Fins i tot, vam fer una proposta de disposició addicional. Al final, hem trobat un terme intermedi. No és el que més ens agrada. Per això ens abstindrem, després, en la Llei. Però sí que amb l'acotació d'interès general el que fem és que no es puguin fer rotondes, un paviment, una millora d'una carretera, i, per tant, fem obres que justifiquin aquest interès general per si d'aquí a un temps, efectivament, es modifica aquest sistema o se'n va, efectiva-

ment, cap a un model diferent a l'hora de qui és l'ens que ha de gestionar les infraestructures, construir-les a Catalunya.

També és veritat que hi ha hagut acords, sobretot en personal ferroviari, en el que és seguretat, en l'Intergrup de Suport a la Bicicleta, que també hi vam presentar una esmena; és veritat que també hi va haver un acord en l'adjudicació de la capacitat. Aquí jo crec que vam fer una aposta important perquè no només es pugui adjudicar la capacitat als que contemplava la Llei, sinó a uns altres, com també a les autoritats portuàries, aeroportuàries, els CIM, els polígons industrials, perquè, evidentment, hi han uns altres elements del nostre entorn econòmic que necessiten o han de tindre la capacitat per poder gestionar també les noves o futures línies ferroviàries, siguin de mercaderies o siguin de viatgers.

La part final la dedicaré a la part en què no hem estat d'acord, en què no hem pogut arribar a acords. Nosaltres creiem que eren punts importants, però, bé, no van desvirtuar l'acord global de la Llei, perquè crec que al final hem fet una bona Llei, i per això el nostre Grup hi donarà suport. Hem passat, el nostre Grup, d'un vot en contra inicialment, fins i tot van dir que aniríem al Consultiu si no s'arreglava el tema competencial, s'ha arreglat en l'article 1, 2, 4 i 5, per això ja es va treure el vot negatiu, això ho haig d'agrair al senyor Labandera i a l'esforç de les diferents forces polítiques també, Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa, que van adequar-se en aquest tema, jo crec que el correcte, el legalment establert. Després, vam passar a l'abstenció, perquè hi havia encara vigents moltes de les esmenes que havíem presentat, que anaven al fons del que és el sistema, de com gestionem el sistema ferroviari de Catalunya. Però hem de dir que al final hi ha hagut un gran consens. Entre totes les forces polítiques hem arribat a molts punts de consens, i la imatge n'és que de 44 esmenes que teníem el Partit Popular en resten vives 11 i algunes són d'àmbit tècnic, no? Per tant, fruit d'aquesta col·laboració i d'aquest bon enteniment, jo crec que hem fet una bona Llei.

Una llei amb una part, que és la part de liberalització de futur, que no és tant de present, per dir que ja estarem preparats, i quan la nova Directiva europea per al 2009 parli de la liberalització de viatgers i també del mercat interior ja haurem fet un camí important, encara que segurament en alguna cosa l'haurem de modificar.

Hi han parts en què, efectivament, no hem arribat a acords, com, per exemple, la regulació de la xarxa. En l'article 24 nosaltres el que diem és que el que no podem fer nosaltres és adjudicar la capacitat o voler tindre la capacitat d'adjudicar la capacitat de la xarxa quan la titularitat no és nostra, sinó que és de l'Estat, perquè, igual que en la xarxa de titularitat de la Generalitat no hi haurà ningú que pugui adjudicar xarxa si no som nosaltres, enteníem que havíem de fer una referència al fet que només podem adjudicar capacitat en la xarxa que és de titularitat de la Generalitat. Jo crec que això ens comportarà algun tipus de confrontació de futur a l'hora de l'aplicació de la Llei, i per això volíem que s'acotés d'una forma clara qui era el titular, qui podia donar la capacitat.

Amb relació al Ferrocarril Metropolità de Barcelona, ja ha fet referència el senyor Rull a l'article 37. Nosaltres no estem en contra que gestioni les línies existents o fins i tot algunes de futures, el Ferrocarril Metropolità de Barcelona, però el que no es pot fer és ja, de cop, establir en una llei que tota l'estructura, sigui quina sigui, automàticament anirà a aquest organisme. Nosaltres sabíem que aquest era punt en què no trobaríem l'acord, això ja ho teníem clar. Tampoc vam voler entrar massa en la discussió, perquè ja vam veure el primer dia que ens era impossible poder arribar a un acord, però jo crec que això ens inhabilita, ens encotilla el futur, i serà un dels punts de què si algun dia, doncs, tenim l'opció d'incidir en el Govern o de governar Catalunya demanarem la modificació. Més que res, per deixar-ho obert, perquè cada govern pugui dictaminar de forma clara qui ha de gestionar les infraestructures que ell mateix construeix; això és important, que ell mateix construeix; no ho construeix un tercer; ells mateixos, nosaltres mateixos, ho construïm.

Amb relació a les indemnitzacions, a l'article 14, si es modifica la línia límit d'edificació i, per tant, perjudiquem uns ciutadans que tenen uns drets urbanístics clars respecte a la seva propietat, el lògic és que siguin indemnitzats. Jo crec que això simplement és de sentit comú. No demanem res més. Ja sé que això comporta un cost afegit a l'Administració en l'obra pública, evidentment, però el que està clar és que si prives el mateix propietari d'una part de la capacitat que té, és normal que l'Administració automàticament utilitzi els mecanismes adients per donar-li el que és la seva indemnització.

O el planejament. S'ha fet referència al Pla d'infraestructures de transport. Evidentment, nosaltres, rellegant la Llei de mobilitat, no hem trobat que obligatòriament les directrius nacionals de mobilitat, les directrius de mobilitat, siguin necessàries abans d'aprovar el Pla. Són convenients –són convenients–, i per això, evidentment, ja fa més de sis o deu mesos que tenien que havien d'estar aprovats, aquests plans de mobilitat. Evidentment, no és correcte, o entenem que es podia haver fet millor si s'haguessin aprovat abans les directrius de mobilitat. Tot i així, el que més ens preocupa és amb relació al planejament, perquè si donem la possibilitat en aquest cas sí que anem potser no en la línia del que proposen alguns ajuntaments, amb relació al fet que si s'ha de condicionar el futur planejament, el futur pla d'infraestructures ferroviàries, per exemple, o de transport al pla territorial general i parcial, un pla territorial parcial d'una població, pot fer d'impediment a l'elaboració d'infraestructures. Una autorització prèvia, que també demanaran que en permís d'obres, doncs..., necessités l'autorització prèvia, com ens ha succeït o ens havia succeït quan nosaltres portàvem l'AVE a Catalunya, a Lleida, que ens impedié amb el permís d'obres la possibilitat de fer el recorregut de l'AVE per Catalunya i molts ajuntaments l'utilitzaven per impedir aquesta eina tan important que necessitava Catalunya.

Per tant, en línies generals, al final s'ha arribat a un consens, a un consens entre les diferents formacions polítiques, en una llei en què crec que es regula correctament el sistema ferroviari, més de futur, diguem-ne, segons en quins àmbits que de present, i per això nosal-

tres, el nostre Grup, donarem un vot favorable i deixarem molt present que en l'àmbit competencial no hi ha discussió, estem al dia que estem i en el futur ja veurem què succeeix.

I ja per acabar, se m'acaba el temps, vull donar les gràcies, com no, als meus companys de ponència, al senyor Labandera, el relator, que ha fet un gran esforç per arribar al consens amb totes les formacions polítiques, al senyor Vigo, a la senyora Bet Font i al senyor Rull, i, com no, també al lletrat, el senyor Xavier Muro.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la seva posició sobre les esmenes reservades i el text del Dictamen té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, creiem i considerem, doncs, que el debat, com s'ha dit abans, ha estat un debat que ha conclòs amb una bona llei, una llei que té unes conclusions fonamentals, una llei potent, una llei densa i que, a més a més, marca, i marcarà, evidentment, incidirà, en el desenvolupament de les polítiques de transport públic al nostre país, i sobretot en matèria de transport ferroviari.

Jo no entraré en cadascuna de les esmenes per parlar-ne, però sí que faré una sèrie de blocs, perquè crec que, a més a més, en el nou acord hi ha el principi de debats que són de gran transcendència i que haurem de continuar fent.

No compartim, senyor Rull, aquesta animadversió quasi sistemàtica amb relació al tema del Pla d'infraestructures, perquè vostè sap perfectament que el Pla d'infraestructures és un pla necessari per a aquest país. En tot cas, podem discutir els seus objectius, podem discutir les seves prioritats, però és un pla tremendament necessari al nostre país. Vostès sap també que està en exposició pública, s'ha prorrogat, fins i tot, la seva exposició pública, i també s'ha donat a conèixer un instrument fonamental, que són les directrius nacionals de mobilitat. Per tant, no s'han segrestat les directrius nacionals de mobilitat amb relació al Pla d'infraestructures.

Però, per altra banda, sí, és la voluntat política d'aquest Govern aprofitar aquesta Llei, la Llei ferroviària de Catalunya, per incorporar en el seu text articulat el paper i el rol del Pla d'infraestructures, i parlarem del seu desenvolupament i parlarem de les seves inversions.

Vostè deia abans: «Oferim» –i ho deia d'una forma solemne– «un gran acord nacional per les infraestructures.» És evident que hem d'arribar a grans acords, perquè si un element fonamental, un resultat del debat estatutari, existeix, és aquest: els acords econòmics del nou sistema de finançament que en surtin. I esperem, senyor Llobet, que surti bé: que tinguem un referèndum, que tinguem una aprovació; que tinguem l'aprovació de les Corts primer i després un referèndum en el qual la ciutadania majoritàriament doni el seu suport a aquest nou Estatut.

Però, tot i així –tot i així–, el tema més important que tenim entre mans és que aquí tenim l'anunci d'un capítol important de recursos en matèria d'infraestructures que requerirà, com no, l'acord de tots els grups.

Benvinguda sigui aquesta proposta. Ja en parlarem, de quin és el model de la proposta, perquè vostè sap que en el pacte del Tinell els grups que donem suport al Govern hem acordat sobretot un model determinat de mobilitat, que és la gran inversió en matèria de transport públic. I, per tant, doncs, en aquest sentit, nosaltres considerem que a aquestes esmenes no hi podem donar suport, justament perquè van en contra d'allò que ha de ser mirar més enllà de demà passat; hem de mirar de forma estratègica quant al desenvolupament de les infraestructures al nostre país.

Hi ha una altra qüestió que també és recurrent en el seu discurs, eh? Vostè diu: «Vagi als territoris per on passa l'eix transversal ferroviari i vegi les afectacions que marca la Llei.» «Afectacions», que no vol dir «expropiacions» –«afectacions», que no vol dir «expropiacions». Però també és evident que el desenvolupament ha de ser d'un urbanisme de qualitat. Nosaltres no podem fer qualsevol cosa en aquest tall de desenvolupament que farà pel territori l'eix ferroviari transversal, que segurament vostè com jo considerem que és necessari per al desenvolupament del país. (*Veus de fons.*) Diu que no? Doncs d'aquí plora la criatura, i aquí hi ha el problema.

Per a nosaltres, per als grups que donem suport al Govern, l'eix transversal ferroviari és la gran aposta de futur per al desenvolupament integral de Catalunya, és per traslladar volum de sinèrgies, d'activitat econòmica i desenvolupament, i no només de creixement, de desenvolupament en territoris que no ho tenen. I jo crec que, més enllà del tema dels metres que hi ha d'afectació, vostè està preocupat perquè vostè no està d'acord amb la proposta final. I com que no està d'acord amb aquesta proposta, ve aquesta esmena, a la qual no podem donar suport.

L'objecte social de l'Ifercat. Tenim sobre la taula un debat de gran interès, senyor Rull, que jo crec que el senyor Llobet i el Grup Popular han entès d'una forma millor, i que fins i tot aproxima el model que pensen, el Partit Popular de Catalunya i els grups que donen suport al Govern, amb relació a quina pot ser la funció de l'Ifercat en el futur. Miri, hi ha exemples fora de Catalunya, hi ha exemples fora d'Espanya, algun exemple a Europa, que autoritats de gestió d'un sistema de transport fan també la gestió d'altres, mancomunem aquesta gestió o integren aquesta gestió. Li podria posar, per exemple, l'exemple del port de Nova York: l'autoritat portuària de Nova York gestiona tres aeroports. Una entitat, també en el mateix Nova York, que gestiona els túnels, el metro, etcètera, que integren aquestes gestions dels diversos elements i les diverses xarxes. O el cas de Headrow, a Londres, que per llei, també, l'autoritat aeroportuària gestiona el sistema del metro, la xarxa del metro. Si aquests models són models eficaços que donen una eficàcia, per què nosaltres volem, amb aquestes esmenes, limitar l'objecte social de l'Ifercat? Aquesta és l'explicació. Nosaltres no volem dir amb això que hagi acabat la vida de GISA. GISA ha de fer

les obres, GISA ha de construir. Però segurament el paper que ha de tenir l'Ifercat, amb aquest concepte d'intermodalitat que vostè posa també a l'esmena número 15..., que hi coincidim, però considerem que és insuficient, perquè creiem que no haurien de limitar l'objecte social de l'Ifercat, perquè podem estar a les portes d'un model més ampli i més eficaç en la gestió de les infraestructures. De models eficaços en tenim: als Estats Units, a Anglaterra, i creiem que és important poder destacar-los.

Després vostè diu que, en la composició dels òrgans, nosaltres fem una referència al Reglament. Nosaltres creiem que les velocitats dels canvis socials i polítics requereixen que les modificacions reglamentàries, que vostè sap que són més ràpides, puguin fer que la composició dels òrgans rectora puguin delimitar-se per la via reglamentària. Perquè fins i tot això donaria, senyor Rull, una major elasticitat a les possibilitats de reformes posteriors, sinó encotillem massa el sistema, i vostè sap que els processos legislatius, que són necessaris, també són més lents que els que es puguin fer per obra i direcció del Govern.

I ara em referiré, globalment també, a dos temes que tracten les esmenes del Partit Popular de Catalunya. Jo diria una cosa important al senyor Llobet: el tema de la capacitat d'adjudicació de la xarxa. Hem discutit molt sobre aquest article 24, i realment no hem arribat a acord. Ara bé, si en el futur, una vegada redissenyat en el nivell que s'arribi a acordar la gestió dels trens d'aquest Sistema Ferroviari de Catalunya, que avui aprovem, com una composició, però que també, com diu un dels primers articles, i amb tot això, a més a més, li sigui assignat a la Generalitat –i que esperem que sigui aviat, o almenys que sigui continu en la matèria de creixement–, si no tenim capacitat d'adjudicació sobre la xarxa, quin nivell de competència podem tenir? Quedem amb un nivell de competència tremendament disminuït. Per tant, el que fem, si acceptem l'esmena del Partit Popular en aquest cas, senyor Llobet, és limitar-nos a les possibilitats de desenvolupament de grau competencial que toqui a la distribució, justament l'adjudicació de xarxa, la distribució de serveis i el benefici per als ciutadans i les ciutadanes, aquest principi de la proximitat que vostè també crec que comparteix en altres àmbits. Nosaltres considerem que no li podem donar suport, no podem donar satisfacció acceptant aquesta esmena, perquè aquesta esmena limitaria les possibilitats competencials, i sobretot amb això que té amb l'increment de la millora de la qualitat dels serveis.

Després vostè en planteja un altre, que és el tema indemnitzatori, que l'hem discutit molt. La regulació jurídica de les indemnitzacions, quan hi ha una obra d'interès general, sobre una obra pública, està perfectament regulada. Ara, fer un règim especial en una llei sectorial, i modificar el règim d'indemnitzacions, jo crec, primer, que no és adient, perquè és una llei sectorial –no estem en una llei general. Proposi una modificació de la legislació existent, proposi-la i ja ho discutirem allà.

Li dic «proposi-ho», perquè crec que és important que ho proposi, perquè el debat, doncs, el portarem en els

termes que s'ha de portar, però no ho podem fer passar tot amb una esmena a una llei sectorial en aquest sentit. Jo ja sé que a vostè el que li interessa, per altra banda, és allò de, políticament, poder anar a un territori i dir a uns veïns determinats: «Demaneu unes compensacions especials: a, b, c, d.» Home, no juguem amb aquest tema perquè realment l'interès general està tan regulat, tot allò que afecta l'interès general..., que fins i tot li vaig ensenyar el document de policia ferroviària de finals del XIX, que fins i tot és creador de doctrina. Mai s'ha discutit aquest tema des del punt de vista del règim indemnitzatori.

I després, el tema del planejament. Vostè sap que tot allò que implica el desenvolupament del Pla de transports té un caràcter de pla sectorial, i hi està subjecte, i ho diu l'article 11 –ho torna a repetir–, i en l'article 7 ho tornen a dir, també, que tot el que es faci en matèria de desenvolupament de xarxa ferroviària està subjecte a això que és el planejament territorial, el general i el parcial. I ha de ser així. I ha de ser així perquè els planejaments són els grans escenaris de consens perquè nosaltres puguem fer la integració de les infraestructures de la xarxa, d'aquestes infraestructures en el territori.

Acabo, senyor president, dient que nosaltres... Ah!, m'oblidava d'un tema important, i són les esmenes 16, 17, 18 –del Grup Popular–, 19, 20 i 21, amb el qual hem fet una transacció, que he lliurat al president, perquè sí que creiem que en l'objecte social de l'Ifercat aquesta concepció que l'Ifercat sempre actua amb l'objectiu de la xarxa d'interès general quedi reflectit.

Ha estat una demanda, hem aproximat una posició. Agraeixo aquesta posició del PP, de flexibilització de les postures, i li dic, senyor Llobet, que estic molt satisfet de com s'han desenvolupat els treballs amb el seu Grup, perquè realment ha fet gala d'un pragmatisme, que s'ha de tractar una llei sectorial que és molt necessària per al país i que, per tant, més enllà de les tempestes i les turbulències del moment polític, que a vegades tenen un to més alt, i a vegades més baix, vostès han optat per un concepte més efectiu, més eficaç de cara a la ciutadania.

També agraeixo al senyor Rull i al seu Grup aquesta postura, aquest posicionament de dir: «Estem davant d'un tema de país.» Ho va advertir el primer dia de Ponència: «És una llei a la qual volem donar suport. Creiem que estem parlant d'un tema competencial, matèria important, matèria major.» I crec jo, senyor Rull, que li haig d'agrair el posicionament, malgrat les diferències manifestades fins i tot des d'aquesta tribuna en aspectes que són per a nosaltres substancials, i per a vostè també. I que jo convido que no tanquem el debat, sinó que continuem debatent per a la millora de la qualitat dels instruments.

Agraeixo a la senyora Bet Font la seva intervenció, i al senyor Vigo la seva intervenció en la Ponència; a tots dos, el suport al treball d'aquest ponent, que a més a més es responsabilitza de la negociació amb el Departament de Política Territorial. Agraeixo i saludo a la secretària general del Departament i al secretari general de Mobilitat, que són aquí. I trameto també, perquè

ho facin ells, a través d'ells, un agraïment a la senyora Sardà i al senyor Angosto, lletrats del Departament, que han tingut la paciència d'aquest diputat, que, a vegades, és absolutament..., és un micronegociador, perquè jo crec que les coses importants s'han de negociar paraula a paraula, frase a frase. Hem deixat alguna frase, en som conscients, que els juristes –i també aprofito per tornar a agrair al senyor Muro, tant al senyor Muro com a la senyora Sardà i al senyor Angosto–, han dit: «Això, des del punt de vista jurídic, és molt qüestionable.» En una llei, en una ponència som els polítics els que tenim la responsabilitat d'arribar als acords i als pactes, i en tot cas els juristes hauran de fer la feina que els pertoca i algun dia dir: «Aquests polítics que van marcar aquesta llei no van estar prou fins», però nosaltres podrem dir: «Vam salvar un escull i vam fer un servei a tots els ciutadans i a totes les ciutadanes.»

Gràcies, senyor president. Gràcies, companys i companyes de la Ponència. Gràcies, senyores diputades, senyors diputats i representants del Departament. I gràcies, senyor conseller.

El president

El senyor Pere Vigo, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc m'agradaria començar pels agraïments. Agrair especialment a tots els ponents, al senyor Muro, al senyor Rull, a la senyora Bet Font, especialment també al senyor Labandera, per la seva persistència a buscar l'acord. Jo crec que forma part del seu ADN polític i per tant se l'hi ha de reconèixer també, com al senyor Rull i a tots els altres, aquest intent de buscar el consens en una llei que ha sortit unitàriament i unívocament aprovada per tothom. I això vol dir que aquest consens en els temps que correm, doncs, diu molt a favor d'aquesta negociació política.

Jo intentaré ser breu, atès que els aspectes tècnics ja han quedat evidents, tant en el relat que ha fet el conseller, com en el que ha fet el mateix relator i els altres esmenants.

I el primer que hauríem de dir és que estem en un país on tradicionalment el tren sempre fa tard: va fer tard en la seva extensió pel territori, sempre a empentes i rodolons; ha fet tard per poder salvar les línies que ara enyorem; fa tard a l'alta velocitat –i aquesta és una ironia i una paradoxa molt evident–; molt i molt tard en el manteniment de les seves infraestructures i en la millora del seu servei. Però a dia d'avui no ens ha de preocupar tant el que ha passat i que ja no té volta de full, sinó més aviat el que ens ha de preocupar és que no tornem a fer tard un cop més. Les noves estratègies de mobilitat a nivell mundial, i les directives europees especialment, han posat de nou la vista en el tren, i aquest és un repte que no podem deixar un altre cop passar de llarg.

Històricament, les grans decisions sobre el ferrocarril han agafat el nostre país sense mitjans i sense poder de decisió real. Ara, el Govern de Catalunya té el deu-

re de desenvolupar al màxim les seves competències en aquesta matèria, per poder planificar i gestionar lliurement la seva xarxa ferroviària, posant la vista en Europa i evitar caure en el parany d'una centralitat espanyola capficada encara en la seva lògica radialitat peninsular.

Des d'Esquerra Republicana ens felicitem de l'arribada al Ple del Parlament d'aquesta Llei ferroviària, i rebem, com no pot ser d'una altra manera, amb entusiasme i amb esperança aquesta iniciativa del Govern de la Generalitat, no perquè es tracti d'una d'aquelles iniciatives o d'aquelles lleis que hom pugui definir estrella o mediàtica amb uns efectes directes sobre els titulars del diari de demà, sinó precisament perquè estableix les bases i disposa les eines per realitzar tota una sèrie de canvis discrets, però molt profunds, a mitjà i a llarg termini, que han de permetre posar a disposició de la societat catalana més mitjans i uns serveis cada cop millors per a la mobilitat de les persones i de les mercaderies.

Veiem aquest tràmit de redacció i aprovació de la Llei ferroviària inserit en l'estratègia de l'actual Govern de la Generalitat, de potenciació i prioritització de les infraestructures i els serveis ferroviaris, en el camí d'assolir un model de mobilitat sostenible on la mobilitat col·lectiva, i per tant més eficient des de tot punt de vista, guanyi terreny de forma clara sobre la mobilitat individual, que és ambientalment més agressiva, energèticament ineficient i socialment insolidària, però que, malgrat tot, predomina, com tothom sap, en el model de mobilitat actual.

Encara més important, si pot ser, és la qüestió del ferrocarril per al transport de mercaderies, on infraestructures heretades segurament d'aquella autarquia franquista d'impossible connexió ens impedeixen estar a la primera divisió europea, i, d'això, en pateixen les conseqüències les nostres empreses, que han d'utilitzar un transport més car, com és el de carretera; els nostres ciutadans, que pateixen una xarxa viària col·lapsada de camions, i la societat en general, que veu com augmenten les emissions contaminants i la dependència estructural de les energies fòssils.

S'obre també la porta, amb aquesta Llei, a una gestió moderna, més eficient i més assenyada de les infraestructures ferroviàries actuals i futures, en aquest camí de trencar els esquemes monopolístics i burocratitzants que arrossega el sector ferroviari arreu, tant de l'Estat espanyol com d'aquí del Principat.

Amb la regulació administrativa del funcionament dels serveis ferroviaris, la Generalitat es dota de les eines necessàries per desenvolupar plenament les competències presents i futures en matèria ferroviària. D'aquesta manera, assumint i regulant aquestes competències i les responsabilitats que se'n deriven, el Govern fa possible apropar la gestió de la xarxa ferroviària a les necessitats dels usuaris presents i dels futurs, factor fonamental que ha de permetre compensar el dèficit històric d'infraestructures ferroviàries i fer remuntar la qualitat d'un servei que massa sovint es troba sota mínims.

Aquesta Llei regula també el procés de projecció i construcció de la delimitació d'espais a ocupar per les

futures infraestructures ferroviàries a construir pel Govern del Principat. Considerem aquest punt fonamental. Tenint en compte que les infraestructures ferroviàries tenen un impacte important sobre el territori, tot i que menor que altres infraestructures, en un país com el nostre, densament poblat i àmpliament ocupat, és important imposar una gran racionalització en el consum de sòl. I per això ens felicitem que es possibiliti la utilització dels espais delimitats de protecció per a altres usos compatibles, com per exemple l'aprofitament energètic passiu, així com també obre la porta a la realització d'informes d'impacte agrari.

D'altra banda, s'estableixen per llei els drets i deures dels usuaris dels serveis ferroviaris i la regulació de les normes de seguretat, posant les bases de nivell d'excel·lència que més endavant caldrà exigir als operadors privats, així com també, evidentment, als operadors públics.

En conjunt, la valoració és ben positiva, ja que aquesta Llei posa el Govern en disposició d'afrontar un repte, el de les infraestructures ferroviàries i el servei ferroviari, que ha d'incidir positivament en la qualitat de vida de la ciutadania, en el reequilibri territorial, en l'accessibilitat al servei, en la millora de l'eficiència energètica, en la racionalització del consum de sòl, en la dinamització econòmica, en el compliment del compromís de Kyoto i en la reducció de la contaminació.

Aquest cop són massa reptes i massa importants perquè tornem a fer tard. No ens podem permetre el luxe d'alentir un procés que s'està accelerant al nostre voltant, com és el de la prioritització dels serveis ferroviaris. Per tant, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, ara que tenim les eines, fem-ne via.

Gràcies, senyor president.

El president

La senyora Bet Font, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. La tramitació d'aquesta Llei avui, 16 de març de 2006, demostra quines han estat les prioritats en temes de mobilitat els darrers anys en aquest país. Com a mínim –dic «com a mínim» perquè no he fet una recerca exhaustiva– s'han fet tres lleis de carreteres: la primera, de fa més de vint anys, del juliol del 85, que era la d'ordenació de les carreteres de Catalunya; l'altra, la de carreteres pròpiament dita, del setembre de 93, i una altra, la del 2005, que modificava la Llei de carreteres. També es va fer una llei de ports, l'abril del 98; una llei d'heliports, el novembre del 98; una llei d'ordenació del transport en aigües marítimes i continentals, el 2000; la Llei d'aeroports, també el 2000; la Llei, fins i tot, de transport per cable, el 2002. Per terra, mar i aire.

Però fins ara no tenim una llei, una bona llei, en temes de ferrocarril. Sí que és cert que l'any 2001 es va fer la Llei de l'ens Infraestructures Ferroviàries, però no deixa de ser una llei parcial. Això, tenint en compte que el tren és un transport que pot ser vital per a l'estructura-

ció del país i per a la mobilitat de les persones i de les mercaderies, i tot i així ha quedat per al final.

Malgrat tot, i malgrat el retard, avui aprovem una bona llei, amb uns principis inspiradors molt clars. En primer lloc, esmenar això que he exposat fins ara, esmenar aquest greuge comparatiu legislatiu que s'havia comès amb el tren, en comparació amb les altres infraestructures de transport, i completant aquesta sèrie de lleis sectorials. En segon lloc, seguir amb el compliment dels compromisos i mandats de la Comissió del Carmel. Un altre principi és el de reafirmar les competències de Catalunya –ja se n'ha parlat. I també, com no?, transposar les directrius europees, que plantegen, entre altres aspectes, separar el que és l'operador de servei del que és el titular de la infraestructura, i separar també aquelles competències que són exclusivament locals. I finalment, un altre principi, i molt important, és el de complir la Llei de mobilitat de Catalunya i, en conseqüència, fer un reconeixement al ferrocarril com un dels mitjans de transport més sostenibles. És un mitjà de transport net, amb un menor consum energètic, molt menor que els cotxes i els camions –no hem d'oblidar que el sistema elèctric és moltíssim més eficient que el sistema de combustió de carburants–, i d'altra banda el tren té d'altres avantatges, sobretot quan funciona correctament, que és la rapidesa, la comoditat i –molt important– la menor sinistralitat, entre d'altres.

La Llei que avui aprovem ha tingut un ampli recolzament social, i fins i tot polític. I això és important, és bo en una llei d'aquestes característiques. I precisament el que per nosaltres és fonamental és que no només transposa el que es diu des d'Europa, en el sentit de plantejar un sistema ferroviari a Catalunya que diferenciï les infraestructures, tant les de la Generalitat com les privades en tot el territori català, de tots els serveis que operen sobre les infraestructures que hi ha a Catalunya, sinó que també, a més a més, és important que aquesta Llei contempli que no totes les zones del país són iguals, ni totes estan igual dotades en transport públic, ni totes poden tenir una mateixa quantitat d'usuaris o una quantitat d'usuaris que permeti fer viable econòmicament un determinat servei.

Hem volgut tenir una llei que doni resposta a aquestes necessitats, i d'aquí ve que l'article 36 digui que el Govern pot declarar de servei públic la prestació de determinats serveis de transport ferroviari del Sistema Ferroviari de Catalunya quan siguin necessaris per garantir la comunicació entre diversos punts del territori de Catalunya en les condicions adequades de freqüència i qualitat de l'oferta. Per nosaltres això és important. El que vol dir és que el servei de competència no és operable si el Govern diu que un determinat servei és un servei d'interès públic. Això significa que pot haver-hi un sol operador, per exemple, que hi poden haver subvencions, i que per tant és aquest contrapès al context liberalitzador europeu.

Hi ha molts altres aspectes importants a la Llei, que ja s'han anat desglossant i repetint, tant a l'inici, pel conseller, com pels ponents que m'han precedit, i em sembla que no cal tornar-hi a insistir, tornar-los a explicar tots. Però està clar que hi han blocs, capítols molt importants en aquesta Llei, com són els requisits en la

projecció i construcció d'infraestructures ferroviàries; els requisits en temes de domini públic i zones de protecció; també els aspectes relacionats amb l'ens Infraestructures Ferroviàries, que, com que el senyor Labanera ja s'ha cuidat de contrastar aquesta caricaturització que ha fet el senyor Rull dient que l'Ifercat pot fer de tot, jo..., em sembla que ja no cal que m'hi estengui més; o també és evident que hi han els capítols o els apartats de la Llei que parlen dels drets i deures dels usuaris i usuàries, que per nosaltres també són importants.

Ja he dit que no em semblava oportú fer una explicació detallada de cada cas, però sí que tinc interès de fer-ho d'alguns temes que per nosaltres són més destacables, com per exemple el de la planificació. La Llei diu que s'han de planificar les infraestructures ferroviàries a través del Pla d'infraestructures; també diu que s'han de planificar els serveis ferroviaris a través del Pla de transports de viatgers de Catalunya, i reconeix que s'han de vincular amb altres sistemes de transport de viatgers. Ens sembla que aquesta és una manera d'anar tendint a un canvi modal de la mobilitat i de facilitar el traspàs de persones i de mercaderies del cotxe cap al tren, i en aquest cas també cap a l'autobús, atès que, com ja deia la Llei de mobilitat, la intermodalitat és fonamental.

En aquest sentit, des del nostre Grup vam plantejar una esmena, que va ser ben vista per la resta de companys dels altres grups que donen suport al Govern, i també, doncs, ha estat incorporada sense discrepàncies, que és la que planteja que s'elabori un catàleg d'infraestructures i de serveis, de tots els serveis que componen el sistema públic, de transport públic de Catalunya. És a dir, estem parlant de tenir una visió global de tot el que hi ha amb relació als trens, però també amb relació al transport per carretera.

Val a dir que també hi ha hagut alguna proposta del nostre Grup que no ha estat recollida. Hi hem insistit, però no ha estat possible; ara ho explicaré. De totes maneres, ja avanço que això no treu que globalment la Llei tingui el nostre recolzament en el seu conjunt.

El punt que nosaltres hauríem volgut canviar o que quedés d'una altra manera és la disposició addicional novena, la que parla del Pla d'infraestructures de transport de Catalunya, especialment en el segon punt, del qual ja feia esment el senyor Rull, que planteja que el Pla d'infraestructures es pugui aprovar abans de les directrius nacionals de mobilitat, i afegeix –i això per nosaltres és important– que després, en tot cas, sempre s'hi haurà d'adaptar; en cas que s'hagi aprovat abans, sempre s'hi haurà d'adaptar. Nosaltres creiem que la cronologia i la jerarquia lògiques serien que primer s'aprovés les directrius nacionals de mobilitat, és a dir, els criteris que han de dirigir la política de mobilitat, i després s'aprovés una de les concrecions de les directrius, que seria el Pla d'infraestructures de transport de Catalunya.

En el transcurs del treball de la Ponència hem intentat trobar la manera de resoldre o de canviar aquest punt; també n'hem parlat amb Convergència i Unió, però no ha estat possible perquè, de fet –ja ho poden deduir de la intervenció del senyor Rull–, des de Convergència i Unió es fa tot un paquet de tota la disposició addicional

novena, i també de l'article 7, que parla del Pla d'infraestructures de transport de Catalunya, amb el qual nosaltres ja estem d'acord. I, per tant, finalment no hi han hagut canvis; l'hem acabat deixant tal com estava.

De totes maneres, malgrat tot, no hem d'oblidar en quin punt estem. És a dir, tenim un pla d'infraestructures de transport de Catalunya que està en període d'al·legacions. Ja és públic que hi ha al·legacions per part de territoris, d'entitats, de grups polítics, també d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa; el conseller ho sap. I també sabem, per tant, que a partir d'aquí hi haurà d'haver un debat i una reflexió per decidir quines modificacions es porten a terme. I, d'altra banda, tenim unes directrius nacionals de mobilitat que ja han estat presentades i que és probable que tinguin un major consens que el Pla d'infraestructures de transport de Catalunya.

Per tant, potser el més lògic seria no precipitar-se amb l'aprovació del Pla d'infraestructures abans de les directrius nacionals de mobilitat –jo crec que això ja s'anirà veient–, i el que és cert és que el que és important és que tinguem clars quins han de ser els criteris que han de marcar la mobilitat de cara al futur en el nostre país.

De totes maneres, jo crec que avui tampoc toca que donem massa voltes a aquest tema, perquè el que és important és la resta de la Llei, i em sembla que ja ha quedat clar que té el nostre recolzament.

I, ja per acabar, el que voldria és valorar positivament un fet que, segons com, es pot considerar anecdòtic, però que per nosaltres és molt important, i és el fet que una esmena que va sorgir a proposta de l'Intergrup de Suport a la Bicicleta, del Parlament de Catalunya, s'hagi incorporat com a lletra *i* de l'article 49.1, que és la que parla dels drets i deures de les persones usuàries, i en l'apartat de drets concretament, doncs, s'especifica que es podrà carregar la bicicleta al tren. Evidentment, en alguns casos pot tenir una certa complexitat, i, per tant, també es diu en la Llei que s'establiran per reglament les condicions per al transport de les bicicletes.

I, bé, ho deixo aquí. Moltes gràcies, gràcies a totes les persones que han treballat perquè aquesta Llei arribés a bon port o a bona estació, i gràcies a tots.

El president

Doncs, acabat el debat, passem a la votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació, en primer lloc, de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Retirada l'esmena número 2, faríem una primera votació amb les esmenes números 8, 14, 15 i 22, 31 i 32.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 14 abstencions i 71 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes números 6, 9, 26, 28, 30 i 34.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor i 71 vots en contra.

Votem, finalment, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 45 vots a favor i 85 vots en contra.

Passem a la votació, seguidament, de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i farem una primera votació amb les esmenes números 7, 13 i 33.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor i 71 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes números 10, 11 i 23.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 45 abstencions i 71 vots en contra.

Votem, ara, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor i 116 vots en contra.

Votarem, ara, les esmenes transaccionals. Les esmenes 16, 17 i 18, referents a l'article 17.2, transaccionades amb les esmenes 19, 20 i 21, a l'article 18a, 11a, b i c. Comença la votació.

Aquestes esmenes transaccionals han estat aprovades per 85 vots a favor i 45 abstencions.

Votarem, ara, separatament, els següents articles. En primer lloc, l'article 7.1. Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 71 vots a favor, 14 abstencions i 45 vots en contra.

Votarem, seguidament, la resta de l'article 7.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 85 vots a favor i 45 vots en contra.

Votarem, ara, els articles 12.3, 14.1, 17.1, 17.3, 17.4, 17.5 i 18.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 abstencions.

Votarem, seguidament, l'article 24.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 14 vots en contra.

L'article 37 és el següent que posem a votació.

Comença la votació.

Setanta-un vots a favor i 58 en contra, queda aprovat.

Passem, seguidament, als articles 13.4, 13.5, 14.2, 30.4, 40.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 44 abstencions i 1 vot en contra.

Articles 19, 31.3 i 36.1 són els que posem ara a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor i 59 abstencions.

L'article 17.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor, 14 abstencions i 45 vots en contra.

Disposició addicional novena.

Comença la votació.

Queda aprovada per 85 vots a favor i 45 vots en contra.

Finalment, passariem a la votació de la resta del text del Dictamen del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei ferroviària ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap abstenció i cap vot en contra.

Designació d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00032/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Assessor de Ràdio i Televisió a Catalunya. D'acord amb l'article 6.1 del text refós de la Llei 6/1981, de 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya i atesa la renúncia del senyor Francesc Sánchez Llars, s'ha de procedir a l'elecció del nou membre del Consell Assessor.

Atès, però, que hi ha una sola candidata, la senyora Marta Vidal i Marco, proposada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els proposo que la votació es faci per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designada la senyora Marta Vidal i Marco com a membre del Consell Assessor de Ràdio i Televisió a Catalunya.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-01019/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau –si us plau–, es prega silenci per poder substarnciar la interpel·lació. Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, almenys els que escolten.

Senyora consellera, tenim, es veu que tenim pacte educatiu. Tenim Pacte nacional per a l'educació i, abans de tot, doncs, com no podia ser d'una altra manera, i vostè sap que... (*Remor de veus.*) Hi ha com una... (*Pausa.*)

El vicepresident primer

Té raó, senyor López. Esperem un moment. Si us plau! Pot continuar, senyor López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Li comentava, senyora consellera, que abans de tot ja sap que el nostre Grup sempre fa justícia i així ens agrada fer les coses, doncs, primer de tot, felicitats. Felicitats per haver assolit un pacte; felicitats per haver assolit un pacte amb un nivell de signants important. Per tant, felicitats. No podem dir altra cosa, el que sí que li podem dir que, a vegades, doncs, la signatura d'aquest Pacte ha estat, a vegades, com un *culebrón*, no? –com un culebrot, ara es diu culebrot, de tota la vida ha estat un *culebrón*–, que estàvem amb l'ai al cor a veure què passaria. Jo suposo que vostè, fins i tot, doncs, ho ha viscut així, no?, perquè si anem quinze dies abans, només quinze dies abans, podíem llegir frases absolutament demolidores, no?, com que USTEC no és l'únic sindicat que ha rebutjat el Pacte, Comissions Obreres considera que està ferit de mort... I dimecres va donar el Govern un termini de quinze dies perquè s'arribés a acords reals, no? És a dir, es parlava que només hi havia dues entitats i això ens feia pensar a molts –a molts–, doncs, que el Pacte corria perill i que després de tant de temps, doncs, no tindríem pacte.

Al final el Pacte ha sortit de la UCI, per dir-ho d'alguna forma, i al final –on semblava ser–, i al final, doncs, hem aconseguit un pacte amb un gran nombre, com li deia, d'agents. I hem aconseguit millores importants. Jo crec que hem aconseguit millores importants amb aquest Pacte, és cert. Amb aquest Pacte, doncs, es potenciarà l'autonomia pedagògica i l'autonomia organitzativa dels centres educatius; amb aquest Pacte es potenciarà, suposo que està d'acord, consellera, les relacions i la comunicació entre els centres educatius i les famílies. Amb aquest Pacte es farà un reforç en atenció a la diversitat, amb el caràcter compensatori. Amb aquest Pacte, doncs, actualitzarem la normativa i implicarem una normativa d'escolarització de l'alumnat més adequada a les transformacions i la realitat educativa. Amb aquest Pacte hi haurà una escolarització més equilibrada també de l'alumnat amb necessitats educatives especials; també hi ha un punt sobre el Pacte. Hi haurà una ampliació dels temps d'obertura dels centres docents, que també és important. Hi haurà una ampliació de recursos destinats a estendre el nombre de beneficiaris d'ajuda de llibres de text, de menjador, etcètera, com molt bé es veu al Pacte; un desenvolupament també de programes d'assessorament psicopedagògic, que també s'hi inclouen mesures; un increment de les aules d'acollida, etcètera; un increment també del finançament de les despeses de funcionament de les escoles concertades, amb l'ampliació del mòdul, tal com s'ha dit; una millora de les condicions retributives del professorat també de la concertada, per anar cap a

l'analogia retributiva, i un increment dels efectius, dels efectius del professorat.

Molt bé, nosaltres hi estem d'acord. Hi estem d'acord perquè jo li he fet una mica de trampa –li he fet una mica de trampa–: jo li he dit els punts fonamentals del que era no el Pacte nacional per l'educació, sinó l'Acuerdo para la mejora del sistema educativo de la Comunidad de Madrid d'ara fa un any. És a dir, nosaltres li diem: «En tot això, nosaltres hi estem d'acord, perquè fa més d'un any nosaltres, el nostre partit, ho va pactar també amb sindicats, amb tota la comunitat educativa, a la Comunitat de Madrid.» Per tant, com podem dir que no? No podem dir que no. Nosaltres ho hem fet perquè nosaltres també considerem i també creiem que són aquestes, les mesures cap a on s'ha de caminar. I tothom estem d'acord, el 95 per cent –tant a Madrid com a Canàries, que també va fer el seu pacte educatiu–, que són acords coincidents entre tots.

I fins i tot una coincidència pràcticament clavada, també, en el que és el finançament. El finançament del pacte de Madrid eren 1.600 milions d'euros per quatre anys, i al Pacte nacional al final seran 1.197, 1.200 milions d'euros per tres anys, és a dir, 400 euros... És veritat també que la Comunitat de Madrid, doncs, té menys escolars, amb la qual cosa *per capita* serà superior, però, vaja, que és molt semblant.

Amb això, què li vull dir? També li vull dir que una de les coses que nosaltres, doncs, veiem de forma un xic negativa és que hem trigat un xic massa a fer aquest Pacte. La pregunta és per què hem trigat un xic massa a fer aquest Pacte. Ha estat dos anys i mig, vostè..., dos anys, vostè, com a consellera, però dos anys i mig de govern tripartit, i al final de dos anys i mig és quan hem vist aquest Pacte. És clar, veient quina era la relació que hi havia entre la conselleria..., entre la conselleria i els sindicats, perquè recordem que els grans crítics de la política educativa que s'ha portat a terme a Catalunya han estat precisament els sindicats. Recordo paraules com: «Els dos anys de gestió de l'actual equip de la conselleria no han significat un canvi substancial d'aquesta política de fons, que s'han de començar a fer canvis reals i que s'ha de deixar de fer» el que comentaven molts sindicats, que eren polítiques d'aparador, i s'havia d'aprofundir polítiques reals.

Per tant, nosaltres donem la benvinguda a aquest Pacte, perquè esperem que a partir d'ara sí que comencem a fer les polítiques reals que necessitem i que ja no li hagi de recordar aquest diputat, cada dia que puja a aquesta tribuna, com està el pla de xoc contra el fracàs escolar a la nostra escola. Jo veig amb satisfacció que ara el Consell d'Avaluació de Catalunya, doncs, està fent un informe, un informe que no només arriba tard perquè ja s'havia d'haver fet des del seu anunci, el 29 de gener del 2004, sinó que arriba tard perquè li recordo que l'Acord per la internacionalització de l'economia deia que en un any, com a màxim..., a més, ho deia clarament, en un any com a màxim, hi havia d'haver el llibre blanc. Al final no es diu «llibre blanc», sinó Informe sobre..., com es digui, és el de menys; però l'important és que el tindrem, encara que, com tot, una mica retardat.

Però, miri, nosaltres hi trobem un problema addicional que ens preocupa molt, senyora consellera, que és la manca de representativitat de l'acord entre el professorat, o el que entenem que és una manca de representativitat. Vostès han dit que en aquest acord, en aquest Pacte, s'hi troba retrat tothom; vostè ho ha dit: les famílies, els centres educatius públics i concertats, els estudiants, els ajuntaments i els mestres i professors de l'escola catalana. Hi són tots? No, no hi són tots, senyora consellera, i li ho diré: la nostra preocupació radica precisament en la manca de representativitat d'aquest acord entre el professorat, com ja li deia. I és que, si mirem l'educació pública, només tenim la signatura de Comissions Obreres i d'Unió General de Treballadors. Segurament vostè em dirà que només falla USTEC; això, ho he cregut veure en molts diaris, que vostè ho deia. Home, la manca de signatura d'USTEC és significativa, i no només significativa per la casualitat que sigui el sindicat més proper al seu partit, no només és significativa per això, o el sindicat del conseller primer, no només és significativa per això... Però és que resulta que el primer sindicat amb representació entre el professorat a l'escola pública té prop d'un 40 per cent de representació a l'escola pública, del total del professorat que va exercir el seu vot a les eleccions de l'any 2000, que una altra cosa: hem de mirar a veure com podem augmentar la votació del professorat, que no arriba ni al 45 per cent.

Però, com li deia, no és cert que només USTEC no hagi signat, que sigui l'únic que no signa. L'altre dia, rellegint alguns comentaris sobre el Pacte nacional per l'educació, deia que l'acord sobre el Pacte nacional per l'educació no agrada a tothom: «Tot i comptar amb el suport de pràcticament tots els agents implicats en el món educatiu» –ho poso entre parèntesis i entre cometes–, «té el rebuig dels sindicats USTEC-STEs, majoritari del professorat de Catalunya, i d'ASPEPC-SPS», és a dir que ja comencem a veure que hi ha vida més enllà d'USTEC, UGT i Comissions Obreres; hi ha vida. Només dues entitats amb comparació amb disset? No, perquè si nosaltres parlem de gran part del professorat de Catalunya estem parlant que hi han altres sindicats –AMES, ANPE, ASPEPC, CGT, CESIF, SPS o STEC–, que tots junts apleguen més del 60 per cent del professorat de Catalunya, que no han signat el Pacte –no han signat el pacte.

Aquí radica... Un pacte que és positiu però que nosaltres tenim por que no compti amb el principal suport d'un dels principals protagonistes. Perquè no pot ser, per exemple, que al quart sindicat de Catalunya no se l'hagi ni consultat, senyora consellera. No pot ser, no creiem que sigui lògic. No pot ser que se li digui: «Bé, tenen el pacte, i, si volen, que s'hi afegixin.» Ja sé que el criteri seu ha estat, doncs, els que tenen representació a la mesa, però és que estem parlant d'un 60, però estem parlant d'un 60 per cent, i estem parlant que al final els professors, és cert que tots, però molt especialment els professors..., i vostè ho sap, perquè ho ha viscut en primera persona, vostè sap quin és actualment, diguem-ne, d'alguna forma, l'ànim que té el professorat, sobretot de secundària. Ara no tinc temps de parlar-ne, però nosaltres veiem que en aquest pacte es parla molt poc de la secundària, que és on radica el

problema. Li ho han dit també els sindicats; fins i tot UGT li va dir: «Escolti'm, nosaltres no volem signar el Pacte perquè no es parla de la secundària.» Al final es consignen 80 milions, de forma molt difosa, per a la secundària, d'un total de 1.200 milions.

Però nosaltres –no tinc temps de dir més– trobem aquestes dues preocupacions, senyora consellera: no pot ser que un cop més en les lleis educatives i en els pactes els professors no hi siguin. No pot ser –no pot ser. En són els principals protagonistes, i és als principals protagonistes a qui hem de donar precisament el protagonisme, retornar el seu protagonisme.

Per això li demanem, i li demanem en la..., després ja en podrem parlar més a bastament, però li demanarem en la Moció que encara siguem més..., per dir-ho d'alguna forma, encoratgem més... Intentem arribar –queda fins dilluns–, intentem arribar a un acord també amb la resta de professorat, perquè no pot ser, li ho repetixo, que la secundària i el professorat quedin fora del Pacte nacional per l'educació.

Gràcies, senyora consellera, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. La senyora consellera d'Educació, l'honorable consellera, senyora Marta Cid, té la paraula.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor López, en primer lloc, agrair el to i el contingut de la seva intervenció. Realment, penso que el Pacte nacional per l'educació és un actiu per a la nostra societat, que fins i tot, diria, no hem d'atribuir en concret a ningú, sinó que ens n'hem de felicitar el conjunt de la societat i dels sectors, eh?, de l'àmbit educatiu, i que, per tant, fóra contraproduent –i ho dic amb tota sinceritat– intentar-ne fer qualsevol tipus d'instrumentalització per part d'alguns dels seus signants o dels seus components. Crec que és bo, per tant, que estigui obert –agafant una mica el final de la seva intervenció– a l'adhesió i a sumar tants suports com sigui possible durant tot aquest procés, que ha durat, com vostè ha dit, més d'un any; ha estat una feina, una tasca feixuga, de mesos de..., jo potser ja no diria tant «de negociacions», sinó de coneixences mútues i de molt d'intercanvi d'informació, d'interlocutors, que en moltes ocasions havien estat més aviat en escenaris diferents i, per tant, amb poca oportunitat de coneixença mútua i de posar i buscar punts en comú, que és el que hem pretès en aquest Pacte nacional, és a dir, construir un punt de partida nou.

Sincerament, jo li he de dir que hem estat i continuem oberts que s'hi puguin adherir d'altres agents educatius que no ho han fet fins al dia d'avui, i que ha estat el nostre objectiu i el nostre compromís que hi fossin com més millor, aquestos agents –ho he dit públicament en més d'una ocasió–, i que, per tant, si finalment alguna organització no hi ha estat present, ha estat per pròpia decisió, i, evidentment, doncs, hem de respectar –i així ho faig jo– la seva decisió pròpia i donada per la seva

característica, diguéssim, de legitimitat del seu pronunciament. Simplement, eh?

Però jo tampoc no voldria que magnifiquéssim els que no hi són, perquè també hi podríem veure una lectura de rebaixar els que hi són, que són un ampli ventall del sistema educatiu català, que han fet un esforç important, que jo els he reconegut, molt important i de molta responsabilitat, que ha estat situar l'interès general del sistema per sobre del seu interès de representació, diríem, de sector. Sincerament, jo crec que el gran repte d'aquest Pacte era ser capaç de fer això; que a més a més anava en contra de la dinàmica que històricament s'havia portat dins del sistema educatiu, i que aquest esforç que s'ha fet de tindre aquesta òptica diferent ens ha possibilitat arribar al Pacte.

Perquè, mira, el Pacte no són les mesures, cap de les seves mesures en concret, ni tampoc la suma de les mesures en concret. Penso que l'actiu del Pacte, el valor afegit que té el Pacte, possiblement no és el que hi ha escrit, sinó el fet que hàgim trobat i establert un marc de diàleg ampli, on sigui tothom i pugui manifestar tothom quina és la seva visió, les seves preocupacions, i d'aquí arribar a uns objectius comuns, a compartir, tal com diem en el document... És a dir, hem creat l'oportunitat i, a partir de l'oportunitat, el compromís, per part dels signants i de tots els que s'hi puguen adherir, de tirar endavant les propostes que vénen detallades al Pacte i que són els acords a què hem arribat en cadascun dels sectors: evidentment, els pares; els centres, tant concertats com públics; els ajuntaments; la innovació, com vostè també anomenava, no?; altres maneres de gestionar, és a dir, tot el que fa referència a autonomia de centres, etcètera. És a dir, hi han mesures, en tot aquest sentit, però a més a més hi ha un punt de partida diferent.

Algun dels signants d'aquest Pacte, un concretament, em va dir en un dels moments d'aquestes reunions: «Consellera, possiblement nosaltres, que estem a dintre del procés, no ens adonem de la importància d'aquesta a nivell de repercussió social i de canvi que això suposarà en els propers anys, però hauríem de ser conscients que el que estem és establint una nova manera de relacionar-nos els interlocutors i els agents del sistema educatiu.» Això, certament, és així, i m'ho deia un dels signants d'aquest Pacte.

És a dir que per primera vegada els representants de tot el conjunt del món educatiu de Catalunya –efectivament, amb l'excepció d'USTEC– s'han assegut al voltant d'una mateixa taula. L'acord, el vam prendre de manera conjunta Administració autonòmica, Administració municipal, famílies, centres educatius públics i concertats, mestres i professors i estudiants.

He de confessar que durant tot aquest procés..., i vostè també ho ha dit i m'ho preguntava d'alguna manera; diu: «Ha sigut una mena de *culebrón*.» Jo suposo que amb això del *culebrón* vol dir que ha estat llarg, que ha estat feixuc, i també és cert que hi ha hagut alts i baixos, que des d'aquesta tribuna i en aquesta cambra s'han vist reflectits en intervencions dels diferents grups parlamentaris, quan m'han, diguéssim –amistosament, utilitzo la paraula– «atrat» que els informés de

quin era el procés que s'estava seguint, no? Sí, hi han hagut alts i baixos, i en algun moment li he de dir que no hem tingut mai la intenció de tirar la tovallola d'aquest procés, perquè creïem que era molt important, però sí que en certs moments hem patit, doncs, perquè arribés a bon terme, i més si seguïem algunes informacions dels mitjans de comunicació, que d'un dia per l'altre, doncs, el titular feia realment trontollar tot el procés.

Però, en definitiva, hem arribat a concretar un mateix objectiu: millorar la qualitat de l'educació i estabilitzar el sistema. Crec, com he dit en algun dels mitjans de comunicació, que la societat catalana i el sistema educatiu d'aquest país han donat una mostra de maduresa important, de maduresa important, que en altres llocs, eh?, a la resta de l'Estat, gairebé diria jo, i en molts processos de lleis que hem viscut recentment, no ha estat així, senyor López, no ha estat així. Jo crec que aquí s'ha estat a l'alçada, en aquest sentit, i s'ha fet aquesta visió diferent de pujar, una mica, per dalt del que cada sector podia representar, i buscar l'interès comú del sistema, i crec que aquesta és precisament la clau que al final ha de prevaler. I, és a dir, com tantes vegades també s'ha dit, que les alternances polítiques, legítimament, que es produeixen en un sistema democràtic no afecten els sistemes..., el sistema educatiu com ha passat històricament.

Per tant, jo diria que amb això, en aquest cas, Catalunya ha fet un pas important, i a més a més, sempre hem dit –i aquí n'hem fet un debat, també, d'això–, que aquest Pacte nacional ha de ser la base per a l'elaboració de la futura llei catalana d'educació, que està pendent des de fa vint-i-cinc anys, i que, per tant, properament, i en això em comprometo en el sentit que també és dins del que és la voluntat d'aquest Govern de portar a terme, en el marc de la legislatura, la Llei catalana d'educació. I que, per tant, serà aquesta cambra la que podrà fer el debat, que en algun moment algun grup parlamentari havia demanat fer un procés en paral·lel al Pacte nacional, i que des del Govern, doncs, vam dir que primer preferíem el Pacte social, després ja faríem el debat en seu parlamentària, al voltant de la Llei.

Suposa, per tant, el Pacte, més estabilitat del sistema educatiu, més qualitat de l'educació, més innovació pedagògica i organitzativa, i, en definitiva, igualtat d'oportunitats per a tothom. No li detallaré les principals mesures, vostè les sap i les coneix amb extensió, tal com ha demostrat quan em parlava de les millores importants que s'hi han vist, i jo el que li diria és que miri, sí, que nosaltres també farem tot el possible perquè se sumin a aquest Pacte sectors que no ho han fet fins al dia d'avui. Però també li vull dir amb claredat que el Pacte té una comissió de seguiment, que es deriva d'aquest, que aquesta comissió de seguiment la integren els membres que signen el Pacte, perquè el Pacte es diu precisament, com li deia abans, oportunitat i compromís, i jo el que voldria saber és: tothom que vol fer el seguiment, quin compromís contreu públicament amb la societat catalana envers l'educació del país?

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor López, per replicar té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Home, senyora consellera, jo suposo que tothom que ha signat té el seu compromís. No serem nosaltres que..., com a mínim, com a mínim té el mateix que vostè i el mateix que nosaltres. Cadascú té el compromís que té, i cadascú té el compromís amb el país i amb les seves pròpies conviccions, que és al final el que es fa en un pacte.

Jo quan li deia totes les mesures, li deia que no li estava dient les mesures del Pacte nacional per l'educació, li estava dient les mesures del Acuerdo para la mejora de la educación, de Madrid, que s'havia signat l'any 2005 i que és el segon que es signa, el segon. Al 99 se'n va signar un, i al 2005 se n'ha signat un altre. És a dir, a altres parts, més enllà de casa nostra, també es fan pactes i també ens van ensenyar el camí del que s'havia de fer, i és important, i no és la primera vegada que a Catalunya es fa alguna cosa d'aquest tipus, no?

Vostè, vostè ens diu, un marc de diàleg... Nosaltres li donem la benvinguda a aquest marc de diàleg. Jo crec que si alguna cosa important és la signatura d'aquest Pacte és que ha de canviar les formes de fer de la conselleria..., del Departament d'Educació, perquè vostè ens parla que s'han posat d'acord moltes diferents formes de veure l'educació a Catalunya. Per exemple, home, li puc recordar que el darrer pacte que es va fer per a la millora de les condicions del professorat, només el va signar un sindicat, un sindicat; és a dir, no veníem d'una situació molt profitosa, que diguem... O, per exemple, la concertada, fa pocs dies hem vist una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, anul·lant –anul·lant– una decisió d'aquest Govern, que ja se li va dir al Parlament que no era conforme amb aquest diàleg social que vostè preconitzava.

Per tant, és clar..., jo li deia el tema del culebrot i és que era fantàstic veure els titulars. Ja sé que vostè sempre em diu que no tiri tant d'hemeroteca, que de vegades l'hemeroteca enganya, però jo me'n refio, i em recordo quan es deia, per exemple, allò de: «Cid segura que el Pacto nacional por la educación se firmará en noviembre.» Fantàstic! Després no ho teníem al novembre, llavors, un altre titular: «Cid plantea cerrar en enero un pacto educativo con padres y sindicatos.» Fantàstic, però tampoc al gener ho teníem. I, tercer titular del dia..., del dia no, de tot el culebrot: «Pacto en febrero, medidas en septiembre.» Impactant!, però tampoc el van tenir al febrer i el 3 de març, doncs, ja per allò..., un final apoteòsic en tot el culebrot, Cid es queda sola en la defensa del Pacte per l'educació. Perquè el 3 de març només teníem dos agents, dos agents que signaven. Jo no sé ni li preguntaré què ha passat del 3 de març fins ara, suposo que s'ha fet tot un treball. Jo, l'únic que li dic és que tot el treball que s'ha fet en quinze dies es podia haver fet en dos anys, i ens hauria evitat moltes preocupacions entre tot plegat.

Però jo li deia una cosa, que li diuen els mateixos sindicats i alguns que han signat, fins i tot. Aquest Pacte,

que recull moltes mesures, que ja li dic que nosaltres no hi estarem en contra, perquè allà on governem també ho fem, en aquest Pacte hi manca, sobretot, la secundària. Entenem que hi manca sobretot la secundària, que no està recollida la secundària, que és on està, on es focalitzen actualment els principals problemes del nostre país en l'àmbit educatiu.

Home, no és que alguna organització no hi està present, quan vostè diu que és que USTEC s'ha quedat despenjada, no és alguna organització, el 60 per cent del professorat, el 60 per cent del professorat i les organitzacions que el representen, no hi estan representats. El 60 per cent, que puja quasi un 80 per cent a la secundària. Per això jo li deia: notem a faltar dues coses, no és que magnifiquem els que no hi som, sinó que creiem que hi ha un actor fonamental, com és el professorat, que és un actor fonamental, no només perquè és el que al final té el contacte directe amb aquell que s'està educant, sinó perquè la pròpia tradició i el propi seguiment, i el propi, moltes vegades, anhel, i la pròpia consideració del professorat, moltes vegades passa per hores baixes, és fonamental que incorporem i que escoltem el professorat.

Per tant, no és que vulguem magnificar els que no hi són, però sí que li diem: escolti, vostè és conscient que com a mínim el 60 per cent del professorat no hi és? Només és una pregunta, perquè encara tenim temps d'incorporar-los, però tenir temps d'incorporar-los significa que encara podem fer, podem incorporar algunes propostes que vinguin del professorat, i sobretot del professorat de la secundària, que és el professorat –si em permet l'expressió– més maltractat, més maltractat en totes les lleis i en totes les reformes que s'han fet al nostre país.

Per tant, benvingut sigui el diàleg. Hem de caminar per aquesta via. Ho podíem haver fet abans..., ho podíem haver fet abans, però, bé, ho hem fet ara. Benvingut sigui el diàleg, benvingudes siguin les mesures del Pacte, però, si us plau, tenim dues coses pendents: més recursos i més capteniment per a la secundària. I, sobretot, no fem un altre cop un pacte o una llei sense la presència d'un actor tan important, d'uns actors tan importants com els professors.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. La senyora consellera té la paraula per al seu torn de rèplica.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. I per respondre amb brevetat la seva intervenció, miri, no és cert que no tinguem en compte la secundària al Pacte, i aquest va ser un tema que, a més a més, vam debatre en profunditat, perquè no tothom entenia les mesures que s'establien al Pacte com a pròpies de la secundària. Al final vam optar per un redactat on això quedés encara més clarificat.

És més, cal dir-li, per exemple, que un dels signants del Pacte, i que té representació, com sap, al Consell Esco-

lar de Catalunya, que és el Col·legi de Doctors i Llicenciats, doncs, representa un ampli ventall de professors de secundària, i hi és, hi és present, eh? I, evidentment que hi ha diversitat, i hi ha qui creu que sí, i hi ha qui creu que no. Per exemple, hi ha qui també defensa que la mesura..., li dic perquè aquest no és un pacte, sincerament, un pacte pensat per a etapes educatives; no és un pacte de dir, és que a la primària es fa això, a la secundària... No, aquest és un pacte que pensa en la globalitat del sistema. I la mesura que, per exemple, ha generat molt de debat, que és la sisena hora en horari escolar a la pública, eh?, no és una mesura pròpia i exclusiva només per a l'etapa on s'imparteix, sinó que el que està fent és treballar uns fonaments d'un alumnat que després arribarà a la secundària, i és on ens acaben aflorant aquests percentatges, que vostè igual que jo coneixem perfectament, eh?, que no ens acaben els alumnes titulats a secundària. No, però, no vol dir que és una mesura que només s'aplica a la primària i tingui a veure exclusivament amb la primària, no? És una millora per al sistema. I que, per tant, a secundària tindrà també el seu impacte.

I, després, hi ha unes mesures que acaben, com vostè ha dit molt bé, posant els 80 milions d'euros, no?, que sí que es prioritza i es determina amb unes mesures més pròpiament dirigides a la secundària, com són diversificacions curriculars, grups més reduïts, aules obertes, etcètera. I moltes d'aquestes mesures, perquè del que vostè ha dit en la intervenció anterior es desprèn com si nosaltres haguéssim estat dos anys i mig parlant, fent política d'aparador, i ara hem descobert la sopa d'all. No, escolti'm, nosaltres portem dos anys fent moltes de les mesures que han sortit en aquest Pacte, i que ara hem periodificat, hem acordat quines hem de prioritzar i hem quantificat, però d'aules obertes ja n'hem posat, d'aules d'acollida també n'hem posat, de programes d'innovació també n'hem tirat endavant... És a dir, escolti, portem al Departament d'Educació un bagatge de fa dos anys molt important en algunes d'aquestes mesures; i algunes d'elles, també, ja tenien el seu procés amb anterioritat, algunes d'elles. Ara, quan vostè em diu: miri, és que vostè... Fixi's bé que ha acabat dient-me: «Vostès han vingut a fer el que fa uns anys ja va fer a la Comunitat de Madrid.» Escolti, no, això no m'ho digui! Perquè si a la Comunitat de Madrid havien fet això, estan convençuts que això és el bo i millor que es pot fer per l'educació d'un país, i, per tant, per l'educació a nivell d'Estat, també, ja em dirà a mi què feia la presidenta de la Comunitat de Madrid a la manifestació de la LOE. A mi que m'ho expliqui. A veure si m'entén. No m'ho digui això, no m'ho digui! És a dir, no es pot dir que a casa meva defenso el diàleg i a la casa general de tothom vaig a la via de la confrontació, no, no. Nosaltres aquí defensem el diàleg, promovem el diàleg, mireu d'arribar a enteses, podia haver sigut –i li ho dic sincerament–, que d'aquest Pacte no ens n'hauríem sortit, doncs, podria ser perquè, en definitiva, era la primera vegada que una cosa d'aquesta magnitud ens posàvem tots a treure-la i tirar-la endavant. Per tant, no li estranyi que hagi trigat un any i mig. Hi ha altres processos, que no són el Pacte nacional, que estan costant molt més... No sé si m'entén? Però el que sí que és cert, eh?, és que jo tenia molt clar que l'últim que tancaria

la porta i apagaria el llum de tot aquest procés seria el Govern, els representants del Govern.

I, escolti'm, diàleg, de veritat que sí, però a tot arreu. I sí, a Madrid van fer un pacte educatiu, però per què no els pregunta què en pensen del servei públic d'educació i quina visió en tenen? I si estan d'acord amb el que nosaltres posem aquí, o han optat per una altra via, que el que fa és més aprofundir, precisament, en el doble accés educatiu i no aprofundir en la igualtat d'oportunitats. Digui-m'ho, jo li envio a vostè i vostè m'ho envia a mi. Doncs si han pactat, escolti'm, generalitzin-ho, que generalitzin el pacte, escolti'm, que generalitzin el pacte, que ens evitaran a tots confrontació més enllà de casa nostra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció ginecològica (tram. 300-01020/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre l'atenció ginecològica, que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputades, diputats, hem presentat aquesta interpellació sobre l'atenció ginecològica conscients que hi ha hagut en el nostre país alguns problemes puntuals en alguns llocs i, a més a més, doncs, una situació més estructural de manca de professionals en ginecologia, que això, a més a més, es podria estendre també en altres tipus de professionals, com poden ser anestesistes o poden ser els pediatres. Però també tenim la sensació que, tenint en compte aquesta situació estructural, en els problemes que hi ha hagut no es motiva només la falta de professionals, sinó que alguna cosa ha passat perquè en el marc del sistema públic, sigui en centres de l'ICS, sigui en centres professionals, no s'han pogut retenir o no podem, diguéssim, retenir bé els professionals que hi exerceixen, perquè en el sistema privat sí que n'hi ha, eh?, i per tant, doncs, cal veure en aquest sentit què ha passat.

Aleshores, una mica jo vull distingir com tres dimensions diferents en aquesta situació: una, una mica de diagnòstic perquè ens ajudi a entendre les coses de què ha passat i com des del Departament de Salut, doncs, s'ha resolt transitòriament, perquè entenc que transitòriament és la situació de moment que s'ha produït. Quina és la situació actual en els llocs on hi ha hagut problemes, com ha sigut Lleida i el Baix Empordà? Quina és la situació actual i com s'ha d'afrontar una resolució a mitjà termini? I també com resoldre una situació de manca estructural de professionals, com passa en el cas dels ginecòlegs, però també deia en el cas d'altres.

El cas és que per motius diferents –hi insisteixo, per motius diferents– es produeix un fet comú, que és que en dos hospitals diferents de Catalunya –un, l'Arnau de Vilanova, a Lleida, de l'ICS; l'altre, el de Palamós, un hospital municipal concertat– es produeix una manca de facultatius en un moment a més a més –i això sembla que a Lleida és molt més agut– que hi ha un desbordament de l'activitat assistencial per l'increment de parts, com a resultat de la situació mateixa de la població. I com a primera qüestió –que seria més de caràcter estrictament laboral, però sense entrar-hi, diguéssim, a fons– la solució que s'adopta és traslladar als hospitals respectius professionals vinculats a l'atenció primària, més en concret al Programa sanitari d'atenció a la dona o al Programa a l'atenció a la salut sexual i reproductiva, i això genera en alguns casos, doncs, bé, uns problemes o uns conflictes de caràcter laboral.

Bé, en el cas del Baix Empordà, resulta que això coincideix amb la baixa de cinc ginecòlegs; en el cas de Lleida, es dona la situació que el mes de juliol dos ginecòlegs renuncien a la plaça, que un altre ginecòleg ho fa el mes d'octubre, novembre; un altre també en aquest període demana excedència, i la coordinadora del Passir dimiteix del càrrec. Aleshores, sense entrar en qui té raó..., alguna cosa ha passat, per dir-ho així, o alguna cosa no ha anat bé en la negociació d'aquest procés d'incorporació de persones que estan vinculades a aquests programes, al Passir i al Programa sanitari d'atenció a la dona, en l'hospital hi pot haver la suma de diversos factors, segur que és la suma de diversos factors.

En una resposta parlamentària que vaig fer, doncs, fa uns mesos em deia que en alguns casos feia anys que algunes persones havien abandonat, no feien pràctica d'assistència de parts ni activitats quirúrgiques. I això podia ser, doncs, un element d'incomoditat o de no veure's en situació de poder fer l'activitat que se'ls demanava. Hi ha, suposo, també el problema de la qüestió de les guàrdies i si el que se'ls requeria estava sobrepassant o no les quaranta-vuit hores setmanals que estableix l'estatut marc. Pot haver-hi el problema de l'interinatge d'algunes places, i, per tant, doncs, el fet de no tenir una plaça consolidada, també, diguéssim, origina unes actituds diferents.

Insisteixo que no vull jutjar que no s'hagi..., no estic dient que el Departament ho hagi fet malament, no estic dient això. Estic dient que alguna cosa ha passat, perquè, en tot cas, s'hagin produït unes actituds..., que s'ha preferit renunciar, s'ha preferit dimitir a incorporar-se a l'hospital, i el que això ha significat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El cas és que, quina és la situació actual? En l'Arnau de Vilanova, si la meua informació és correcta, s'han incrementat els ginecòlegs de l'hospital, ara n'hi ha tretze, n'hi havia deu fa uns mesos. Feia anys que, de fet, la plantilla de l'hospital en aquest sentit no s'incrementava. Sé que l'any 2004 hi va haver algun increment, però, en tot cas, ara hi ha hagut aquesta aportació. Però cal dir també que s'ha hagut de resoldre tot aquest problema molt complex enviant personal des de la Vall d'Hebron, de Can Ruti i de la Clínica de Ponent. Això en la mateixa pregunta parlamentària així m'ho indi-

quen. I en el cas de l'Hospital de Palamós s'han concentrat tots els professionals que feien atenció preventiva i de cribratge a la primària. Això vol dir que, per tant, el que tenim en la situació actual és que en el cas dels hospitals s'ha garantit i es garanteix l'atenció ginecològica i obstètrica i també la urgent, lògicament. També a l'Arnau de Vilanova s'ha passat d'una a dues persones en el sistema de guàrdies.

Però –i aquesta és la preocupació– què passa amb el Programa sanitari d'atenció a la dona i amb el Programa d'atenció a la salut sexual i reproductiva?, que a més són molt ben valorats i molt utilitzats. Doncs el que ha passat és que s'han reduït dràsticament o s'han eliminat temporalment en alguns casos. En el cas del Baix Empordà s'ha eliminat tot el que és les activitats de prevenció en els centres d'atenció primària de Palamós, de Palafrugell, de la Bisbal d'Empordà i de Sant Feliu de Guíxols. En el cas de Lleida hi ha hagut una disminució dràstica d'activitat: no es fan revisions, no es fa prevenció ni patologies, no es fa planificació familiar, i els tres ginecòlegs que queden només poden fer seguiment d'embarassos. Cal dir que des del mes d'octubre, doncs, s'han desprogramat dues mil visites del Passir, cinc-cents del Centre de Planificació Familiar, nou-centes ecografies, i que no se n'han programat de noves, i això, és clar, fa que les llistes d'espera estiguin alleugerides però que no responguin a una realitat. Perquè, què passa aleshores amb les dones que rebien aquest tipus de servei? Que o bé se n'han d'anar a la privada, o bé no fan res; és a dir, simplement no hi ha activitat d'atenció. És clar, no cal..., vostè ho sap perfectament, perquè segur que compartim la importància de la funció social sanitària que té el Passir, i el fet que, per exemple, doncs, poguéssim haver-hi aquest tipus d'atenció a localitats diferents, és a dir, el fet que es digui: «Bé, els casos urgents s'atenen de manera centralitzada als hospitals», és veritat això està atès. Però el fet que s'elimini temporalment, ja sé que és transitòriament, i espero que, precisament, doncs, ens aclarirà fins quan aquest tipus d'activitat preventiva a llocs com Cervera o Mollerussa o Balaguer o Tàrraga o Borges Blanques, en què pràcticament no es pot fer més que el seguiment dels embarassos, o el mateix es pot dir, doncs, a Palamós, Palafrugell, la Bisbal d'Empordà o Sant Feliu de Guíxols, doncs, és clar, això ens preocupa, senyora consellera. I nosaltres sabem que vostè ha lluitat com la que més en el seu moment perquè existissin aquests centres d'atenció a la dona, aquests centres de planificació familiar, que ha sigut una lluita de les dones en el nostre país. I, és clar, això ens ha fet mal al cor, per dir-ho així, a part dels problemes, diguéssim, d'implicar-se en la manca de prevenció –en aquest sentit de prevenció, d'assessorament, de planificació familiar–, amb tot el que significa d'important per a les dones de cara a la seva salut sexual i reproductiva.

Per tant, què plantejem? I tenim moltes ganes, senyora consellera, que ens expliqui com ho estan plantejant des del Departament de Salut. Per una banda, com es pot desencallar la situació dels dos grans llocs on en aquests moments –grans o localitzats, diguem localitzats– hi ha el problema? Com es pot restablir l'activitat preventiva? Com sabem que estan preparant un nou model d'atenció a la salut maternoinfantil i salut sexual

i reproductiva, suposo que ens explicarà alguns dels elements. Jo entenc que això hauria de servir també per fer una reflexió més general, no només en el camp de la ginecologia, sinó sobre el model de connexió entre l'especialitzada i la primària en tots els casos. Un model que entenc que hauria de ser molt centrat en la primària, que no suposi sols que els de primària vagin als hospitals a fer guàrdia, sinó que també dels hospitals puguin anar a la primària, perquè tothom s'enriqueix amb aquestes qüestions. I, evidentment, cal assegurar l'assistència ginecològica i obstètrica i la urgent als hospitals, però també la prevenció, la planificació familiar.

I finalment doncs, també, com es pot plantejar l'escassetat de ginecòlegs des del punt de vista d'incrementar el nombre de persones en formació, de tot el tema de les places del MIR i tot el que es pugui fer en aquest sentit? Volem saber, consellera, com es plantegen aquestes qüestions.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, president. Senyora diputada, amb relació als dos temes territorials, s'ha restablert el servei tant al Baix Empordà com per descomptat també a Lleida, fa dies ja, eh? Però permeti'm explicar-li per què ha passat això, d'on venim, on estem i on volem anar amb relació al Programa de salut maternoinfantil i especialment salut sexual i reproductiva de Catalunya.

Aquest model que estem definint, que no estava del tot definit, ha de tenir clarament tres elements bàsics: un, un element d'integralitat. La visió de la salut sexual i reproductiva ha de passar per una mirada, per descomptat, preventiva, que s'ha de fer a la primària fonamentalment, també pel metge de família i també per la infermera generalista, per la llevadora, per l'obstetre, per l'auxiliar d'infermeria i també pels hospitals. Exactament igual que la mirada existencial s'ha de fer en els dos àmbits –l'especialitzada hospitalària i, per descomptat, també la primària–, ha de tenir clarament definida una cartera de serveis, ben explicitada, que no la tenia, és més, amb el rigor d'allò que està demostrat que és efectiu. Perquè al llarg d'aquests últims anys s'han anat generant mites amb relació a temes que han anat, jo diria, en detriment en algunes ocasions fins i tot de la salut de les dones, com, per exemple, l'excessiva medicalització de la menopausa, per posar un exemple. N'hi podria dir molts d'altres. O falses expectatives amb relació a mamografies cada any. Per tant, nosaltres hem de fer aquesta definició amb les societats científiques, clarament, de la cartera de serveis i prestacions. I tercer, per descomptat, i aquest ha estat el problema fonamental, senyora diputada, de les mancances i les dificultats dels professionals, que ara explicaré. Però que quedi clar que tenim ja, i molt aviat el presentarem, de comú acord amb tothom aquest model d'atenció a la salut sexual i reproductiva i, per descomptat, de la salut maternoinfantil.

Hi han hagut uns elements que vostè identificava molt clars: un 46 per cent d'augment de la natalitat els últims anys, que això ha fet que, sense una manca de planificació, clarament, hàgim hagut de prendre algunes decisions doloroses per a aquesta consellera –però governar és prioritzar– en alguns d'aquests territoris que vostè diu clarament, per tant, davant d'alguns elements de falta de professionals a alguns territoris o sobretot de professionals excessivament fragmentats en la seva intervenció. I que, per tant, teníem molts parts, per exemple, a l'Arnau de Vilanova o a l'Hospital de Palamós, amb un únic obstetre de guàrdia, quan teníem molts obstetres i ginecòlegs a la primària o moltes llevadores. S'ha de dir que tothom ha de fer parts? No, no dic jo això, però en tot cas, davant d'aquest model, la majoria, almenys les noves contractacions tindran un model clarament integral, i és la nostra obligació que siguin capaços de fer les dues coses.

Per tant, aquests són elements importants que voldria compartir amb vostès. I quins eren els punts febles? Molta heterogeneïtat en l'aplicació d'aquest model a Catalunya, perquè mancava una redefinició del model i de la cartera de serveis. Clarament era així. Si vostè es passeja veient qui fa, què es fa i qui ho fa a tot Catalunya, hi han grans diferències o hi havia grans diferències que anem solucionant.

Per descomptat també, a molts llocs aquest model que jo deia de més integralitat ja es dona. I també hi han, és clar, persones que no volen fer parts i, en canvi, van a la privada a fer parts, eh? I això s'ha de dir, perquè les coses tenen a vegades justificacions.

Faltava sistemes d'informació, igual que s'han avançat en els altres elements. I de cap manera estic dient que el model d'atenció a la salut sexual i reproductiva de Catalunya no sigui bo. Jo no ho dic, perquè els indicadors de mortalitat infantil o del cribratge de mama o del cribratge de cèrvix són bons, per tant, no dic això. Estic parlant d'una fragilitat amb una redefinició del model i amb unes mancances de recursos humans que s'havien de redefinir i sobretot també els rols de cada un dels professionals –hi insisteixo també–, els primaristes, com passa a la major part de llocs. I això és el que hem estat fent durant aquest temps.

Abans de dir-li la cartera de serveis, que segurament és el més substancial, i els recursos humans, permeti'm dir-li que és evident que tenim alguns temes pendents que ja vénen de lluny, sobretot amb relació al nombre de llevadores que es formen a Catalunya. Amb aquest augment del 46 per cent de la natalitat, jo li diria que les llevadores són els professionals més buscats de Catalunya. Els busquem internament, però els busquem allà on en trobem. I nosaltres hem anat, en aquests dos últims anys, al màxim de places que hem pogut anar de formació, demanant a les escoles de llevadores que en formessin. Setanta-dues places, aquest any, quan la mitjana del 2003 era de cinquanta places convocades.

Igualment, exactament que l'acreditació de places MIR d'obstetrícia i de ginecologia. I aquest és un altre element. Però també estem fent, és evident, una altra mirada en relació amb els professionals, aquesta mirada de base territorial. Quants en tenim, de professionals en un territori i com els podem utilitzar, diríem, en cada un

dels elements, i no tant una mirada només primària i hospital. De totes maneres, l'any 2006 estan convocades 84 places de llevadores i 29 de ginecòlegs.

També arrossegàvem un tema important que vostè ha esmentat, que era la interinitat llarga de molts obstetres. S'han convocat ja les places, senyora diputada, en l'àmbit de l'Institut Català de la Salut, i el mes de juny aquest interinatge... ara, és clar, portaven alguns quinze anys i vint anys interins. I és injust, és veritat que ara hagin d'optar per una oposició. Però la vida és així i m'ha tocat, a nosaltres ens ha tocat resoldre aquests temes. És ben segur que, probablement, doncs, no hi haurà problemes, majoritàriament, però estan convocades i aquestes places seran places fixes dintre dels serveis de salut sexual i reproductiva.

Però permeti'm explicar el que jo diria que és més substantiu, perquè hem fet una feina també de parlar sempre al costat de l'Institut Català de la Dona, amb totes les dones per explicar-los clarament què estàvem fent, amb les dificultats, sense amagar-los que en teníem, en alguns territoris, perquè estàvem també davant d'un cert canvi d'intentar que la cartera de serveis que volem oferir i que podem oferir i que està provat que s'ha d'oferir, perquè és efectiu, com, a qui i on ho oferirem. I en aquest moment li passaré, ara mateix, senyora diputada, encara que molt aviat farem la presentació pública, però per descomptat tot el gran debat... Vostè sap que Catalunya ve d'una llarga tradició de centres de planificació familiar –molt més que altres territoris– que van ser l'embrió dels futurs, o en passat el nom, «serveis d'atenció a les dones», ara «de salut sexual i reproductiva».

Hi ha tot un bloc d'atenció als joves, que fonamentalment entenem que les infermeres i les llevadores poden fer perfectament aquest paper. Tot un gran segon bloc de consells reproductius, on el paper de la llevadora i la infermera és substantiu. Tot el tractament d'indicació contraceptiva, de mètodes habituals, els pot fer perfectament el metge de família. Altres mètodes, per descomptat, la mateixa llevadora i l'obstetra quan hi ha necessitat de dispositius intrauterins, etcètera. I, per tant, aquest és el tercer bloc.

Exactament, el quart bloc de cartera que s'està implantant a tot Catalunya és l'educació sexual i afectiva en una etapa important a l'escola, que és el programa nou de Salut i Escola, a través de la formació d'infermeres especialitzades.

A l'altre bloc, perquè hem revisat l'embaràs, i aquí hem editat tot el control de l'embaràs: diagnòstic prenatal, educació maternal, atenció al puerperi, prevenció del càncer de coll d'úter, prevenció del càncer de mama, infeccions de transmissió sexual i patologia ginecològica.

Per tant, ara tenim definit allò que, amb independència d'on visquis, es farà arreu i sabem qui i on ho farem. A vegades a la primària, a vegades a l'especialitzada, lligada a la primària, i a vegades, per descomptat, i no només això, sinó sota indicacions clares amb rigor científic. I per això ho hem fet amb el rigor suficient de les societats científiques.

Dos elements molt concrets –deixaré per a la segona part de la rèplica alguns altres comentaris, senyora diputada. Cribatge de càncer de mama, que a Catalunya és, des de fa temps, un dels països amb més alt cribatge de població general de càncer de mama. I, per tant, l'any 2004 i 2005 tenim una cobertura altíssima, de les més altes del món, de cribatge de càncer de mama, dels cinquanta als seixanta-nou anys, un 78 per cent de la població. Això ja ve de lluny perquè l'anterior Govern va fer una aposta important que nosaltres hem anat perllongant.

O les indicacions clares de quan s'ha de fer la citologia preventiva per fer prevenció del càncer d'úter. Aquí també hem hagut d'explicar clarament el que està demostrat i el que no està demostrat, igual, exactament, que aquests mites que abans els deia que s'ha de fer una mamografia cada any, des dels quaranta anys, cosa que no està demostrada des del punt de vista d'*screening* poblacional. I una altra cosa són persones, evidentment, amb risc de patir càncer de mama, dones, o també, per descomptat, persones que tenen un tumor, que això entra pel diagnòstic ràpid del càncer.

Per tant, hem hagut de fer moltes feines alhora i en els processos de canvi, senyora consellera, sempre hi ha fragilitats que ens saben molt greu, per descomptat, però que diria que, en aquest moment, han entrat ja en la recta, diríem, de les solucions.

El president

Senyora Comas, pot fer la rèplica.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, veig que estan posant o han posat fil a l'agulla a aspectes molt importants, des del punt de vista de solucionar estructuralment aquest problema de dèficit de ginecòlegs. I també penso que està molt bé que a partir dels problemes que han sorgit en determinats llocs es faci tota una revisió de dir: bé, on som, què hem de fer amb els elements que vostè donava. El que ha dit: un nou model.

I, per tant, per dir-ho així, no donar per fet que tot el que hi havia, doncs, estava funcionant meravellosament, perquè segur que hi ha disfuncions, vostè n'ha assenyalat algunes. I, per tant, es pot millorar l'atenció ginecològica en totes les seves dimensions, a partir d'aquesta reflexió.

Per tant, doncs, bé, vull dir..., en aquest sentit penso que està fent la seva feina des del Departament de Salut, però ens continua preocupant, senyora consellera, la solució concreta en els llocs on, en aquests moments, s'ha manifestat el problema. A Lleida i al Baix Empordà, perquè vostè ha dit molt ràpidament: «S'ha restablert el servei.» Jo li pregunto: com? Perquè és cert que en els hospitals es fa l'atenció ginecològica, obstètrica i d'urgència, però no s'està fent atenció de prevenció i planificació familiar en els llocs on es feia de manera descentralitzada, també perquè això en els hospitals no es fa. I, per tant, en els centres d'atenció primària s'ha hagut de reduir, en alguns casos, molt l'activitat per deixar-la per al seguiment d'embarassos. I això són les notícies que jo tinc.

I, per tant, veig, per altra banda, que potser el problema, a més a més, que jo assenyalava a l'inici: què passa que no podem retenir professionals en aquest camp en el sistema públic, que se'ns en van a la privada? I no vull dir amb això, que vostè hi ha fet esment, que alguns que no volen fer parts els fan a la privada, potser en algun cas això es dona, però no sé si això es dona... Jo no voldria creure que tampoc es dona en tots els casos, hi ha hagut una qüestió de desajustament. Cal diferenciar aquí la situació de l'ICS i, en aquest sentit, el Servei de Ginecologia a l'Arnau de Vilanova, quins és el seu funcionament, com es produeix? Per tant, diguéssim, per què s'ha d'acabar recorrent a persones de l'Hospital de la Vall d'Hebron, o de Can Ruti, com deia abans.

I potser el problema és diferent del de l'Hospital de Palamós, amb l'empresa que el gestiona, el CABE, el prestador de serveis, en aquest cas, perquè, en aquest sentit, les condicions laborals del mateix personal són diferents. Perquè aquella equiparació que ens agradaria que existís, i a què s'està caminant entre el personal de la XHUP i de l'ICS, encara no s'ha produït. Per tant són situacions diferents, són situacions de caràcter diferent i que requereixen –segurament les causes han estat diferents– i requereixen anàlisis diferents.

En tot cas, torno a insistir. En el cas dels hospitals, doncs, amb aquests problemes s'ha resolt. És molt positiu, penso, que s'hagin també convocat les oposicions i, per tant, doncs, que l'interinatge que es patia com una situació estructural, en el cas de l'ICS, això pugui solucionar part d'aquest problema. Al mateix temps, doncs, també jo em pregunto: si es destinen diners també perquè hi hagi gent de la Vall d'Hebron, etcètera, que no són contractes extraordinaris, ja ho sé, però segur que impliquen dietes addicionals per poder fer una activitat que no es fa en el mateix hospital on un pertany per fer-la en un altre. No ho sé, aquests diners potser es podrien destinar a veure com es poden resoldre millor les condicions laborals de les persones que en aquests moments estan prestant aquest servei.

I, sobretot, nosaltres pensem que en aquest nou model m'agradaria que ens expliqués com es contempla precisament, hi ha fet referència però una mica millor, tot el que és el tema de prevenció i planificació familiar, que entenem que és molt important i sabem que per a vostè també ho és. I com es restablirà aquest servei en els llocs que, en aquests moments, està en qüestió temporalment, transitòriament, lògicament, i com es resoldrà?

Gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Salut

Senyora diputada, s'ha restablert el servei. Al Baix Empordà jo mateixa em vaig veure amb les associacions de dones fa aproximadament..., l'altre dissabte, i s'han contractat nous ginecòlegs al Baix Empordà. No hi ha, en aquest moment, ni hi ha hagut mai, és que jo crec que el que estem discutint és en aquest moment

què és l'atenció preventiva. Insisteixo, hi ha el canvi de rols.

No permetíem o no havíem indicat en molts llocs que les llevadores fessin citologies, i en molts altres llocs de Catalunya les llevadores fan citologies. Al model dels Països Bàltics, senyora diputada, no hi ha ginecòlegs ni llevadores a la primària, i es fa preventiva a la primària; preventiva entesa com fer citologies, com fer recomanacions generals de planificació. El nostre model és un altre i el conservarem, però hem de redefinir els rols; a part, per descomptat, de tenir més professionals.

I, per tant, s'està fent, senyora diputada, tant a Lleida com al Baix Empordà, hi ha ginecòlegs que s'han tornat a incorporar a la primària del Baix Empordà. I no depèn, li dic, ni si és una empresa com el CABE o si és l'Institut Català de la Salut, en el cas de totes les terres de Lleida. A més, va ser un esforç addicional perquè totes aquelles persones que tenien pendants ecografies, en el cas de Lleida, es van citar. Per tant, s'està restablint aquest model.

Em diu vostè: és un tema de si els paguem poc. És evident, hi ha un gran debat, ara estem negociant el conveni XHUP, on, per descomptat, nosaltres avalem amb molts diners allò que no ha estat possible durant molts anys, que és l'equiparació de salaris entre les persones que treballen a la XHUP –no ICS i a l'ICS–, però aquest no és l'únic tema. Perquè el debat de zones que no són la zona metropolitana de Barcelona, i especialment Lleida, no li dic ja el Pirineu o en algunes zones de Tarragona o de Terres de l'Ebre la dificultat de trobar alguns professionals que hi vulguin anar a treballar, amb places convocades fixes, estic parlant ara.

Per tant, aquest és un debat que va molt més de fons del tema que parlem avui, però el nostre model és dir: per descomptat, és una gran prioritat del Departament de Salut l'atenció preventiva ginecològica, clarament, que es faci a la primària. I li he dit abans que hem redefinit, i ara li passaré qui pot fer-ho, consensuat amb les societats científiques, amb les associacions de llevadores, amb els metges de família, amb la infermeria comunitària.

Per tant, aquest és el model perquè sigui possible fer-ho a tots els llocs. I el ginecòleg, per descomptat, a la primària, té una funció clarament de visitar, fonamentalment, quan hi ha patologia, i d'atendre també aquelles persones de risc que no entren dintre del preventiu generalista.

Per tant, amb totes les dificultats, no només en aquest camp, sinó en d'altres, de trobar personal –en alguns casos en algunes especialitats perquè no s'ha fet, insisteixo, una planificació, 46 per cent d'augment de la natalitat. Per tant, hem tingut la necessitat, per descomptat, de revisar amb prioritat perquè no podem tenir un únic ginecòleg de guàrdia o poques llevadores de guàrdia. Però, també altres, com aquests elements, de quin és el paper de la llevadora a tots els centres públics d'atenció a la salut sexual i reproductiva.

I per això... en fi, no és que ho haguem revisat per aquests temes de dificultats territorials. Aquest va ser un tema de prioritat de la Direcció General de Planificació, des de l'any 2004. I la revisió en profunditat ex-

haustiva d'on veníem, on estàvem i on volíem anar ha tardat un any i mig, perquè estem parlant de molts temes alhora. I aquí no he parlat de la implantació de la píndola del dia després, o no he parlat del Programa de prevenció d'embarassos no desitjats, o no he parlat de molts altres temes que són, formen part d'aquest ampli o de la formació de la infermeria per anar als instituts, a secundària, en el programa de Salut i Escola i, dintre d'aquests, un element força: salut sexual i afectiva, amb «a», d'«afectivitat».

Per tant, hem anat reordenant i fent, alhora, perquè no podem, per descomptat, deixar de fer..., amb totes les dificultats i febleses d'un model que necessita, per descomptat, més recursos humans, consolidar..., que a vegades tenen, diríem, arguments o justificació per a altres temes que no són específicament aquests. Però jo diria que anem implantant de nou tot aquest model a Catalunya, i també en aquests dos territoris que vostè ens ha esmentat.

El president

Gràcies, consellera.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 401-00025/07)

I ho fem amb la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones. Té la paraula la secretària segona.

La secretària segona

Gràcies, president. «El 8 de març, Dia internacional de les dones, és el dia en què s'evidencien totes les necessitats i els desigs de les dones, que representen el 51 per cent de la població.

»Actualment, malgrat els esforços fets per les diferents administracions i institucions i malgrat els avenços assolits per la societat en general, les situacions de discrí-

minació que continuen patint les dones són múltiples: precarietat laboral; desigualtat salarial; manca de reconeixement de determinades feines, com la cura dels infants o de la gent gran, i desigualtat en l'accés a llocs de decisió en els àmbits polític, econòmic, judicial, cultural i educatiu, entre d'altres. Hom no pot deixar de remarcar, però, que la manifestació més dramàtica de desigualtat que encara avui pateix la nostra societat és la violència de gènere.

»El Parlament de Catalunya és conscient que la participació activa de les dones en la societat, llur igualtat amb els homes i llur progrés són necessaris per a garantir plenament els drets humans i les llibertats fonamentals. Per aquest motiu assumeix el compromís d'avançar, especialment en el marc legislatiu, amb l'adopció de les mesures pertinents, vers la desaparició de les discriminacions en tots els àmbits de la nostra societat.»

El president

Moltes gràcies.

Salutació a una delegació del Senat de Mèxic

Abans d'entrar en la sessió de control i la relació de preguntes al president de la Generalitat, volem saludar una delegació del Senat de Mèxic, que ens acompanya en aquests moments a la cambra. Salutacions.

(*Applaudiments.*)

Preguntes

Comencem, doncs, amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per a l'educació (tram. 317-00217/07)

La primera, la fórmula –si hi ha silenci suficient a la sala... – l'il·lustre senyor Joan Boada i Masoliver, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, aquesta setmana s'ha signat finalment el Pacte nacional per l'educació. És una fita històrica que ha aconseguit aquest Govern d'esquerres, conjuntament amb vint entitats de tot l'àmbit educatiu. Felicitem, doncs, la consellera senyora Cid i tota la comunitat educativa, que han fet possible l'acord.

Aquest Pacte no resol ni pretén resoldre tots els problemes del sistema educatiu, però sí que en resol alguns d'estructurals, i sobretot –és molt important– obre un nou horitzó de qualitat, igualtat i cohesió per a l'educació. S'enceta un camí cap a la igualtat de drets i deures per a tots els centres públics i concertats, amb control

i planificació pública, assegurant que no puguin discriminar l'alumnat. Avui, l'escola concertada escolaritza el 40 per cent de l'alumnat a Catalunya, però només –només– el 20 per cent dels alumnes nouvinguts, i això s'ha d'acabar.

S'introdueixen mesures de qualitat a l'oferta pública, sense que signifiqui un increment d'hores del professorat. Es contractaran 4.600 nous mestres per fer front a les noves necessitats educatives.

Per complir el Pacte es posen sobre la taula 1.200 milions d'euros en tres anys, invertits essencialment a la xarxa pública. I, el que és més important, s'hi contempla el compromís d'arribar al 6 per cent del PIB en despesa educativa en sis anys; avancem cap a la mitjana europea.

Com he dit abans, el Pacte no resol tots els problemes, ni ho pretén; per això s'ha d'avançar a millorar les actuacions en personal i materials a la secundària obligatòria; a dotar la formació professional dels instruments necessaris per fer més competitiu el nostre país; en la introducció de la tercera llengua, amb la quantificació de les mesures a què els ajuntaments hauran de fer front com a conseqüència del Pacte. Ara cal que aquest consens esdevingui un text legal a través de la llei d'educació de Catalunya, que esperem veure-la aviat en aquesta cambra.

Nosaltres estarem molt amatents al seguiment del Pacte, i en concret al compliment dels deures per part de tothom, ja que el Govern hi dedica molts diners. Entenem que és del tot legítim, per tant, que des de la inspecció educativa i les informacions de què disposa el Govern..., han de garantir que els diners públics no poden anar a parar a aquells centres que de forma reiterada no compleixen les normes, discriminen o exclouen els alumnes per una o altra raó, sigui el gènere, la creença o el poder adquisitiu.

Senyor president, quina valoració en fan, vostè i el seu Govern, d'aquest Pacte?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, s'ha acordat, en efecte, que el Pacte nacional per l'educació se signarà dilluns. La veritat és que, com tinc diverses preguntes de diversos grups sobre el mateix tema, seqüenciaré una mica la resposta.

Les forces que constitueixen la majoria d'aquest Parlament i que ara tenim la responsabilitat de governar a Catalunya hem coincidit sempre en una qüestió cabdal: considerar l'educació la màxima prioritat de les nostres polítiques; arribar, efectivament, senyor diputat, al 6 per cent del producte interior brut, similar a Europa, i maldar també –vostè ho ha assenyalat, i té raó– per coreponsabilitzar les escoles concertades en la formació dels immigrants. Jo he tingut experiències, en aquest sentit, negatives, de veure com hi ha una gran concen-

tració d'aquest tipus de població en les nostres escoles públiques, i no tant a les privades.

Aquestes conviccions estan en les arrels del projecte polític que compartim, senyor diputat, perquè la política educativa és, creiem, la frontissa que articula tota una política de progrés i una política de cohesió. Ho hem proclamat quan érem a l'oposició, ens hi vam comprometre en l'Acord del Tinell i en el programa d'inversió, i hem estat conseqüents amb l'actuació decidida del Departament d'Educació i amb els pressupostos que hem portat a la cambra.

Amb el Pacte nacional per l'educació donem un pas més en el nostre compromís, l'eixamplem, el compartim, fem realitat el propòsit de fer de l'educació una gran prioritat de la societat catalana, i amb aquest Pacte ens reafirmem en un estil de govern: l'acord entre els actors socials i econòmics i els poders públics en els grans objectius del país.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adequació de les polítiques que es duen a terme als reptes que Catalunya té plantejats (tram. 317-00213/07)

(*Veus de fons.*) Perdó, el senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en dos anys, vostè i el seu Govern s'han gastat 80.000.000 d'euros en informes i estudis. Creu que aquesta despesa és necessària i respon als problemes actuals dels catalans i als reptes de futur de Catalunya?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La veritat és que mai no hi ha hagut una voluntat tan generalitzada per parlar de transparència com ara, per part de tothom, i me n'alegro. L'any 99, el diputat del PP senyor Josep Maria Fabregat va formular una pregunta al Consell Executiu reclamant la llista d'informes i estudis encarregats pel Govern de CIU els anys 98 i 99. Van passar quatre anys, i aquest estudi encara no ha aparegut, ni vostès l'han reclamat.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, això no justifica l'actuació de l'actual Govern. Ja sé que tots són iguals, però no és el que nosaltres li volíem preguntar. (*Remor de veus.*)

Senyor president, 80 milions d'euros, 13.000 milions de pessetes llençats a les escombraries o dipositats a la butxaca de familiars, d'amics, coneguts i excaps de premsa del tripartit. Un autèntic escàndol, un abús, en paraules del secretari d'Organització del Partit Socialista Obrer Espanyol.

El seu Govern, senyor president, ha dit que tot és legal. És legal, senyor Maragall, que el seu germà es dediqui a encarregar estudis d'opinió sense que aquest Parlament i el Centre d'Estudis d'Opinió en tinguin coneixement? On ha quedat, senyor president, el discurs de la transparència i de les mans netes?

Aquesta setmana, el conseller primer es preguntava a Televisió de Catalunya si valia la pena continuar en el Govern si la seva dona no podia seguir la seva carrera professional. Senyor president, la dona del conseller primer no ha fet un estudi, com ell mateix va reconèixer a la televisió pública catalana; n'ha fet tres, tres estudis.

Li ho dic amb tota la cordialitat. Si els familiars dels consellers han de seguir rebent encàrrecs del Govern, millor que pleguin, senyor Maragall. Pot ser legal, però ni és ètic ni és estètic. Vostès malbaraten recursos públics i menyspreen els funcionaris i el personal al servei de la Generalitat. Vostès no es refien dels serveis jurídics de la Generalitat quan encarreguen a advocats externs la defensa dels interessos de la Generalitat. Vostès, senyor president, no es refien del Consell Consultiu quan encarreguen informes sobre la constitucionalitat de determinades lleis a advocats externs, o fins i tot, senyor president, a despatxos professionals de membres del mateix Consell Consultiu.

Acabo, senyor president. Nosaltres volem arribar fins al final; per això li vull fer una proposta en nom del meu Grup Parlamentari. Nosaltres demanarem formalment la creació d'una comissió d'investigació sobre aquest afer. El convido, senyor president, a signar, conjuntament amb el Partit Popular de Catalunya i la resta de grups, aquesta petició.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, amb tots els respectes, la veritat és que parlem des de filosofies i pràctiques i experiències diferents, molt diferents. No hi ha cap estudi, ni un estudi pagat i no fet, cap. I, d'altra banda, no és cert el que ha dit de la dona del conseller primer, simplement no és cert.

I tot això, evidentment, aquesta actitud diferent que ens separa, no és casual. És perquè nosaltres vam prendre un compromís, quan vam subscriure el pacte del Tinell, molt clar en aquest aspecte. Nosaltres hem entès sempre que uns governs més democràtics impliquen transparència i retiment de comptes, i aquest compromís només es pot demostrar amb fets i decisions com les que prenem.

A mi no em sorprèn l'atenció que es dedica a aquesta qüestió en els mitjans de comunicació; simplement, no hi estaven acostumats, com no estaven acostumats a la transparència en les enquestes. Però aquesta vegada no hem hagut d'esperar deu o quinze anys a conèixer l'existència dels informes encarregats pel Govern. El Govern ha donat sempre compte dels estudis encarregats, molts d'ells preceptius, amb diligència, explicant-ne el contingut, el cost que han tingut i qui els ha elaborat. Ni s'ha gastat més del pressupost ni s'han encarregat estudis que no es poguessin ensenyar.

I vull comprometre'm, no a una comissió d'investigació, per descomptat, però sí a impulsar la publicació periòdica de la relació dels estudis encarregats pel Govern, i així no caldrà que vostè s'hagi de preocupar tant a demanar-los. Li donarem la resposta per endavant.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els aspectes del Pla nacional de l'educació que considera positius per a la societat catalana (tram. 317-00216/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, el Pacte del Tinell assegurava que l'educació era una prioritat central del nou Govern de Catalunya. Fixava com a objectiu la creació d'un pacte nacional d'educació —confiem que amb això de «nacional» no tinguem cap problema—, i l'objectiu ja està, fins ara, aconseguit. Per tant, ens n'hem de felicitar tots, començant, evidentment, per la responsable per part del Govern d'aquest afer, la consellera Marta Cid.

Aquest és, al nostre entendre, un missatge d'optimisme que el Govern de Catalunya i la mateixa comunitat educativa envien al conjunt de la societat catalana i que posa també les bases per avançar cap a una llei catalana d'educació, que és el que ens cal en aquests moments. Crec que no és exagerat d'afirmar que és la iniciativa més important en el terreny educatiu que ha aconseguit la Catalunya autònoma al llarg d'aquests vint-i-sis anys, vetllar i procurar i treballar per una educació de qualitat, també per un sistema educatiu que sigui capaç de posar-se per sobre de les conjuntures polítiques i més enllà de l'alternança política, fent possible un acord entre els diferents agents de la comunitat educativa, el que és més important, asseguts tots al voltant d'una taula, al voltant de la mateixa taula.

Aquest Pacte trenca també alguns tòpics de relació entre agents socials, entre escola pública i escola concertada, més encara a Catalunya, on l'escola concertada té el pes enorme que té, com l'hi tenen també les mútues en el terreny de la sanitat, com a resultat d'una història, no només singular, sinó també molt difícil. Així se supera el clima d'una certa dualitat, de vegades hostil, els

uns contra els altres, i així s'arriba a un pacte decisiu, malgrat certes pressions polítiques, que ens consten, sobre algunes patronals perquè aquest Pacte no es dugués a terme.

Hem pogut veure com un alumne de la pública, durant tot el període d'educació obligatòria, feia fins ara 1.050 hores menys que un alumne d'una escola concertada. Doncs bé, això ja no serà així a partir d'aquest Pacte nacional per l'educació, gràcies al reforç de 4.600 mestres nous en els pròxims dos anys.

Amb els contractes programa, a més a més, es prioritzaran aquelles escoles concertades que compleixin una veritable funció social, com són la pràctica majoria d'elles mateixes, que incloguin alumnes amb necessitats educatives especials, específiques de la mateixa zona on tots els alumnes poden accedir a un ensenyament de qualitat, sigui públic, sigui l'ensenyament concertat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, quina és la valoració que fa vostè d'aquest Pacte, que ja entenem que és positiu, perquè així l'ha avançat i perquè així l'ha fet el Govern que vostè presideix?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, l'esperit amb què s'ha subscrit el Pacte..., crec interpretar el sentiment compartit de totes les parts que l'han subscrit si dic que s'ha donat un pas decisiu per sostreure l'educació del terreny de la que-rella ideològica, i, per descomptat, del de la demagògia.

El Pacte parteix, per primer cop, d'una premissa indispensable, la del ple reconeixement de totes les parts, de la seva representativitat, de les seves aspiracions, dels seus interessos legítims.

Hi ha un reconeixement de drets i de deures per part de tothom: famílies, centres educatius públics i concertats, mestres i professors, estudiants i els mateixos ajuntaments. Tots asseguts en una mateixa taula per arribar a una filosofia compartida. Els mestres m'ho diuen quan vaig als instituts o a les escoles: «No havíem tingut mai la situació que tenim ara de diàleg entre totes les parts implicades.»

Reconeixement de les associacions representatives de tots aquests sectors, integrants de la comunitat educativa, per tant. I, sobre aquesta base, primer compromís, compromís posat en marxa ja, el primer compromís del Pacte és el d'acceptar un mètode de treball rigorós per fer front a l'objectiu compartit de millorar la qualitat.

La consellera Marta Cid ho ha expressat amb claredat: «El Pacte suposa» —diu— «estabilitat, qualitat, innovació i, al mateix temps, igualtat d'oportunitats.» El Pacte és,

doncs, un missatge d'optimisme a la societat catalana sobre les nostres possibilitats collectives basades d'una manera molt central en la capacitat del nostre sistema educatiu d'obtenir bons resultats. Però no ens enganyem: el Pacte no és un xec en blanc, el Pacte ens obliga molt a tots els que l'hem subscrit. Ens hem obligat a molt. No ens treu problemes, sinó al contrari, ens en posa, i els resoldrem. És un gran compromís que hem assolit davant de la societat catalana, i no pensem defraudar-la.

El president

Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva opinió pel que fa al Pacte nacional per a l'educació (tram. 317-00215/07)

La senyora Teresa Estruch, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot fer la següent pregunta.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, després d'aquests mesos de debat sobre l'educació que ens cal a la Catalunya del segle XXI, tenim sobre la taula el Pacte nacional per l'educació, un pacte que valorem com a molt positiu i en gran mesura recull aquelles propostes que des del nostre Partit ja havíem reflectit en el programa de govern. Per tant, un compromís assolit amb aquest Pacte. Els socialistes sempre hem tingut una gran preocupació per a l'educació, entenent que és un dels pilars bàsics per sostenir el futur d'un país. L'educació no la podem entendre sense la participació, per això el Pacte com a procés participatiu és tan positiu.

Volem agrair l'important esforç de tots els sectors educatius que hi han participat. Ara aquest text i les mesures exposades serviran per orientar la futura Llei catalana d'educació, i alhora ens indica la direcció a seguir respecte als grans temes de la política educativa de Catalunya per als propers anys.

A més de les seixanta mesures del Pacte, el que valorem molt, molt, és el suport econòmic de què van acompanyades per fer-hi front, com ha de ser. Això dóna sentit, seguretat i validesa al Pacte. És molt important el fet històric d'haver assegut a la mateixa taula tots els membres de la comunitat educativa amb un objectiu comú: la millora de la qualitat de l'educació.

Per tot això, molt honorable president, quina és la seva opinió sobre l'acord del Pacte nacional d'educació al qual han arribat el Govern amb els agents del sector educatiu?

Gràcies.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Remarco els quatre aspectes més rellevants del Pacte: primer, la sisena hora a la primària pública és, principalment, una mesura d'equitat. És una mesura dirigida directament a millorar la igualtat d'oportunitats i a prevenir el risc del fracàs escolar. És com si passéssim d'una primària de sis cursos a una de set.

Segon, comencem per fer realitat..., és a dir, comencem a fer realitat un servei públic educatiu que empara la totalitat dels centres sostinguts amb fons públics. Ho fem en el marc d'una estabilitat i una seguretat, amb el compromís d'atendre l'alumnat amb necessitats específiques, i amb el compromís, també, d'aconseguir la gratuïtat de tots els centres privats concertats.

Donem, per fi, el primer pas cap a la devolució de competències educatives als ajuntaments. Que hi ha molts alcaldes, quan ho érem, que ho havíem demanat i ho segueixen demanant. Donem, doncs, aquest primer pas amb les mesures de coresponsabilitat que contempla el Pacte. Apostem per l'autonomia dels centres educatius i, per tant, confiem en els seus professionals.

Tot plegat, tot això, ve avalat per un esforç pressupostari sense precedents, que ens permetrà comptar, com ha recordat el diputat Carod, amb 4.600 nous professionals, doblar les beques de menjadors i avançar cap a la gratuïtat de l'escola concertada.

Si examinem el contingut del Pacte convindrem que el conjunt de mesures que contempla fuig de l'il·lusióisme, no promet per prometre, i ens adonarem també que sense l'esforç i la creativitat de la comunitat educativa, evidentment, no assolirem l'objectiu de donar aquest salt de qualitat, però que estem convençuts que aquest esforç es donarà.

El president

Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el moment actual de la tramitació de l'Estatut (tram. 317-00214/07)

L'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, formula la següent pregunta.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en les darreres setmanes, des dels preacords que hi va haver entre Convergència i Unió i el president del Govern espanyol, li hem sentit tota mena de declaracions públiques; algunes d'elles molt recents, concretament, en aquesta llarga gira llatinoamericana que vostè ha fet mentre l'Estatut es debatia en el Congrés dels Diputats.

En aquestes declaracions vostè va dir que eren uns preacords que eren desconcertants. Són paraules seves. Jo li voldria recordar que aquests preacords tocaven el sistema neurològic de l'Estatut; concretament, el reconeixement de Catalunya com a nació i el tema del finançament, el model de finançament.

Sobre el tema de la nació, jo li diré que se'n poden fer moltes valoracions, però n'hi ha una que és inequívoca: per primer cop, després de segles, unes corts espanyoles votaran que Catalunya és una nació; per primer cop, s'equipararà nacionalitat amb nació, i, per primer cop, els símbols nacionals de Catalunya quedaran recollits en l'articulat, per cert, després d'una recent negociació entre Convergència i Unió i novament el president del Govern espanyol.

Però, de nació, no en parlaré més, perquè em sembla que tot el que es podia fer s'ha fet, en les actuals circumstàncies, i simplement li demano una cosa: que, com a president de la Generalitat, vostè faci declaracions una mica coherents en aquest sentit, encara que només sigui per ajudar el seu propi Partit, que pateix una forta erosió com a conseqüència d'aquest reconeixement en el conjunt d'Espanya.

Però la pregunta concreta és: demà es vota el sistema de finançament, i m'agradaria saber quina és la valoració que en fa el president de la Generalitat sobre com queda el model de finançament.

El president

Té la paraula, doncs, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Per descomptat que vostè ha fet una llarga requisitòria i després una pregunta... A mi em sembla bé el sistema de finançament, però ara contesto la requisitòria. Miri, crec que sincerament..., que efectivament estem decidint, després de vint-i-cinc anys i per vint-i-cinc anys més, el que serà el lloc de Catalunya en el conjunt de la política espanyola. I crec que es fa raonablement bé, malgrat el preu forçat d'un acord inicial que a mi em sembla dubtós i potser un xic precipitat.

Crec que convindria a tothom que recordéssim d'on venim: el 1931 volíem ser república en una federació de repúbliques ibèriques i vam acabar essent regió, en l'Estatut del 32. L'any 79 érem nacionalitat en la Constitució i en l'Estatut. L'any 2006 serem nació, per nosaltres, i nacionalitat per als espanyols. Això és tal com ha quedat. En un sentit hem avançat, i molt. Ara nosaltres ens diem nació, amb dues pegues: primera pega, Espanya ens considera nacionalitat. Cert. Però això avui és menys del que era l'any 1979, perquè l'any 79 les nacionalitats, que jo sàpiga, eren tres, les tres històriques, i ara n'hi han set o vuit. En pura teoria res no impedeix que finalment hi hagi disset nacionalitats, en teoria.

Segona pega, o avantatge, això ja es veurà: simplement nosaltres ens considerem nació, però Espanya no del tot –Espanya no del tot. En canvi... –recordi el preàmbul–, en canvi, en el terreny de les competències avancem clarament. I potser això és el més important, noms a part, sens dubte. I en aquest terreny el tema de l'aeroport de Barcelona..., deixi-m'ho dir, no és menor, perquè es tracta de decidir si juguem fort o no en el nou escenari europeu. Si en aquest escenari la Unió Europea i els mercats europeus internacionals ens reconeixen com un punt significatiu en la xarxa o no. A més,

no pot ser que AENA comparteixi amb «la Caixa» el tercer aeroport de Gran Bretanya –Lutton, l'aeroport de Lutton– i, en canvi, aquí AENA vagi sola i la Generalitat no hi pugui entrar. Tindria gràcia que els catalans tinguéssim vara alta a Anglaterra i no a Catalunya.

Vostès durant molts anys, ni pensaments de millorar l'Estatut..., senyor diputat, ni pensaments!

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

En la darrera legislatura eren presoners, en aquesta cambra, del suport parlamentari del senyor Aznar, que el dia de la investidura –acabo– els va dictar des de Cuba les condicions: «El Estatut no se toca.»

El president

Gràcies. Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Maragall, les Corts espanyoles votaran que Catalunya és una nació. Ho votaran. I a més a més ho votaran d'una altra manera, que un independentista hauria de valorar molt, que és reconeixent un acte i una votació del Parlament de Catalunya, que suposo que és el nostre, de Parlament. O no? O és aquell d'allà, el nostre Parlament, el que hi ha a Madrid? Suposo que és el de Catalunya.

Per tant, escolti'm, es podia haver anat més enllà? No ho sé, però s'ha anat fins aquí, i per primer cop això és així, i no precisament gràcies a vostè com a president de la Generalitat. *(Forta remor de veus.)*

Segon, segon...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

Li prego que m'afegeixi un segon, senyor president...

El president

Li he parat el temps, senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Segon, faci alguna cosa per l'aeroport del Prat, senyor president de la Generalitat! Faci alguna cosa!, perquè li traïem les castanyes del foc els altres. *(Remor de veus.)* Vostè molt proclamar que l'Estatut, l'Estatut, l'Estatut...

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

...però resulta que les castanyes del foc els les traïem els altres.

I tercer, i final, si em permetem, perquè..., escolti'm, nosaltres hem estat en silenci mentre parlaven vostès... *(Veus de fons.)* Permetin-me, senyor president...

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Acabi, senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. I, tercer, em sembla molt bé, i el felicito en aquest sentit, que vostè valori positivament el model de finançament. Només em queda demanar-li una cosa: posi ordre en el Govern.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Perquè resulta que el Govern en aquest tema està dividit. I li demano també una altra cosa, a veure si d'una vegada per totes el Govern de la Generalitat presidit per vostè està a l'alçada dels partits que estan negociant en positiu l'Estatut de Catalunya.

(Remor de veus.)

El president

Bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'arribada del Trambaix i el metro a Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) (tram. 310-00548/07)

La següent pregunta, al Consell Executiu en aquest cas, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Honorable conseller, a Sant Feliu de Llobregat es veu amb esperança, però també amb preocupació, el futur del transport públic a la ciutat.

Un primer neguit es basa en el retard en l'arribada del tramvia. Fa quatre anys, l'Autoritat del Transport Metropolità va presentar a Sant Feliu una imatge impacant: la pujada de la carretera cap a Sant Just Desvern totalment urbanitzada i amb el tramvia arribant a la ciutat. Des de fa uns mesos la imatge real és, però, una altra: la darrera parada del tramvia és a mitja pujada, de tal forma que des de Sant Feliu el Tramvia es pot veu-

re però no es pot utilitzar. Sóc conscient que l'arribada a Sant Feliu s'ha de produir a curt termini, però voldria conèixer la data més o menys exacta i les previsions del recorregut futur en direcció a Molins de Rei.

El segon neguit es basa en una antiga reivindicació ciutadana: l'arribada del metro. Compartim els esforços del Govern per reordenar les previsions impossibles de complir de l'anterior Govern amb referència al metro en el Baix Llobregat. Però les primeres propostes conegudes deixen el metro a les portes de Sant Feliu, a Torreblanca, i parlen d'una nova línia de rodalies, quan l'aspiració ciutadana és que el metro, mitjançant la línia 3, arribi des de Sant Just als barris més densos de la localitat, com el Mas Lluhí o el mateix centre de la ciutat.

Evidentment, el període d'exposició del Pla d'infraestructures de transport ha de permetre un debat i un diàleg amb l'Ajuntament i amb les entitats ciutadanes sobre les necessitats de Sant Feliu de Llobregat, però voldríem saber avui quina és l'opinió seva com a conseller.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. L'honorable conseller de Política Territorial té la paraula, senyor Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, el tramvia arribarà, entrarà, tocarà Sant Feliu de Llobregat el gener del 2007 i passarem de tenir l'última parada, la 31, al Consell Comarcal, a tenir l'última parada, la 32, a Torreblanca.

La prolongació del tramvia dins ja, més endins del terme municipal de Sant Feliu de Llobregat queda condicionada, i vostè ho sap i això és molt important, per un acord que hem de subscriure, que estem propiciant i que està molt madur i que jo crec que, en definitiva, està només pendent que es pugui signar amb el Ministeri de Foment, que és el soterrament del tren convencional, a partir del qual, un cop urbanitzada la cobertura d'aquest soterrament, serà possible el perllongament del tramvia més endins de Sant Feliu de Llobregat.

Pel que al metro, efectivament, hi ha una primera opció redefinida en aquest nou estudi del que abans era la línia 12 del metro, que és el perllongament de la línia 3 fins a Sant Feliu de Llobregat, a Torreblanca. Vostè diu, amb raó, que això provoca alguna limitació pel que fa als barris més densos i que l'altra previsió que plantejgem en l'estudi d'alternatives que s'ha fet per a aquesta situació és l'existència d'aquesta línia de rodalies, la C3, amb una nova parada també en l'àmbit de Sant Feliu de Llobregat, a la Falguera. Veurem si amb això n'hi ha prou o no, i, en tot cas, el que sí que li avanço és que el Govern el que farà serà rediscutir i pactar de nou el PDI, en l'àmbit de l'Autoritat del Transport Metropolità, i, en segon lloc, a part del Pla d'infraestructures del transport, treure a informació pública els estudis informatius d'aquestes alternatives, tant de prolongació de la línia 3 com de readaptació de la C3 de rodalies. Amb tota aquesta documentació en tràmit

d'informació pública, podem acordar amb el municipi de Sant Feliu de Llobregat, i amb altres municipis de la zona, de la comarca, les millors solucions, per tal de fer possible, tangible i real allò que fins ara només eren projectes sense definir.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'autovia entre Tarragona i Montblanc (tram. 310-00547/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Jordi Castells i Guasch, d'Esquerra Republicana de Catalunya, al conseller, també, de Política Territorial. Té la paraula, senyor Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Honorable conseller, faig aquesta pregunta tot i saber que no és per responsabilitat directa del Govern de la Generalitat, però és molt important saber el posicionament d'aquest sobre l'autovia que s'ha de construir entre la ciutat de Tarragona i Montblanc, i si pot ser, més endavant, fins a Lleida, i que ha de ser la principal via d'enllaç entre la costa, el port i el camp de Tarragona amb l'interior.

En aquests moments, aquesta comunicació, com vostè sap, es produeix per dos llocs: per l'estret de la Riba, la C-14, i pel coll de l'Illa, la N-240. Aquesta autovia va ser llargament contestada per persones del principal Grup del Parlament parlamentari de l'oposició quan estava al Govern, qüestionant el traçat, amb posicionaments contraris de persones de pes, com per exemple el president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, o la manca de posicionament d'alts càrrecs importants de les institucions democràtiques.

És curiós que els que, amb insistència, en aquesta cambrà critiquen amb reiteració que l'actual Govern té paralitzades moltes infraestructures del país, quart cinturó, la línia d'alta tensió, eren els primers a posar traves a aquesta autovia, i encara era més sorprenent quan el senyor Mas, en aquells moments, conseller de Política Territorial, el 13 de desembre del 1996, ens va demanar que acceptéssim la primera proposta que fes el Govern de Madrid, bé sigui de desdoblament o de nova autovia.

Vostè es pot preguntar per què aquesta preocupació, que hi és? Doncs, molt senzill, el nostre Grup Parlamentari al Congrés de Diputats a Madrid va arribar a acords amb l'actual Govern per impulsar l'autovia. Malauradament, sembla que, últimament, el Govern de Madrid torna a donar preferència en molts àmbits al Grup Parlamentari a l'oposició, majoritari, del Parlament de Catalunya, que va obstaculitzar o no va prioritzar aquesta autovia.

Així, doncs, honorable conseller, voldríem que, amb la seva resposta, si és possible, tranquil·litzés els usuaris que pateixen diàriament la nacional 240, pràcticament transformada en una via urbana entre Valls i Tarragona,

on s'han construït sis rotondes i que veuen amb cert interès que es desenvolupi aquesta infraestructura.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castells. Honorable conseller té la paraula, per al torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, començo pel final. La voluntat del Govern de la Generalitat és, i així ho ha expressat en el Pla d'infraestructures del transport, que l'autovia fins a Montblanc arribi també fins a Tàrraga i connecti amb l'eix transversal. De manera que no ha de ser només l'autovia Tarragona - Montblanc, Montblanc - Lleida, eventualment, sinó una connexió amb Tàrraga. Dit això, és voluntat del Govern de la Generalitat assegurar que el Govern espanyol compleixi amb el compromís d'iniciar les obres del tram Tarragona - el Morell dins d'aquest any, sabent que hi va haver ja un primer endarreriment l'any passat i que això va fer que unes obres que estaven pressupostades quedessin sense executar, però aquest primer tram de Tarragona al Morell, que són 7,5 quilòmetres i que tenen un cost de 38 milions d'euros, té una anualitat, però té ja tots els elements a punt com perquè pugui ser licitat i adjudicat dins d'aquest any. I vetllarem perquè els altres tres trams, que són el del Morell a la variant de Valls, la variant de Valls i de la variant de Valls a Montblanc, que tenen ja l'adjudicació de la redacció del projecte constructiu entre els mesos de juny i juliol de 2005, encadenin la seva construcció amb aquest primer tram de Tarragona al Morell.

És voluntat del Govern de la Generalitat veure com aquesta infraestructura es construeix, s'acaba i s'integra en el sistema d'autovies que el mateix Govern de la Generalitat està tirant endavant en la mateixa zona.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les fonts d'informació del Departament de Justícia per a planificar les necessitats dels mitjans humans i materials de l'Administració de justícia (tram. 310-00542/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Manel Ibarz del Grup Popular. Té la paraula.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, suposo que abans de formular la pregunta em permetrà fer un parell d'afirmacions que estic segur que vostè compartirà amb mi. La primera és la importància que té el correcte funcionament del servei de justícia, i ho dic així, expressament, no el poder judicial, sinó el servei de justícia als ciutadans, per l'efectiu funcionament de l'estat de dret. La segona afirmació, suposo que es-

tarà d'acord amb mi, que des de la recuperació de la democràcia el conjunt de la societat espanyola i de les administracions públiques de l'Estat han fet un gran esforç per dotar els tribunals de justícia dels mitjans personals i materials perquè puguin prestar un servei de justícia de qualitat, el que requereix un estat de dret.

Doncs, bé, malgrat això, aquesta constatació, les demandes del sistema judicial de més mitjans humans i materials no han cessat ni un sol moment, en aquests vint i tants anys que portem. Què hem fet malament, honorable conseller? Hi ha la comunicació adequada entre l'Administració judicial i l'Administració, diguem-ne, que té la competència per dotar dels mitjans els tribunals? Les fonts d'informació del Departament de Justícia per planificar les necessitats dels mitjans humans i materials de l'Administració de justícia són les correctes?

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, president. Subscriu la primera de les seves observacions preliminars; tinc alguna reserva sobre la segona, però contesto sintèticament la pregunta. Sobre mitjans materials, una auditoria sobre instal·lacions ens ha portat a un pla d'actuacions que comporta la renovació de vint-i-quatre edificis, dels quals uns quants són a Girona, i li faig esment de Girona perquè vostè representa aquesta demarcació: Olot, la Bisbal, Ripoll, Santa Coloma i la mateixa ciutat de Girona. Sobre equipaments en matèria de tecnologies d'informació i comunicació, la informació disponible ens ha portat a la renovació en un any i mig de tota la xarxa, servidors i nou mil ordinadors. Durant aquest any i l'any vinent renovarem tots els equips d'enregistrament i estem elaborant els programes de gestió processal. Sobre personal, recordem que les plantilles les determina una disposició del Ministeri de Justícia. El Departament només pot instar al Ministeri la convocatòria de les vacants; una convocatòria que no s'ha fet des de fa anys, i que ha generat un enorme quantitat d'interins, entorn del 25 per cent. La nostra Direcció General els assigna en funció de les estadístiques del Consejo, de les facilitades pel sistema de gestió processal actual, de les que deriven del registre informàtic de les guàrdies i de les memòries anuals dels jutges degans de les audiències i del TSJ. I, finalment, també dintre d'aquest plantejament de recursos, pel que fa a la creació de nous òrgans, ens fonamentem també en aquestes estadístiques, però vostè sap que la creació d'òrgans, fins al dia d'avui, depèn del Govern de l'Estat i no de la Generalitat i s'ha de reconèixer que en els darrers anys, fos quin fos el color del Govern de l'Estat, no ha satisfet les peticions dels governs de la Generalitat.

Aquestes són les fonts d'informació de què disposem i que orienten les nostres decisions, sempre dintre del pressupost, perquè, com vostè sap molt bé, l'hem de complir per imperatiu legal i per criteris de bon govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Ibarz, té la paraula.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, per la seva resposta, malgrat que em deixa, com en els últims anys, en els últims trenta-tres anys d'exercici professional, em deixa més o menys amb els anhels penjats. Vol dir que anem bé per aquest procediment? Vol dir que aquestes estadístiques que genera l'Administració de justícia no haurien de ser objecte d'una revisió per posar-les al dia? Vol dir que entre les administracions no hi ha el nivell de confiança adequada per dir-se la veritat unes a les altres i que, al final, els grans perjudicats de tot això són els ciutadans, que estan pendents d'una resolució judicial, que creixen any rere any i no hi ha maneres de solucionar. En altres serveis, al sistema sanitari s'estan fent esforços increïbles per intentar reduir...

El vicepresident primer

Senyor Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

I a la justícia no ho aconseguim.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

L'esforç pressupostari de la Generalitat, en concret, es xifra en un 50 per cent d'increment respecte als darrers dos últims anys. Per tant, no és menor, però les deficiències de la justícia no depenen només de la manca de recursos, depenen sobretot... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El vicepresident primer

Senyor conseller, malauradament ja se li ha acabat el temps. Gràcies.

El conseller de Justícia

Li contestaré després en privat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el Pla local de seguretat viària (tram. 310-00545/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor David Pérez, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, parlem del Pla local de seguretat viària i, concretament, de la seva presentació que va fer fa uns dies amb la intenció a la presentació d'aquest Pla del 2007, que té com a objectiu fonamental la reducció en un 30 per cent dels accidents que es produeixen, amb víctimes mortals, a les nostres carreteres.

Les grans línies estratègiques d'aquest Pla són, precisament, la lluita contra la velocitat, però també la cooperació i la col·laboració amb els ajuntaments, cosa que, per cert, trobem bastant encertada. Efectivament, en el tema de la sinistralitat no tan sols hem de parlar de les connexions interurbanes, en les quals, efectivament, s'està produint una real i efectiva reducció dels accidents, ara estem parlant del que està passant a les nostres ciutats i als nostres municipis.

Simplement, senyora consellera, voldríem saber quin és el seu capteniment sobre aquest Pla local de seguretat viària.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Honorable consellera, té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Cama-freita)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament els plans de seguretat viària en el seu conjunt busquen un resultat que em sembla que compartim tots, els diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra, el Govern, la societat, de manera molt especial, que és la reducció de les víctimes, sobretot les víctimes mortals en els accidents de trànsit. I, pel que fa específicament al Pla de seguretat viària d'àmbit local, és perquè l'evolució, des de l'any 2000 fins aquí, s'ha constatat que si bé les polítiques en matèria de seguretat viària han donat resultats de disminució percentual i amb valors absoluts importants a les carreteres i, per tant, en els trams interurbans, no és així en allò que serien avingudes, carrers o camins de l'àmbit municipal.

Per això, doncs, percentualment el que ha succeït és que si l'any 2000 el 80 per cent es produïa a les carreteres i el 20 per cent en la xarxa urbana, ara només el 70 per cent es produeix a les carreteres i a les xarxes urbanes es produeix el 30 per cent, perquè s'ha mantingut la sinistralitat; s'ha mantingut al voltant de 140-150 víctimes mortals en el conjunt dels municipis. Això ens ha portat a elaborar un pla específicament local i a acordar-lo –i, a més a més, a presentar-lo públicament el dia 6 de març, com vostè diu– amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya.

Em sembla important perquè, a més a més, això va acompanyat d'un manual guia per a tots els municipis, i des del 6 de març fins avui, data en què s'ha fet la primera reunió, ja hi han hagut vint municipis que s'han incorporat a elaborar aquests plans específics, conjuntament amb el Servei Català de Trànsit. Però a més a més em sembla important perquè la suma d'esforços de les ins-

titucions en un greu problema compartit, com he dit abans, és també bo i tot un exemple. I finalment em sembla important perquè, detectat un problema, el que fa el món municipal, conjuntament amb aquest Govern de la Generalitat, és aportar una proposta de solució. Em sembla interessant, doncs, que valorem l'esforç que han fet les entitats municipalistes, i em sembla interessant aquest treball conjunt que estem fent ja, a hores d'ara, ajuntaments concrets i el Departament d'Interior.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions en matèria d'arxius per a salvaguardar el patrimoni documental de Catalunya (tram. 310-00546/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, a final de gener van tornar els anomenats «papers de Salamanca», que ara hauríem d'anomenar, certament, «els papers de Sant Cugat». El cert és que en aquest país amortitzem molt ràpidament els èxits. Aquest va ser un èxit, sens dubte, col·lectiu, en el qual vostè va tenir un important protagonisme, perquè va ser qui va conduir en última instància aquest procés.

És cert que aquest no és l'únic èxit d'aquesta legislatura, però crec que és un bon preàmbul per parlar d'altres qüestions, i especialment també del tema d'arxius, per parlar del Pla de xoc que el Govern ha posat en marxa, del 2005-2007, que ha de permetre la consolidació d'una xarxa d'equipaments escènics i de centres polivalents per impulsar la reforma de les infraestructures culturals, tant de les arts escèniques, de la música, dels espais d'art, com de les sales polivalents, en municipis de menys de quinze mil habitants; un pla que ha d'impulsar la renovació de l'activitat cultural del país i la continuació del desplegament de la xarxa d'arxius comarcals de Catalunya, que quedarà finalment completada en aquesta legislatura.

Per la importància que té per als pobles de Catalunya salvaguardar-ne la memòria i tenir cura del ric patrimoni documental, voldríem saber què fa en aquest moment el seu Departament per tal de complir la Llei 10/2001, del 13 de juliol, la Llei d'arxius i documents, pel que fa al desplegament dels arxius comarcals.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Benvolgut diputat, el recent retorn dels «papers de Salamanca» ha fet que el tema

dels arxius darrerament tingui força presència mediàtica. Tanmateix, la tasca arxivística es mou habitualment d'una manera més discreta, però és un treball d'una vàlua i una professionalitat constants. I és que un arxiu constitueix sobretot un extraordinari testimoni de vida. La base material de la memòria històrica d'un poble o d'una societat són sobretot els arxius; per això els arxius són fonamentals per a qualsevol organització social o política, i, si parlem dels arxius administratius, hem de recordar que són la base de la transparència i un element clau de reforç de la democràcia.

És per tot això que és prioritat del Departament de Cultura enllestir el desplegament de la xarxa d'arxius comarcals previst a la Llei del 2001. Això comportarà la construcció de nous arxius, i també la construcció de noves seus d'altres arxius ja existents. La inversió conjunta en aquest àmbit és de 45 milions d'euros. Per tant, es pot dir que en aquesta legislatura quedarà finalment completada la xarxa d'arxius comarcals de Catalunya.

En aquests moments ja hem inaugurat l'Arxiu Comarcal de Falset, de Balaguer i de Granollers. Tenim a punt de finalitzar els de Móra d'Ebre i Banyoles, i també està en construcció el de Tremp. S'han adjudicat ja els projectes i començaran les obres el juny del 2006 dels de Vilanova i la Geltrú, la Bisbal, la Seu d'Urgell, les Borges Blanques, Amposta i Gadesa. Es troben en licitació els de Vic, Reus, Santa Coloma de Farners, Olot, Figueres, Igualada i Puigcerdà. I estan en fase de negociació amb els respectius ajuntaments els de Sant Feliu de Llobregat, Terrassa, Mollerussa, Pont de Suert, Montblanc, Tàrraga, Mataró i Tortosa. I en aquest mandat acabarem tota la xarxa.

D'altra banda, pel que fa a l'Arxiu Nacional de Catalunya, en aquesta legislatura ja n'hem triplicat el pressupost ordinari, a fi de dotar-lo dels mitjans i recursos necessaris per recuperar, conservar i difondre el patrimoni documental més important del nostre país. I voldria ressaltar la signatura, ahir mateix, al Vendrell, d'un conveni per incorporar a l'Arxiu Nacional els fons documentals del músic Pau Casals, que ha passat a ser...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Cultura

Ja acabo...

El vicepresident primer

...s'ha acabat el temps.

La consellera de Cultura

...en aquests moments, el fons personal més extens del nostre Arxiu Nacional.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació del sistema sanitari català (tram. 310-00543/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president. Honorable consellera, aquests dies hem vist com el personal d'infermeria de Sant Pau feia vaga. També els metges de Sant Pau anuncien mobilitzacions; no només Sant Pau: Metges de Catalunya anuncia conflicte.

La manca de ginecòlegs, de metges de primària i d'altres especialitats és patent. Les llistes d'espera no milloren. La política de personal del seu Departament és contestada per tothom, és una preocupació generalitzada. L'accessibilitat al sistema es veu afectada. Tant és així, que avui l'ha interpellat un dels seus socis a l'entorn dels ginecòlegs, i ahir una sorprenent nota de premsa de l'altre soci a l'entorn de Sant Pau.

Consellera, què en pensa, de la situació? Què pensa fer? Quines solucions té?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. La consellera de Salut té la paraula.

La consellera de Salut

Senyor Sancho, fem el que hem fet aquests dos anys. El sistema sanitari té més recursos humans, està més bé que fa dos anys. D'aquí a dos anys i d'aquí a vuit anys, li asseguro que estarà molt millor.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Geli. Senyor Sancho, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Consellera, vostè deu ser conscient que allò que no es resol es transforma en pressió que recau quasi sempre en el personal sanitari i acaba afectant la població. Vostè va aixecar moltes expectatives: va prometre plans de xoc, millores en les llistes d'espera, deu minuts per visita, carrera professional, millores als hospitals i a urgències, més prevenció. I ens hem trobat amb jubilacions innecessàries en lloc de noves contractacions de metges. Vostè acusa alguns de metges de treballar dos hores i mitja, quan en realitat treballen aquestes dos hores i mitja, fan els domicilis i tenen disponibilitat fins a les cinc de la tarda. Això és confondre la població i no contractar nous metges. En les especialitats passa el mateix: falten ginecòlegs, aconseguir hora per una revisió ginecològica és, en determinats indrets, una veritable odissea.

Consellera, se li està acabant el crèdit i el temps. Les infermeres, el personal, el sindicat de metges denuncien la falta d'un veritable pla de recursos humans. Vostès

han estat dient tot el contrari. Nosaltres li ho hem dit i li ho tornem a dir: no tenen pla. Tant és així, que el mateix secretari del Govern, senyor Ernest Maragall, respon a una pregunta judicial, respon precisament que el Govern de la Generalitat no ha aprovat el Pla d'ordenació de recursos humans. Aquí té el paper, consellera. *(L'orador el mostra.)*

Vostès tenen moltes contradiccions internes, però el tema de salut no és ni Bracons ni el quart cinturó. Espero que trobi solucions reals i no ajornaments, pedaços, paraules o globus sonda. No pot continuar caient damunt ni del personal ni de la població allò que és responsabilitat seva. Vostè va canviar el nom del Departament, el de Sanitat, pel de Salut, i miri: no ha millorat la salut, però de ben segur –i això és molt evident– ha empitjorat la sanitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Té la paraula la senyora Geli.

La consellera de Salut

Vostè, una certa vocació de sindicalista simple... *(Remor de veus.)* Miri, escolti, senyor Sancho, vostè sap perfectament que no és veritat el que vostè diu: han millorat les llistes d'espera; hem incrementat molt les plantilles, evidentment amb les disponibilitats econòmiques que tenim; 1.800 professionals a l'Institut Català de la Salut; quan vàrem arribar, el 30 per cent de les persones de l'ICS eren interins, i en aquest moment hem convocat ja sis mil places, acabarem l'any vinent només amb un 5 per cent de persones interines a l'Institut Català de la Salut. Havíem d'extingir les paraules de dues hores i mitja, però el més important és que, en la negociació del conveni de la XHUP i del conveni que obrirem de l'ICS, el Departament de Salut posa damunt de la taula 340 milions d'euros.

Per tant, no pateixi, que en aquestes pròximes setmanes..., estem, per descomptat, negociant amb tots els sindicats, amb els sindicats de metges, amb el sindicat UGT, amb el sindicat Comissions Obreres, amb tots els sindicats, perquè la possibilitat, després de molts anys, senyor Sancho..., perquè estem incomplint la Llei de reordenació sanitària, que deia en una disposició addicional que homologuéssim les condicions laborals de totes les persones que entraven en el sistema públic. No pateixi, està a punt; està a punt, això, perquè espero que la setmana vinent es pugui, amb aquests diners que posem damunt de la taula...

Exactament igual que millorar el preu d'hora/guàrdia, exactament igual que intentar anar al màxim possible de persones amb formació MIR que necessiten, vostè ho sap, revisar-los. Igual que els *numerus clausus* de les facultats de medicina, que l'any que ve, per primera vegada, augmentaran.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

La següent pregunta... Senyor Sancho, em demana la paraula? Expliqui'm per què.

El Sr. Sancho i Serena

President, no és per mi, és pels sindicalistes. Li demanaria a la consellera que retirés això de «sindicalista ximple», senzillament. No per mi. És a dir, jo estic orgullós (*remor de veus*) que em compari amb un sindicalista...

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

Jo estic orgullós que em compari amb un sindicalista, però el sindicalista ximple, jo entenc que s'ha de retirar...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Senyor Sancho, gràcies. Senyora consellera, per què em demana la paraula?

La consellera de Salut

Per aclarir...

El vicepresident primer

Aclariment, senyora...

La consellera de Salut

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.*) Senyor Sancho... Simple... Ho interpreta... Vol dir d'una mirada estreta i no global del sistema.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Val, gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre els continguts del Pacte nacional per a l'educació (tram. 310-00544/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, també li volem parlar del Pacte, i amb molt de gust. Fa pocs dies, en aquest mateix hemicicle li dèiem: «Senyora consellera, retiri la seva resolució de concerts, abans no la hi faci retirar el jutjat.» Els tribunals la hi han fet retirar, vostè l'ha retirat, i la Sentència ha facilitat –entre altres coses, però l'ha facilitat i molt– la signatura d'aquest Pacte. Res a dir si així es posa fi a aquesta confrontació de què vostès parlen, de l'escola pública i l'escola concertada, que vostès van atiar, i fins i tot alguns mitjans així aquests dies ho relataven i ho recollien.

Vostè, senyora consellera, ha arribat a fer una proposta que coincideix plenament amb el model educatiu

que és vigent i era vigent. Totes i cada una de les escolles que tenien concert en la legislatura passada tindran concert en la seva legislatura, i això vostè sap perfectament que no coincideix ni amb el pacte del Tinell ni amb els programes electorals seus, però sí que coincideix amb la LOE, amb l'Estatut, amb tot allò on legalment s'ha pogut preservar aquest model educatiu de complementarietat de la pública i la concertada. Però jo li vull parlar de la sisena hora, perquè ja tindrem temps de parlar del Pacte.

Senyora consellera, Catalunya té 946 municipis, dels quals 104 es podran beneficiar de la sisena hora. Senyora consellera, com explica aquesta inequitat tan gran? No em digui que si ho poden demanar ho faran. Per què, si vostè explica en un dels documents del Pacte, a la distribució del currículum, que la sisena hora hi queda incorporada, com s'explica que vuit-cents municipis i escaig de Catalunya quedin privats d'aquesta sisena hora? Com ho valora? Si és curricular i afecta l'ensenyament obligatori, ens expliqui per què genera aquesta inequitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, no hi ha cap inequitat, en absolut.

Quant a la primera part de la seva intervenció, precisament amb molt bon to però amb mal fons, vostè ha tornat a confondre quines són les relacions d'una administració amb els centres privats que demanen concerts a l'Administració, i que l'Administració ha de vetllar per la normativa i pel seu compliment. Vostè ha tornat a mesclar això amb el Pacte nacional.

Justament crec que si hem arribat a un pacte nacional és perquè no hem mesclat les coses, i cap decisió de cap jutge ha facilitat absolutament res, perquè, si no, el que ja hauria fet el Govern, si és que volia aquesta facilitació, era ni tan sols haver plantejat l'Ordre que va plantejar. Honorable diputada, ho vam fer i ho vam mantenir fins i tot recurrent el que havíem de recórrer.

En segon lloc, i pel que vostè diu, jo..., em sembla que s'ha contestat vostè mateixa la pregunta. Quan es negocia i es vol arribar a acords –i em sembla que, d'això, vostès, i de sessions, en saben molt i moltíssim, eh?–, el que s'escau és cedir fins on es pot. I nosaltres el que fem és una implantació progressiva de la sisena hora, que és el que hem acceptat, i hem buscat un criteri objectiu per a poder-ho fer –objectiu. Evidentment, tenim recursos per a poder-ho aplicar tot al mateix curs, i, per tant, els centres i ajuntaments que així ho vulguin fer ho podran fer i es podran acollir a l'aplicació d'aquesta sisena hora.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula. Li queden set segons.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyora consellera. Perquè no hi hagi inequitat s'han d'aplicar les millores progressivament, però partint de la mateixa situació a través d'un determinat curs. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El vicepresident primer

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

Però, senyora consellera, hi ha un percentatge molt alt d'alumnes de Catalunya que es quedaran sense la sisena hora i és curricular, i en l'ensenyament obligatori això no és legal.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Educació

No hi ha més contingut curricular en aquest sisena hora, sinó que, en tot cas, és de reforç. No hi ha contingut curricular nou en aquesta sisena hora, i l'únic que hem fet és, en bé d'obtenir el pacte, cedir en la progressivitat de l'aplicació d'aquesta norma. Senzillament, l'únic que hem fet ha estat això, i qui s'hi vulgui acollir s'hi podrà acollir.

Ah!, una altra cosa: si ho hem fet com vostès ja ho feien, em pot dir per què hem estat un any i mig per aconseguir el Pacte, si estem al mateix lloc que ja érem? Si fos així, l'hauríem fet en quaranta-vuit hores.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. S'ha acabat el torn de preguntes.

Modificació de l'ordre del dia

Comunico a la cambra que s'ha presentat una sol·licitud conjunta de l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge i l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós, i, d'acord amb l'article 138.6 del Reglament, es comunica que es posposa per a la sessió plenària següent la interpellació que consta amb el número 10 de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència (tram. 300-01022/07)

Per tant, passem ara al punt que correspon, que és el punt vuitè: la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables conselleres i consellers, avui, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, interpel·lem el Govern sobre els presumptes maltractaments a la nena Alba, que es troba ingressada a l'Hospital de la Vall d'Hebron i a qui desitgem una ràpida recuperació.

No era intenció d'aquest Grup interpellar el Govern en aquests moments. Per això, vàrem demanar el 8 de març la compareixença de la consellera de Benestar i Família a la Comissió de Política Social, però les declaracions de diferents membres del Govern els passats dies 9 i 10 de març ens han obligat a substanciar aquesta intervenció en el Ple d'aquest Parlament.

Des de Convergència i Unió hem actuat amb la màxima prudència davant d'un fet tan delicat i greu com aquest. Però, lamentablement, l'actuació del Govern, en contraposició, ha estat imprudent i mancada de responsabilitat. En moments com aquests cal humilitat i capacitat d'admetre els propis errors.

En tot aquest procés cal destacar, per exemple, que l'alcalde de Montcada i Reixac ha estat l'únic que ha reconegut amb humilitat que tots havien fallat. La consellera Simó el 8 de març admet errors en l'avaluació per part de la Direcció General d'Atenció a la Infància del risc que corria la nena. Però, què succeeix a partir d'aquell moment en què la consellera de Benestar i Família oblida els errors reconeguts i tant ella com altres membres del Govern surten a fer declaracions i descarreguen responsabilitats contra altres o anuncien reformes legislatives per desviar l'atenció?

És aquesta actitud poc responsable i poc respectuosa del Govern envers l'Alba que ens fa avui interpellar l'Executiu sobre aquest tema. Em refereixo a les declaracions del conseller Bargalló en què afirmava que, malgrat l'informe dels serveis socials de Montcada, del 8 de febrer, que alertava del risc de maltractaments, la Direcció General d'Atenció a la Infància necessitava més que informes socials per actuar. També criticava la carta enviada per correu ordinari pel jutjat als Mossos d'Esquadra pel temps que va tardar. Cal recordar al conseller primer que el Departament de Benestar i Família té coneixement de l'alerta de l'hospital el 22 de desembre i pren declaració a mare i filla. Per què no analitza i fa autocrítica del seu propi Govern sobre tot el que passa entre aquest dia i els primers dies de març?

Al marge de cartes o no, el Govern ha tingut tres mesos per actuar, per protegir la menor. I, què ha fet? L'article 10 del Reglament de protecció de menors desemparats diu que «per apreciar la declaració de situació de desamparament s'han de sol·licitar els informes socials, mèdics, psicològics, pedagògics o policials» i que «l'òrgan competent per declarar el desamparament és la directora general d'Atenció a la Infància.» Per tant, l'informe social serveix perquè la Direcció General actuï, perquè declari el desamparament. Les coses, tal com són. Els que ens preguntem és què va fer aquesta Direcció General del 22 de desembre al 6 de març? Què va fer, aquesta Direcció General?

La consellera de Benestar i Família, el passat divendres, quan veu que tota l'atenció es va focalitzant cap al seu Departament, ens surt dient que el problema és l'actual Llei de protecció dels menors desamparats i que està culminant la reorganització de la Direcció General d'Atenció a la Infància. Per cert, reorganització que va iniciar-se el novembre passat, un mes abans dels fets ocorreguts, i que els professionals de la Direcció General no veuen clara, com vostè reconeix en unes declaracions a l'Agència EFE. Mentre reorganitza, consellera, cal que l'Administració segueixi funcionant, i més en els organismes com el que ens ocupa, que han de vetllar per la protecció dels infants i adolescents, i, per les referències que en tenim, aquesta reorganització falla de totes totes.

«És molt perjudicial donar el missatge que la situació de l'Alba és fruit d'una legislació inadequada, perquè no és així.» Això ho podria dir i ho diem tot el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però aquesta frase l'ha dit textualment la presidenta de l'Observatori contra la Violència Domèstica, la senyora Montserrat Comas, i, com dic, des de Convergència i Unió la compartim.

En un moment com aquest, consellera, vostè no pot fer aquestes declaracions desafortunades, que posen en entredit els mecanismes per combatre els maltractaments infantils. En aquests moments no es pot mentir, perquè la Direcció General d'Atenció a la Infància, quins mecanismes va utilitzar el 6 de març per declarar la situació de desamparament de l'Alba i exercir les seves funcions tutelars? Doncs els mateixos que tenia el 18 de desembre. La diferència és que el març s'han utilitzat i el desembre no es va fer.

No hi ha hagut un buit legal, consellera. El buit va ser la inacció creada pel seu Departament, pel Govern a què vostè pertany, el mes de desembre. No ha fallat la Llei, han fallat vostès. Totes les lleis es poden millorar, però això no vol dir que no tinguem la legislació i els mecanismes efectius per protegir la infància en situació de risc. Les lleis són molt importants, però també ho és molt, moltíssim, la capacitat de gestionar dels responsables polítics de les institucions i dels organismes; la capacitat de gestionar també és important.

Aquest conjunt de declaracions desafortunades que vostès han fet no només tenen la voluntat de desviar l'atenció respecte a on rau el problema, i cal afegir-hi les més greus, les de la mateixa directora general el passat 11 de març, que diu: «En el cas de l'Alba no hi ha hagut cap negligència.» Com és pot dir això? Vostè sap que el *Diccionari de la llengua catalana* diu que «negligència» és «l'actitud o comportament mancat de la deguda cura o diligència». Vostè creu que s'ha actuat amb cura en aquest cas, quan no es va voler apreciar la situació de risc que patia la nena? Vostè creu que es va actuar amb diligència, quan l'Alba ha hagut de patir presumptament maltractaments en diferents ocasions, amb informes i avisos de l'hospital i dels serveis socials d'atenció primària sense que el Departament actués? Quina sensibilitat té en la defensa dels drets dels infants la directora general quan a la mateixa entrevista diu: «Desitjo, espero i confio que el cas de l'Alba servirà perquè donem als infants la importància que tenen»?

Consellera, desitjo, espero i confio que el Govern tripartit doni als infants la importància que tenen sense que hagin de succeir fets com aquest. En lloc d'analitzar què ha passat, d'actuar amb rapidesa i assumir responsabilitats, vostès han decidit fer declaracions a tort i a dret i donar les culpes a tothom: a l'hospital, als serveis socials d'atenció primària, a la policia nacional, als jutjats... Miri, vostè és la consellera de Benestar i Família, vostè és la màxima responsable del Departament que ha de garantir el benestar dels menors i que ha d'actuar amb total rapidesa i diligència. Quan aquest benestar es veu amenaçat vostè ha d'actuar. No ens parli de reformes legals en aquests moments per desviar les seves responsabilitats, perquè sabem que els recursos legals amb què comptem ara permetien ocupar-se abans de l'Alba, apartar-la abans del seu presumpte agressor o agressora. Sabem que al menor indicati que un infant pateix una situació de risc la Direcció General d'Atenció a la Infància pot declarar la situació de desamparament d'aquest infant i assumir-ne la tutela fins que s'aclareixin les seves circumstàncies.

Al seu Govern i a vostè mateixa els cal humilitat i valentia per reconèixer els errors, per assumir responsabilitats, i, evidentment, i sobretot, també, per millorar la gestió, que s'ha demostrat incorrecta. Amb les seves desafortunades declaracions dels darrers dies, vostès han volgut guanyar temps, guanyar credibilitat o guanyar el debat social que s'ha obert al voltant de la petita Alba? Jo crec que s'equivoquen, perquè aquí no es tracta de guanyar ningú, ni vostès ni nosaltres, ni el Govern ni l'oposició. Són els infants, els qui han de guanyar; és l'Alba, qui ha de guanyar. I perquè ells guanyin vostè ha de reconèixer els seus errors, ha de posar-hi solució i ha d'assumir, evidentment, que és el que es fa en política, la seva responsabilitat. Sàpiga que això honora la política.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. L'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó, té la paraula per replicar.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Tinc molt clar què vol dir honorar la política, i aquesta és la meva actuació, perquè em crec el paper de la bona política, la bona política que es guanya treballant dia a dia, posant-hi més recursos i fent bona feina, deixant-hi la pell.

Primer de tot, és clar que em sumo als seus desitjos de ràpida recuperació de l'Alba, com no podia ser d'una altra manera. És clar que reitero —és clar que reitero— que es va actuar amb rapidesa des de tota la xarxa de serveis socials. Ho reitero. I reitero que, vists tots els informes que hem demanat *a posteriori* i el que s'ha vist, no es va captar a temps que la situació era d'alt risc. Ho reitero —ho reitero.

Això de declaracions desafortunades ho diu vostè; això de dir que sóc una mentidera ho diu vostè, ho ha dit aquí; això que sóc imprudent i que he pecat de manca

de responsabilitat ho diu vostè. La meva responsabilitat era, en un moment de voràgine mediàtica en què se'n deien de l'alçada d'un campanar, o almenys això és el que vaig creure, intentar posar una mica de rigor en el seu moment i tranquil·litat.

Qüestió de la Llei. «Consellera, vostè...» (*Veus de fons.*) Un moment, si us plau. «Consellera, vostè ha parlat de reformes legislatives per desviar l'atenció.» Senyor diputat –senyor diputat–, en un programa de televisió pública en què el dia abans s'havia parlat amb representants de grups parlamentaris, entre d'altres, de la necessitat d'una llei d'infància, a aquesta consellera l'endemà se li va preguntar sobre la Llei d'infància, una llei d'infància de la qual ja vam parlar per primera vegada en públic el mes de novembre. No es tracta de desviar l'atenció. Jo crec que les lleis no ho resolten tot, en absolut, però aquesta Llei d'infància era necessària, no per aquest cas, per tot plegat, i ja tindrem oportunitat... Jo, certament, crec que amb les lleis no n'hi ha prou, en absolut.

Per això, em va sobtar, de veritat, senyor Cleries, que de les més de 1.400 esmenes als pressupostos de la Generalitat de l'any 2006 l'única que hi havia de protecció a la infància..., allò que demanàvem més recursos per a la Direcció General –que, per altra banda, s'han incrementat un 55 per cent en tres anys–, precisament, és que es fes una llei d'infància durant l'any 2006. Això el seu Grup Parlamentari.

Explicar..., 22 i 23 de desembre i la compareixença. Vostè sap perfectament que quan se'm va informar que hi hauria aquesta interpellació vaig fer arribar al seu Grup Parlamentari que jo creia que més que una interpellació el que tocava era fer una compareixença, poder aportar la documentació que hem recollit i la que acabarem de recollir els pròxims dies i parlar-ne amb calma. Per tant, cap problema. Vostè va dir, des del seu Grup Parlamentari es va dir: «interpellació». Cap problema; però jo en cap cas m'he negat a una compareixença, perquè crec que les coses s'han de tractar amb rigor. Cap problema, i estic convençuda que, a més a més, no la faré jo sola, sinó d'altres consellers, n'estic més que convençuda –n'estic més que convençuda. Com estic convençuda que l'actuació social en matèria de protecció de la infància ve de molt lluny, i que és una actuació que està duta a terme per la suma de les actuacions d'una multiplicitat de professionals, i que la nostra actuació ha d'incidir en el fons de la qüestió, més enllà de circumstàncies i puntes mediàtiques. Per això des d'aquest Parlament m'agradaria tornar a fer un reconeixement a la tasca que dia a dia fan tots els professionals que treballen en atenció a la infància, des de la primària de serveis socials als equips d'atenció a la infància especialitzats, als equips i centres de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

La xarxa de protecció de menors, per mi, senyor diputat, és tota, íntegra, des dels serveis socials de primària fins als equips d'atenció a la infància i l'adolescència i la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. I el meu convenciment és que les persones o institucions que estan més a prop dels infants o adolescents són els que poden detectar millor les situacions de desemparament. Estem parlant de la gent que està al costat del territori, i per això també vull refermar la

meua confiança en què aquesta xarxa té sentit, i molt de sentit.

Havia previst d'informar-lo exactament de com funciona el circuit i la normativa, breument, però no ho faré ara, perquè crec que hi ha d'altres qüestions més importants per tractar en aquest moment, però sí que li vull recordar que la intervenció de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, com a Direcció General d'Infància i Adolescència és l'últim esglaó de tota una cadena de protecció, si no és –si no és– que qualsevol professional, o qualsevol professional dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència o qualsevol trucada al telèfon de la infància o qualsevol trucada al telèfon d'urgències, així ens ho indica. I, de fet, el dia 22 de desembre, certament, des dels serveis socials de la Vall d'Hebron es van posar en contacte amb la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, en el marc del protocol que hi ha amb l'Hospital, per informar-los del que havia passat. I, des dels serveis socials de la Vall d'Hebron, que van ser qui van entrevistar la mare –nosaltres no vam entrevistar la mare aquell dia–, es va acordar que no hi havia risc per a la nena perquè el risc era fora de casa. Això és així com va anar, i després els esdeveniments han donat compte i en donaran més –ara està sota secret de sumari–, de quina va ser l'actuació de la mare i del seu entorn familiar, per facilitar la informació a tots els professionals que van estar treballant en això. Però no hi entraré, això està sota secret de sumari. Ja es veurà amb el temps. Es va decidir de mutu acord amb els serveis socials de la Vall d'Hebron que el risc era a quilòmetres i quilòmetres de distància, i es va decidir, en compliment doncs del protocol establert, de passar aquest cas a seguiment dels serveis socials de primària i que, en cas que s'hi apreciés un risc, es passés a l'EAIA. D'aquí, doncs, fins al dia 5 de març.

Per allò que li deia que una llei no ho resol tot. En absolut, jo tinc molt clar que una llei no ho resol tot, però és una part de la solució. Està clar que el Departament té molt clar que una part crucial és la formació als professionals i la recerca i la investigació, i formació no només sobre els circuits o sobre assessorament jurídic o sobre la millora de la gestió de la seva feina o de conducció de les situacions d'estrès que tenen els professionals que estan treballant a peu d'obra, de treball interdisciplinari, d'acolliment familiar, com s'ha fet en els últims anys i com també es farà en el pla de formació d'enguany, sinó també donar eines per a un diagnòstic precoç, com l'estudi que vam publicar a finals de l'any 2004 sobre infància maltractada, que es va distribuir a tots els professionals i totes les institucions que tracten amb infància en risc. O el creixement dels recursos destinats a la Direcció General, això és important. Aquests dies ha sortit molt la falta de recursos. Des de l'any 2003 fins al 2006 hi ha hagut un 55 per cent de creixement del pressupost de la DGAIA, o un 44 per cent de creixement dels recursos per als equips d'atenció a la infància i l'adolescència, aquesta ha estat una reclamació històrica de la falta de recursos. O el pla de xoc que ha iniciat la Direcció General l'any 2004: la reestructuració.

Primer, no li permeto que em digui que no es va voler apreciar la situació de risc. Com que no es va voler apre-

ciar la situació de risc? (*Veus de fons.*) No, vostè ha dit: «No es va voler apreciar la situació de risc.» Igual que tampoc li permeto... (*veus de fons*) –si em permet jo li responc– que vulgui fer entendre que la reestructuració de la DGAIA pugui haver tingut alguna cosa a veure amb tot plegat. La DGAIA va iniciar un procés de reestructuració per millorar l'actuació, per millorar la gestió; una reestructuració que finalitzarà a finals de març. Aquest mes de març es conclou, i aquesta reestructuració entre altres coses pretén precisament adequar l'estructura de la DGAIA a les necessitats i situar-la en la posició òptima per donar resposta a tots els reptes que té plantejat l'acolliment i la prevenció de la infància d'aquest país.

I la reestructuració no és simplement una modificació estructural. Pretén corregir un excés de centralització de funcions i de competències. I com que veig que se m'està acabant el temps, si li sembla, en el meu torn de rèplica li parlaré dels equips funcionals d'infància i a què ha obeït la institució d'aquests equips funcionals d'infància. Resto a la seva disposició.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Cleries té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Consellera, amb el seu estil, vostè fuig d'estudi. El que estem tractant aquí no és un tema de recursos, de més o menys recursos, no és un tema de posar en qüestió els professionals, que jo no ho he fet en cap cas, és un tema de si vostès han actuat com han d'actuar o si no han actuat. Vostè a sobre ens diu que van actuar amb rapidesa. Menys mal, menys mal, consellera, que van actuar amb rapidesa. Tres mesos i diferents maltractaments a una mateixa criatura, presumptament. Segueixo dient que les declaracions són desafortunades, i, per tant, jo mai diré el que vostè ha de dir o no ha de dir, i li demanaria que tampoc ho digués dels altres. I jo també li recomanaria que llegís aquest llibre, el llibre d'en Pau, que va de meditar, i que crec que si el llegeix es contradiu amb el que vostè diu.

Sàpiga que qui ha d'actuar és la Direcció General d'Atenció a la Infància, perquè és qui té la competència de protegir els menors deseparats. I no la té una altra, la té la Direcció General, i si encara avui no ho saben, Déu n'hi do! És un tema molt greu.

Consellera, vostè té molts temes. I miri, perquè vegi que no n'estic capficat amb un, per exemple, aquests dies ha transcendit que vostè vol tornar a Ucraïna –el seu Departament, evidentment– tres germans de dinou mesos, cinc i vuit anys, malgrat l'oposició materna, i sense consultar les criatures. Uns infants acollits en una família per un pacte d'ajuda mútua que la Direcció General en lloc d'ajudar els posa traves i hi posa problemes. Uns infants que estan habituats –que vostè ha ingressat en un centre del Masnou, i que els ha separat de la família acollidora– a l'idioma i a l'escola catalans i que vol retornar a Ucraïna amb l'àvia materna, que una d'aquestes criatures ni coneix, i les altres dues eren molt petites quan la van conèixer.

Sap què ha dit en Jaume Funes, adjunt al Síndic de Greuges en temes d'infància, respecte a l'atenció que ha dispensat la seva Direcció General? «Als infants no se'ls pot tractar com si fossin expedients», això ha dit en Jaume Funes. L'administració ha donat una resposta burocràtica a un tema massa humà, perquè competeix a nens petits. És això el que ha de mirar, consellera, no els recursos, sinó la humanitat amb què vostès gestionen el seu Departament, i en especial la Direcció General d'Atenció a la Infància. És el que requereix, i requereix també una directora general que cregui en els acolliments, per exemple. I requereix una directora general que tingui sensibilitat quan hi ha un cas com aquest, i que almenys no faci una mena de publireportatge en un diari, en un dia que tenim, precisament, tots la sensibilitat, i que la foto en color amb la bandera la guardi per a un altre dia.

Li recomanem que llegeixi els articles 9 i 12 de la Convenció sobre els drets dels infants, que aquí vam editar el projecte d'aquesta Convenció l'any 89, i vostès em sembla que no el coneixen perquè en aquest cas no l'estan complint. Avui, algun diari parla d'un cas a Roses, on sí que han actuat amb rapidesa, amb una nena de set anys maltractada. L'escola ha intervingut, els metges, i la Direcció General ha agafat la tutela. La felicitem, és així com s'havia d'actuar en el cas de l'Alba, però no hi van actuar.

Miri, consellera, no volem més casos com els de l'Alba. Hem d'evitar, quan és possible, que la gent pateixi. En aquest cas d'Ucraïna que li deia, aquí pateixen, gràcies a vostès, els infants, la mare i la família acollidora. Qui ha promogut aquest patiment? Ens cal utilitzar en profunditat la legislació i tots els mecanismes de què disposem per protegir la infància deseparada. Però necessitem una administració àgil i eficaç.

Miri, la seva Direcció General, en fase de reorganització, es troba en el moment de la més alta desorganització. Els funcionaris un dia els visita i els pregunta si li saben dir els circuits que han d'utilitzar. En aquests moments, els funcionaris, els tècnics de la Direcció General, els quals he anat a veure, no saben ni els circuits. És greu, miri-ho.

Per tant, li demanem que actuï amb eficàcia, necessitem serveis socials que funcionin, que atenguin especialment les persones més febles, la població en situació de risc; evidentment en primer lloc a la infància, que són els que no poden protestar. I per això hi ha una declaració dels drets dels infants i també hi ha unes lleis específiques catalanes i uns decrets i uns reglaments que els protegeixen.

Com li deia abans, assumir responsabilitats honora la política. L'Alba ho mereix, els infants també ho mereixen; mereixen que vostè reconegui els seus errors, que cadascú assumeixi la seva responsabilitat, fins i tot si això implica que hi hagi dimissions, que sembla una paraula prohibida. Consellera, sigui valenta, si ningú del seu Departament assumeix la responsabilitat, si la directora general no vol assumir la responsabilitat, vol dir que és vostè qui l'ha d'assumir com a màxima responsable d'aquest Departament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. La consellera Anna Simó té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Senyor diputat, jo no fujo d'estudi. En cap moment he fugit d'estudi, des que he exercit el meu càrrec, en cap ni un. I si dic que es va actuar amb rapidesa, ho reitere, és perquè el 22 de desembre se'ns informava d'això, es va arribar a la conclusió comuna i el 23 es passava a serveis socials de primària. Però li dic que en la compareixença podem analitzar-ho amb tot el detall i la calma que calgui.

Sap quantes intervencions van fer els serveis socials de primària en un mes i mig? Sis. Van actuar els serveis socials de primària. Una altra cosa és la informació que es va amagar. I reitiro que –a l'àmbit judicial em remeto– per esclarir tot el que ha passat, durant tot aquest temps.

Miri, senyor Cleries, podem analitzar, si vol, els deu mil casos de seguiment d'infància en risc que hi ha en aquest país, un per un, si vol –un per un. No, vostè em parlava dels menors d'Ucraïna. Vostè em parlava dels menors d'Ucraïna i de la nena de Torroella de Montgrí. Hi ha aspectes que formen part d'un expedient, no d'un infant, d'un expedient que és privat i, per tant, hi ha coses que jo ara no podré dir ni pertoca que digui. Però primer de tot, no és família acollidora, no es va constituir en família acollidora. I segon, van lliurar..., estan en un centre d'acollida perquè les dues persones que en tenien la guarda, de la Direcció General, deu dies després que la Direcció General els concedís la guarda, van lliurar aquests nanos als Mossos d'Esquadra. És un cas particular i ja en parlarem.

Si vol, ja li dic, podem revisar els deu mil casos de seguiment d'infància amb risc que tenim. Cap problema. *(Veus de fons.)*

El vicepresident primer

Si us plau, perdoni, consellera... Jo comprenc que és un cas sensible i que crida a l'emotivitat, però demanaria que no es manifestés aquesta opinió constant perquè entenc que destorba el debat. *(Pausa.)* Gràcies. Segueixi, senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. Repeteixo, jo no fujo d'estudi, en absolut. Però em penso que sí que convindria que els expliqués com funciona tota la xarxa de protecció, perquè sí que la conec, com la coneix tota la gent que treballa a la DGAIA. El que no sé és si la coneix vostè.

Com funciona la xarxa de protecció? Des de la primària fins a l'especialitzada fins a la DGAIA i la d'urgències. Jo sí que ho sé.

Pel que fa a la reestructuració. Si s'ha estat treballant durant mesos amb tot el personal, absolutament amb tot el personal, de dalt a baix, i amb els sindicats. Està paït i digerit. Ja em dirà vostè d'on ha tret aquesta informació, però jo li dono la certesa que tinc. I li ho re-

peteixo: algú es pot creure, senyor Cleries, que aquesta consellera capgiraria una direcció general si no era per sortir-hi guanyant? Algú pensa que aquesta consellera capgiraria una direcció general si no era per sortir-hi guanyant? En absolut –en absolut.

Els equips funcionals d'infància són uns equips de la DGAIA repartits per territoris, que tenen els EAIA, els serveis socials de primària de referència. I des del principi, des del moment en què un cas entra a la primària de serveis socials fins que surt del sistema de protecció, són aquests equips funcionals d'infància de la DGAIA que van fent el seguiment del cas. Això és un avenç importantíssim –és un avenç importantíssim– i si no al temps.

Miri, senyor Cleries, jo crec, i aquests dies ho he pogut constatar, que a l'exercici del periodisme no tot s'hi val. I en l'exercici de la política jo crec que tampoc no tot s'hi val. No seré jo qui relativitzi absolutament res, ni relativitzi èticament, ni relativitzi absolutament res, però també em rebella la imatge pràcticament despòtica o de dominació burocràtica que s'ha volgut fer creure que hi ha hagut en aquest cas. Al capdavant dels serveis socials de primària, dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència de la Direcció General d'Atenció a la Infància hi ha persones actives que sumen i treballen per responsabilitat d'ètica i de servei –per responsabilitat d'ètica i de servei– i li puc ben assegurar –li puc ben assegurar– que, en cap cas, si s'hagués detectat en aquesta xarxa de protecció de la infància, a temps, el més mínim risc per a aquesta menor a casa seva, estic convençuda que s'hauria actuat, com s'ha actuat. Lamento profundament –lamento profundament– el que ha succeït en aquest cas. Ara, l'Alba està tutelada, l'Alba té una persona vuit hores al dia que la cuida a l'hospital. Ens hem presentat com la seva defensa i estem treballant entre tots, i el convido que s'ajunti a treballar amb nosaltres, per tal que cada vegada hi hagi menys i menys i menys i menys casos de maltractaments a la infància, una xacra social...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...perquè això no sigui així, i millorem tot el que s'hagi de millorar. Però no pretenguem sumar-nos, en aquest cas, a una anàlisi ràpida, superficial –superficial, superficial– que no ajudi per res al fons de la qüestió, que és intentar treballar i continuar treballant per la infància d'aquest país.

I quan la directora general va dir que tant de bo això servís per donar als infants...

El vicepresident primer

Senyora consellera, ha acabat el seu temps.

La consellera de Benestar i Família

...la importància que tenen, es referia a la societat en general i a tothom.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de societat del coneixement (tram. 300-01023/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de societat del coneixement, que formula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, una primera precisió, que crec que podrà il·luminar part del debat, li faig aquesta interpellació com a conseller del seu Departament, ben obvi, però molt particularment amb la seva responsabilitat de conseller que té a veure amb els temes de la societat del coneixement. No faré cap referència a altres àmbits que tenen a veure amb el coneixement, però que seran objecte d'una futura interpellació.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

He seguit molt atentament, senyor conseller, l'acció de Govern de totes les conselleries, en general, i de la seva conselleria, en particular. I li haig de dir que, malgrat que tenim moltes i moltes objeccions a plantejar a l'acció de Govern, si donem una ullada a l'acció de la seva conselleria en aquest àmbit en particular, el balanç que presenta aquesta gestió és francament –francament– dolent. I no resisteix comparació amb altres conselleries que presenten també un balanç més que dubtós. Jo li vull formular una reflexió amb els següents punts, si a vostè li sembla oportú: 1, sector; 2, balanç de DURSI; 3, ens gestor; 4, el que és pròpiament l'operador neutre i, si tenim temps, parlarem dels concursos i d'Al-pi.

Situació del sector, senyor conseller, curt i ras, sense cap mena de dramatisme: els centres importants de decisió a Catalunya s'han anat allunyant i s'han anat perdent un a un. Parlem d'Ono, Auna - Retevisión; parlem d'Amena; parlem de Terra. I vull fer-li clar, senyor conseller, no cal que li digui això, que no crec que el balanç final de tota aquesta gestió tingui només a veure amb dos anys de gestió, en sóc conscient, però el fet concret és que si mirem la situació del sector, els centres importants de decisió, un darrere un altre, els hem anat perdent. Més enllà, si pensem en companyies de la importància, de Catalunya, a Catalunya, de Colt o Jazztel, tindrem també la percepció que el servei que aquestes companyies donen al nostre àmbit poquet a poquet es va esmoreint, poquet a poquet es va aprimant.

Això comporta, a més, que en determinades empreses, el cas d'Ono, estem parlant d'una situació que en l'àmbit del personal serà molt i molt complicada, senyor conseller. Estem parlant, possiblement, de 750 acomiadaments, pràcticament el doble dels acomiadaments de què hem estat parlant durant tot aquest temps en

l'àmbit de Seat. I a hores d'ara no veiem cap mena d'iniciativa per part del seu Departament.

Mes enllà, alguns dels sectors que tenen a veure amb aquest món, també pateixen o patiran problemes, també preparen la seva marxa. Un sector que conec perfectament bé, el sector dels continguts de l'audiovisual. Avui per avui, tothom té la percepció que el camp de joc a Catalunya s'estreny més i més, i que probablement el camp de joc es desplaça fora de Catalunya. Si parlem d'infraestructures, parlarem de dèficit crònic; si parlem de les dificultats de les empreses catalanes per tenir socis de referència amb qui tirar endavant els seus projectes, tindrem una visió també del sector tal com es troba en aquest moment; si parlem de l'evolució del mateix català en aquestes empreses, veurem que les dificultats creixeran. En definitiva, tenim la percepció d'un sector desconcertat, un sector que troba a faltar acció política per part del Departament, per part del Govern en general, però molt en particular per part del seu Departament.

Quan nosaltres presentem a les empreses la pregunta: en quin moment ens trobem? Ens contesten tot sovint: «necessitats objectives extraordinàries, impuls subjectiu zero.» Com ha estat això possible? Com és possible que aquest sigui el balanç en l'àmbit de la societat del coneixement? Ben senzill, vostè va optar per una fórmula en l'àmbit del Departament que tenia a veure amb el secretari general –no faig cap referència de caràcter personal, parlo de l'estructura de l'àmbit de la Secretaria General–, que avui per avui presenta un balanç absolutament negatiu. El sector, i els grups parlamentaris, si més no, que conformen Convergència i Unió, tenim la percepció que el balanç de l'activitat de la Secretaria és pràcticament zero.

Si nosaltres parlem de quin ha estat l'impuls que el seu Departament ha donat en l'àmbit d'aquest acord per a la competitivitat, que era la columna vertebral de tota l'acció de Govern, i mirem justament les iniciatives que en aquest àmbit s'han produït, el balanç és pràcticament zero. Si nosaltres parlem de l'activitat del Cetiti –el director general del qual saludo aquesta tarda aquí, molt benvingut–, nosaltres veurem que això ho han convertit, amb un esforç extraordinari, sobre la base indiscutible de l'aportació de persones valuoses, però el que ha comportat és, per començar, doblar el nombre de persones que treballen al Cetiti, posant a les esquenes del Cetiti part de l'activitat que sincerament crec que no recau o no hauria de recaure sobre el Cetiti, i fent del Cetiti un instrument que en cap cas, crec sincerament, hauria de ser l'instrument per portar a la pràctica la política a la qual ens estem referint.

Si nosaltres parlem..., hem parlat de la Secretaria, hem parlat del Cetiti, si nosaltres parlem del que han estat els esforços per part de la seva conselleria de tenir algun paper en l'àmbit de la normativa de la TDT o en la normativa de la DAB, tenint en compte els interessos de les nostres televisions locals i les nostres ràdios locals, balanç zero. Si nosaltres parlem d'un projecte molt estimat per vostès: el programari lliure, silenci. Hem estat durant temps parlant del programari lliure, semblava que aquesta era la bandera del Govern, semblava que aquesta era la bandera del Departament, indiscutible-

ment era la bandera del secretari general, balanç zero. Si nosaltres parlem de la política de concursos, que era aquella voluntat d'homologar el conjunt de les empreses catalanes perquè poguéssim tenir pluralitat en la demanda després d'haver-hi pluralitat en l'oferta, el balanç és que el conjunt de les empreses catalanes han patit justament aquesta política erràtica en l'àmbit dels concursos. Si parlem del que vostès han fet amb Al-pi, acabarem aviat: res.

Per tant, presentem un balanç, senyor conseller, absolutament negatiu, i jo estic, estaré molt amatent, estaré delerós que vostè ens convenci del contrari. Però que ens convenci amb arguments específics d'aquests àmbits, un per un. Vostè ens va dir en una de les compareixences que farien un esforç en l'àmbit legislatiu, si jo no vaig errat, el que és la Llei de la societat del coneixement passarà a millor vida, mai hem tingut la percepció que aquesta Llei pogués arribar al Parlament, malgrat la importància que vostès li havien adjudicat, malgrat la importància que vostès havien donat a aquesta Llei quan estaven a l'oposició.

Bé, vostè em dirà segur que «de què es queixa?» Tenim aquí dues qüestions que són molt importants: el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions i el Pla de serveis i continguts. L'últim, pressupost, zero. El Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, un gran esforç, un gran esforç, senyor conseller, per saber exactament què estaven fent; un gran esforç per saber què feia, què feia el sector, què havia fet el Govern anterior, posant negre sobre blanc sobre un document, i a partir d'aquí faríem l'impuls que calia del Pla en qüestió. Sincerament, nosaltres d'aquest Pla director, en teníem unes expectatives completament diferents.

Calia, doncs, posar l'èmfasi en dos aspectes que vostè ha reputat bàsics de la seva política: per una banda, l'ens gestor d'infraestructures; per altra, l'operador neutre. Anem al primer: quina previsió té l'ens gestor d'infraestructures, senyor conseller? Amb qui comptarem per fer aquest ens gestor d'infraestructura? Jo estic a favor d'aquesta idea, el meu Grup Parlamentari, també. Quina serà la fórmula de finançament d'aquest ens gestor? Si parlem dels municipis, quina política de cessió d'infraestructures farà als municipis? Quin plantejament tenen al respecte? Si parlem de qui es beneficia, ens podrà dir els operadors que es beneficiaran d'un ens gestor d'aquestes característiques? Ens podrà dir quins operadors podran treballar amb clients en àmbit de densitat petita, petita, que no resulten ni pot tenir cap número possible per cap companyia que vulgui formar part d'aquest projecte? Vostè em diu: «Bé, això tractarem de resoldre-ho en part amb l'operador neutre.» Preguntes concretes, senyor conseller, i desitjaria que les pogués contestar perquè tinguem una idea ben precisa. Em pot explicar el model amb què es generarà aquest operador neutre? Em pot explicar el model de negoci? Em pot explicar quins són els socis? Em pot parlar de calendari? Em pot parlar si són 40 milions o són 80 milions? Si és d'una manera o és d'una altra? Si són tots dos alhora fins arribar al pressupost dels 480 milions? Em pot parlar de si veritablement entre vostès i el Partit Socialista de Catalunya hi ha nivell d'acord suficient per tirar això endavant?

Aquest sector presenta una cara torturada, la d'Al-pi. Al-pi és la cara torturada d'un sector que vostès han malmès. Al-pi és justament una companyia en què teníem posada i dipositada molta, molta confiança i que vostès no saben què fer amb Al-pi, senzillament. Ho han intentat, ningú li ho discutirà, pel dret i pel revés, ningú li ho discutirà. Finalment acabarem enemistats amb France Télécom i veurem què és el que France Télécom fa respecte a Al-pi.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president, tot anunciant-li al senyor conseller que en la rèplica, també li avanço, farem un comentari sobre els concursos i la situació específica que pateix a hores d'ara la companyia Al-pi - France Télécom.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula, per donar resposta a la interpellació formulada, l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Gràcies, president. Il·lustres diputats... Honorable diputat, he de començar dient és que per a mi és tot un honor ser objecte de l'atenta atenció de l'honorable diputat, pel seu coneixement del sector. Em sembla que no coincidim en res més. Respecte de les apreciacions respecte de l'actuació, en pràcticament cap dels punts que ha anat esmentant..., més enllà, evidentment, de la importància respecte del que significa la societat del coneixement i els seus tres eixos fonamentals: la formació, la recerca i l'ús intensiu de les tecnologies de la informació i de la comunicació, és a dir, l'estratègia de Lisboa.

Nosaltres estem compromesos amb aquesta estratègia. És, per dir-ho així, el Departament de l'Estratègia de Lisboa, i ho anem implementant a través de tota la sèrie de programes, que tenen un horitzó molt clar, que és el de..., a mitjà termini, parlem d'horitzons al voltant de l'any 2015, perquè les infraestructures de telecomunicacions, en particular, que siguin necessàries en aquell moment estiguin disponibles.

És evident que hi ha també un marc general, que és l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació, la competitivitat de l'economia catalana, on es preveu, hi ha una previsió, hi ha un compromís de 526 milions d'euros, poca broma, per donar en aquest àmbit aquest impuls.

Vull dir també que, efectivament, en la situació del sector, en la iniciativa privada, doncs, evidentment, hi ha situacions algunes d'elles preocupants, francament, la d'Ono —no anem a amagar-ho, en absolut, és una situ-

ació que em preocupa, profundament—, però no només passa això. Passa també que, gràcies a l'acció d'aquest Govern, doncs, la CMT té la seu a Barcelona, cosa que no passava abans. O que una empresa de la importància estratègica com és Telefónica ha fet una aposta claríssima per Catalunya, instal·lant aquí..., creant aquí el seu concert regional, col·locant un centre de recerca i desenvolupament de primer ordre; col·locant a Catalunya —perquè encara no se sap exactament el lloc— el que serà la seva —adoptant la nomenclatura internacional, que no la legal— universitat corporativa. Vull dir que aquí tenim una aposta d'una importància estratègica molt important que valorem molt positivament.

Anant passant per les diverses qüestions que ha plantejat l'honorable diputat, doncs, voldria, en primer lloc, referir-me a una qüestió importantíssima que és la Llei. Aquesta és important, efectivament, i ja vaig plantejar en la darrera compareixença la voluntat d'aturar la presentació en el Parlament d'aquest Projecte de Llei en espera de conèixer el nou marc competencial de l'Estatut.

Doncs, vam defensar en aquest context que calia que Catalunya tingués competències suficients en aquest àmbit. I vam constatar, amb satisfacció i alegria i emoció, també aquell dia, que el 30 de setembre, que amb un amplíssim consens s'aprovà una proposta d'Estatut en què es reconeixia a la Generalitat competències en aquest àmbit, competències, en alguns casos, compartides amb l'Estat, cal dir-ho; però que incloïen, en tot cas, la regulació de l'accés i la definició d'un conjunt mínim de serveis d'accés universal; la garantia de la interoperabilitat del sistema i dels equips de recepció dels serveis i continguts, i l'accés a aquests serveis i continguts, així com l'ordenació, la regulació i el control de les xarxes de comunicacions electròniques. Estic reproduint el text de l'Estatut aprovat per aquesta cambra gairebé amb el 90 per cent dels seus diputats.

També el text considerava necessari incloure entre les transferències que s'havien aplicat, a través de l'article 50.2 de la Constitució, les competències a la Generalitat de la gestió del domini públic radioelèctric.

Doncs, bé, ara, en la tramitació del Congrés la competència compartida de la Generalitat ha quedat reduïda, bàsicament, a una competència executiva, i a més a més parcial, de promoció dels serveis d'accés universal, d'inspecció i sanció en matèria d'infraestructures comunes, de telecomunicacions i de gestió del registre d'instal·ladors. Ben poca cosa. La transferència de les facultats de gestió del domini públic radioelèctric senzillament ha mort en el camí.

Amb aquest nou panorama, derivat de les renúncies polítiques posteriors al 30 de setembre..., per grups polítics ben coneguts per l'honorable diputat, el sector de les telecomunicacions català i el seu enfortiment, que era un objectiu que perseguia la Proposta d'Estatut aprovada pel Parlament..., es pot veure molt malmesa. Doncs, bé, si aquest fos, malauradament, el redactat final del nou Estatut, el Projecte de Llei també tiraria endavant, si bé acudint a les competències que tenim en ordenació del territori, urbanisme, mitjans de comunicació, comerç i consum.

Seria, parlem en condicional —ho seria—, si tot va tan malament, un projecte de llei que, en tot cas, hauria de garantir l'accés universal als serveis de comunicacions electròniques a tot el territori de Catalunya.

Pel que respecte a les infraestructures de telecomunicacions, el Pla té compromesos 488 milions d'euros, d'aquesta xifra ja se n'inverteixen 60 milions, vull dir que no són pressupost 2005, pressupost 2006, que està..., són, diguem-ne, del coneixement. I el DURSI, efectivament, ha impulsat l'Acord del Govern de la Generalitat de constituir, juntament amb Localret, ITCat, infraestructures de telecomunicacions de Catalunya. S'ha constituït el Consorci, s'han aprovat els seus estatuts, se n'ha nomenat el director, s'ha nomenat el Consell de Direcció, la Comissió Executiva, i s'ha apostat clarament per una política territorial ubicant-ne la seu a Vilanova i la Geltrú.

Aquesta és una qüestió importantíssima que permetrà tenir a Catalunya una xarxa d'alta capacitat a tot el territori i constituir, posteriorment, l'operador neutre. L'operador neutre..., els socis dels quals, segurament a diferència d'algunes pràctiques anteriors..., doncs, no li ho puc dir dels socis, perquè serà objecte d'una concessió pública a través de licitació que es publicarà —això sí que li ho puc donar, del calendari—, es publicarà l'últim trimestre de l'any 2006. I que actuarà, serà la condició, com un agent eficient que operi i comercialitzi la xarxa gestionada per ITCat en condicions d'igualtat i neutralitat per a tots els operadors de telecomunicacions presents a Catalunya.

Pensem, com li plantejava abans, en un horitzó del 2015. Però aquest no és un projecte que ve aïllat, ve acompanyat del projecte... Quan dic «projecte» ja sé que, de vegades, cometo un error, d'utilitzar nomenclatura d'universitat, l'acció Radiocom —l'acció Radiocom— en què el conjunt de torres i casetes que es construeixen enguany, doncs, seran 135, són 35 ja licitades, 100 addicionals en aquest any.

Però tampoc no podríem parlar només de fibra si no parléssim de banda ampla rural, com el projecte, també complementari, de l'accés a internet del conjunt del territori dintre d'aquest objectiu polític de la cohesió territorial, la cohesió social, la lluita contra la fractura digital.

En aquest cas, hem hagut de revisar el projecte que ens vam trobar. S'ha hagut de redefinir de dalt a baix, i s'ha redefinit aportant, incrementant en 7 milions d'euros, de manera que amplien l'abast territorial d'una manera importantíssima..., en fi, com és..., evidentment, ja se m'està acabant el temps, però, en definitiva, doncs..., tot..., gairebé una gran quantitat de poblacions, de nuclis —de nuclis— de població al voltant de cent habitants, poblacions de més de cent habitants, no considerades en el concurs 2003, doncs, ni ADSL tindran aquest accés.

En els deu segons que em queden, ja, evidentment, i en la rèplica tindrà ocasió d'ampliar algunes coses que ara no em dóna temps, només em permeto dir, francament, que aquest Departament, aquest Govern sí que té una política de societat del coneixement, té una política de telecomunicacions, té una política de societat de la in-

formació, societat del coneixement, en diverses seccions, amb compromisos econòmics constatables, amb accions totes elles en marxa. De manera que la comparació em resulta extraordinàriament difícil, perquè en la majoria dels casos hem trobat o bé el buit o bé, francament, el desori.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, voldria transmetre-li que, evidentment, que aquest Departament té una política: té una política general que no té res a veure amb les necessitats que té plantejades el sector.

Fixi's, vostè no m'ha fet pràcticament ni una sola referència ni al sector, ni a les seves empreses, ni a les seves dificultats, ni a la seva problemàtica. Vostè té un plantejament d'aquesta conselleria absolutament ideològic, de caràcter general. La Llei..., i diu: «No l'hem feta perquè no sabíem com acabaríem l'Estatut.» Per Déu, conseller, per Déu... U.

Després, l'ens gestor, l'operador neutre i dos grans referències respecte al tema del pressupost. Ni una paraula respecte a quin paper tenen avui les empreses en el nostre sector. Quina és la política concreta del seu Departament amb relació a les empreses. Diu: «Clar que tindrem un problema molt important amb Ono.» Ja li ho accepto. Amb Ono i amb les que han marxat, amb Ono i amb les que estan preparades per marxar. I aquesta és la solució d'aquest Govern! D'això és del que el volem sentir parlar, conseller.

Ja sé que ens pot parlar de la Llei de la societat del coneixement i de les vinculacions amb l'Estatut, i de totes aquelles propostes que vostè té al cap. Volem que parli del sector, de les dificultats de les nostres empreses, de l'endarreriment que anem patint. I, després, passar comptes del seu treball específic. Ni un mot sobre la Secretaria General. Ens vol dir quin és el balanç, de la Secretaria General? Ens vol dir quin és el balanç de l'aposta per al programari lliure? Ens pot dir quin és el balanç de l'ens gestor?

Conseller, jo no m'atreviria a preguntar-li això sis mesos després que vostè arribés al Govern. Ni un any! Fa dos anys i mig, amb quin balanç? Diu: «Escolti'm, la nostra aposta per l'operador neutre és ben evident.»

Em pot explicar quin model teòric té vostè de l'operador? Diu: «No, nosaltres a diferència de vostès farem el concurs quan toqui.» Però, em pot explicar amb qui pensen per tirar endavant aquest projecte? Diu: «No, hem constituït l'organització, ja tenim un comitè executiu, estem a Vilanova...»

Em vol explicar amb quina política? Em vol explicar amb quin model de negoci? Em vol explicar amb quina capacitat de retorn? Amb qui compten, vostès, per tirar endavant aquesta política? A qui han consultat vostès en el sector?

Han parlat amb Al-pi, per exemple? Li parlo d'un creixement brutal del CTiTI. Em pot explicar per què?

Són aquestes coses que vostè ens ha d'explicar aquí, conseller, independentment de la bona voluntat que vostè i la seva gent hi posi, que jo la respecto i la valoro, però no n'hi ha prou. Diu: «Tenim una política que no resisteix la comparació.» Indiscutiblement que no resisteix la comparació! Ja ho sabem que no, però, a favor de qui, conseller?

Vostès han presentat, com li deia, finalment, un projecte –finalment han presentat un pla– que és la síntesi del que teníem en l'àmbit del sector i de l'acció anterior del Govern. Vostès van presumir d'una política de concursos que avui, veritablement, porta maldecaps sense parar a l'Administració. Pregunti a l'Administració, pregunti als departaments.

Vostès tenen una política que no està consensuada ni en el si del Govern, ni amb els seus socis pot consensuar aquesta política. Diu: «Escolti'm, però Telefónica farà una gran aposta.» Quin mèrit té, vostè, per dir que Telefónica fa un gran esforç? M'ho pot explicar? Jo el que vull saber és què fa vostè respecte als que marxen, respecte als que marxaran, respecte al contingut de les empreses de continguts i audiovisuals. Això és el que vull que vostè m'expliqui. Vull que m'expliqui què han fet respecte a Al-pi, expliqui'ns-ho.

Vostès, respecte a Al-pi no han fet pràcticament res de profit! I l'única operadora que podíem tenir a Catalunya l'acabarem perdent. Quines negociacions hem portat a terme amb France Télécom? Amb quin balanç? Amb quin resultat?

Quines alternatives tenim sobre la taula? Ni una paraula sobre Al-pi. No poden parlar sobre Al-pi. I aquestes són les coses de què ens interessa parlar, conseller.

Vostè podria tenir la percepció que jo vinc aquí a disparar respecte al Govern, i tindria raó: vinc a disparar respecte al Govern, però no respecte a vostè, en particular. Vinc a dir que necessitem una política, però una política efectiva, una política que no és ideològica, una política que no és autista, una política que surt de la campana, una política que es negocia, una política que la poden pactar amb els seus socis –amb els seus socis–, i avui el Partit Socialista de Catalunya és incapaç de pactar una política amb vostès. A veure si em convenç del contrari.

Senyor conseller, vostè feia una referència a la banda ampla rural. Balanç de tot això, zero. Diu: «Hem hagut de refer tot el concurs.» Mot bé. Diu: «És que hem hagut de prendre decisions respecte a Flash 10.» A la fallida; aquí és on han portat vostès Flash 10. Diu: «Però ho acabarem arreglant.» No tenim ni data del concurs; ja han passat dos anys i mig, conseller. El que li tractem de dir és que el discurs que ens fa vostè sis mesos després seria legítim; dos anys i mig després és inacceptable, però no perquè li ho digui l'oposició, sinó perquè ho reclama el sector. Parli amb el sector, parli amb les seves empreses...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo president. Parli amb la gent d'Al-pi, no es tanqui a la conselleria, no descarregui la responsabilitat de la conselleria en l'àmbit del CTiTI, aquest monstre que anem creant amb la millor de les voluntats.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Per acabar..., i acabo ja, president. Conseller, mà estesa, però sobre la política, sobre els continguts. Vostè, el seu Departament i la gent que l'ajuda, sap perfectament que hem estès la mà, ho saben perfectament, i aquí n'hi ha un testimoni. Però fem política sobre aquest sector, perquè, malgrat que vostè plantegi l'horitzó de l'any 2015, les nostres empreses no poden esperar que aquestes infraestructures estiguin llestes l'any 2015. La política té unes altres urgències.

Gràcies, senyor conseller, gràcies senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per donar rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, president. D'entrada, evidentment, doncs, recollir aquesta mà estesa; la meua, també. I jo crec que aquí en molts casos parlem de política de país, i, per tant, doncs, hem de buscar aquests punts de trobada, d'encontre i de consens.

Ara bé, deixi'm que li explique que l'enfortiment del CTiTI representa precisament una inversió i una política clara i decidida perquè el Govern del país tingui un múscle tecnològic i no privatitzar absolutament tot el que significa la capacitat de prendre decisions i de desenvolupar una política.

Aquesta decisió és la que ens ha permès, per exemple, una nova política de contractació, que té un efecte que vostè considera negatiu però que jo considero positiu per al sector, que estava en règim prèviament de monopoli. El concurs d'homologació ha fet que es puguin homologar 117 empreses, de les quals 52 tenen la seu a Catalunya, i, a més a més, ha produït un benefici molt important sobre la gent, ja que ha permès unes rebaixes molt importants pel que fa als costos, com ara li explicaré immediatament.

El conjunt de concursos que s'han desenvolupat fins ara em permeten assegurar davant d'aquesta cambra que al llarg dels quatre anys..., no els mateixos serveis, no seran els mateixos serveis, seran millors en qualitat i en prestacions que els que s'han trobat..., significaran un estalvi per al pressupost de la Generalitat de 110 milions d'euros. Perquè s'ho imaginin, només una dada: l'any 2003 l'anterior Govern va comprar 25.000 llicències de SAP -25.000-, de les quals se n'han pogut utilitzar en aquests moments 2.000 -2.000; 15.000 llicències d'ISH MED, de les quals se n'han pogut utilitzar

fins al moment zero, estrictament zero, amb una despesa compromesa de 39,4 milions d'euros fins a l'any 2007, dels quals, renegociant el contracte, en podrem estalviar entre 10 i 12. Però és que l'e-catàleg s'ha hagut de llençar a les escombraries; l'e-catàleg és un instrument que no es podia utilitzar, no es podia ni refer, s'ha hagut de començar de nou: 19 milions d'euros llençats també per l'aigüera. Això respon a uns criteris de política d'activació del sector de manera clara i decidida.

Ja que ha insistit molt respecte de la Secretaria, la Secretaria és el motor del Pla de serveis i continguts, un pla que, pel que és el DURSI, representa una inversió -perquè jo considere que això és una inversió- de 38 milions d'euros, però que mobilitza més de 800 milions d'euros en el conjunt dels departaments de la Generalitat. Fa un parell de dies el Pacte nacional de l'educació comprometia un pressupost de 110 milions d'euros en infraestructures de telecomunicacions i serveis també en el sector educatiu. Però, en el meu mateix Departament, el nou Pla d'inversions universitàries que ens vam trobar, que preveia al llarg de sis anys una inversió en tecnologies a les universitats de 14 milions d'euros, serà substituït per un nou pla en què aquesta xifra es multiplicarà com a mínim per sis, i encara pensem que fem curt. Això és també política concreta de societat del coneixement, en aquest cas.

L'activació d'aquest conjunt d'accions en serveis i continguts inclou, per exemple, el fet de plans com el d'alfabetització i formació digital. El 2005 només, 153 projectes d'alfabetització i formació digital, per tant ja acabats, són projectes liquidats; 2,5 milions d'euros per enguany; 3 milions d'euros l'any passat per a l'acció «Universitat digital», que enguany seran 5 milions d'euros en el projecte «Campus», que implica totes les universitats de Catalunya. I el programari lliure, evidentment, també, amb tota la sèrie d'accions que són necessàriament preparatòries a l'interior de l'Administració, perquè el que és evident és que hem de garantir que en els casos en què es produeixi la migració es faci amb plenes garanties. O citar el fet que tots el DVD a Catalunya tindran una cinta, una pista, àudio en català dintre d'una acció que està també dintre del conjunt del Pla director de serveis i continguts.

I deixi'm acabar només...

El vicepresident segon

Honorable conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Perdó..., només amb una frase del sector. Davant d'aproximadament mil persones, la Nit de les Telecomunicacions, el degà del col·legi de telecomunicacions de Catalunya va afirmar que «el col·legi i el sector» -així ho va expressar- «valorem positivament la política de telecomunicacions que du a terme l'actual Govern de Catalunya, i elements com l'ITCat, la tecnoregió» -de què no he pogut parlar- «i altres ens fan ser optimistes.»

Gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Doncs entràrem en l'onze punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat (tram. 302-00164/07)

Té la paraula per exposar-la la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. La Moció és subsegüent a la interpellació al Consell Executiu que vam presentar, i ve arran d'un informe que va presentar el Ministeri d'Economia i Finances amb relació a quina seria la nova reorganització territorial de l'Agència Estatal d'Administració Tributària a Catalunya.

En concret, la nostra Moció va adreçada perquè informi, el Consell Executiu, davant de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost dels avenços, evolució i procés de reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària a Catalunya pel que fa, naturalment, a tot el territori català.

En el segon punt, que feia referència a aquesta reorganització, nosaltres el que fèiem era dir que es prenguessin..., i que, per tant, hi hagués un compromís perquè les mesures legals organitzatives que s'adoptessin no suposessin una minva dels drets i garanties dels contribuents catalans en funció del lloc de residència.

Naturalment, malgrat que aquesta interpellació i la Moció subsegüent no pretenien entrar en el tema de l'Estatut, és veritat que ens trobem que precisament demà veurem aquest títol al Congrés dels Diputats, i, per tant, aquesta diputada es troba en la situació que té la Moció presentada.

I jo el que volia plantejar és que, atès que tenim, doncs, unes esmenes plantejades per Convergència i Unió, que agafen el punt primer nostre i el reconduïen al que seria el resultat final del procés de reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària a Catalunya, nosaltres el que proposàrem és que aquesta esmena de Convergència passés a complementar el nostre punt primer.

I, per què ho dic? Doncs perquè el mateix text que en principi demà suposem que serà aprovat per l'acord que ja se'n ha manifestat el que preveu és, en la seva disposició final tercera, que l'Agència Tributària de Catalunya entri en vigor dintre d'un any, i si el Ministeri no retira el projecte que té sobre la taula ens podríem trobar, i és el motiu pel qual nosaltres hem presentat aquesta interpellació i la Moció subsegüent, que des que entrés en vigor l'Estatut, el projecte d'estatut de Catalunya..., el mateix Estatut ja diu que en el termini

d'un any es farà una llei, i si el Govern de l'Estat, a través del seu Departament d'Economia, no retira respecte a Catalunya el projecte de reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària el que passaria és que hi hauria un buit legal, amb la qual cosa ens podríem trobar que realment no se sabés durant un any com quedaria la reorganització tributària a Catalunya.

Atès que no hi ha el representant de Convergència, la proposta nostra seria que la seva esmena, que fa referència al nostre punt primer, s'hi afegís. I, per què ho dic? Torno a repetir que el projecte d'estatut diu que dintre d'un any es farà la Llei tributària catalana, però si el Govern de l'Estat no retira el projecte de reorganització ens trobarem que..., què passarà l'1 de gener del 2007? Ningú ho sap. Nosaltres proposem que en aquest període de readaptació, i per això volem insistir en el manteniment del punt primer de la nostra Moció, es vagi informant la Comissió d'Economia i Finances de com a poc a poc es van fent aquests passos.

Per tant, mantindríem el nostre punt primer, afegiríem el de Convergència de dir quin serà el projecte final i, en tot cas, sí que faríem la retirada del segon punt de la nostra Moció.

Gràcies, senyors i senyores diputades, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., per cap raó jo em perdria la seva intervenció, diputada. L'he escoltat en un altre lloc, però he sentit la seva amable proposta que la nostra esmena pugui complementar la seva primera. I em sembla que és un plantejament raonable si ho matisem, perquè era l'objectiu de la nostra proposta tal qual la formulem.

No té massa sentit un plantejament com el que vostès presentaven aquí davant de la cambra, que es vagi informant reiteradament d'una activitat que, de fet, diputada, no és pròpia d'aquesta cambra. Que afecta els contribuents catalans? Indiscutiblement, però no és pròpia d'aquesta cambra. Per això ens semblava important..., tenim un informe, aquest informe és definitiu, el presenta el Govern, l'avaluem en la Comissió i donem la nostra opinió respecte a això. Però de la seva gentilesa a acceptar la nostra proposta, que complementa la seva, farem com que no acabem d'entendre la seva primera i ens sumarem a la segona, perquè vostè accepta la retirada de la segona.

Aquesta és la qüestió clau. Si vostè ens hagués fet una proposta que ens digués: «U, complementin amb la seva esmena el nostre punt primer de la Moció, però mantenim el segon», la hi votàrem en contra. Per què? Perquè entenem, justament, que amb l'argument que vostè aquí ens presenta, doncs, és on hem de posar el centre de la nostra intervenció i del nostre interès. L'Estatut aprovarà un model d'agència. Això serà bastant complex, el seu desenvolupament. Ens donem un temps, i aquest temps tindrà a veure amb activitat del Govern i activitat del Parlament, i tot arribarà.

Com que em sembla que la seva actitud va en aquest camí –vaig valorar molt positivament la seva voluntat, doncs, respecte al Govern, d'obtenir una informació que vostè estimava oportuna i que jo també vaig agrair que el conseller ens la manifestés–, crec que podem sumar la seva petició a la nostra i presentar una iniciativa conjunta. No sé què faran els grups de l'oposició, però em sembla bastant raonable que el que ens planteja la diputada pugui ser atès.

De totes maneres, senyora diputada –i vostè ho coneix–, la sensibilitat dels partits que donen suport al Govern respecte a aquest tipus de punt..., és poc procliu a satisfer les seves il·lusions i les seves expectatives, i de passada les nostres. Però això serà en un altre moment i en una altra ocasió.

Presentarem, doncs..., valorem la seva iniciativa, així ho farem, i agraïm als senyors i les senyores diputades l'atenció que ens han prestat en aquesta intervenció.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó, a veure, per quadrar-ho... Formalment hi ha una esmena presentada al punt primer; aquesta esmena, el que fa és modificar el punt primer. Jo he entès que la senyora Olano el que deia és: el punt primer queda íntegre, tal com està, hi incorporem l'esmena de Convergència com un afegit, i retirem el segon. Això només és possible si vostès fan una transacció; cosa que poden fer ràpidament i abans que s'acabi el punt el poden signar, i així la donem en tramitació, amb el benentès que és això. Ho he explicat bé? *(Pausa.)* Doncs, perfecte.

Té la paraula, per al posicionament dels grups, el senyor Lluís Miquel Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el que li hem de dir, senyora Olano, després d'haver escoltat atentament la seva exposició, és el mateix que ja li vàrem dir –li ho va dir el conseller en ocasió de la interpellació–: la reordenació de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària a Catalunya és, ara per ara, encara, una competència de l'Administració de l'Estat. I, per tant, la seva Moció, en el punt primer, encara que estigui transaccionada per l'esmena que fa el Grup de Convergència, el que fa és demanar que vingui el Govern a informar sobre un tema que no és de la seva matèria. Per tant, no la podem contemplar, i no la contemplarem positivament.

L'inici d'aquesta Moció era la preocupació de com afecta els ciutadans. Els ciutadans de Catalunya només poden sentir-se afectats positivament, perquè es creen noves administracions, i noves administracions en un territori mancat, diguem-ne, d'aquestes dependències, com és el territori de les Terres de Ponent; concretament es creen les administracions de Tàrraga i la Seu d'Urgell.

Si aquesta transacció pogués remetre l'interès d'aquesta cambra sobre el necessari procés d'adaptació o reorganització del que ha de ser..., diguem-ne, dels instruments financers, dels instruments de Catalunya, de la conselleria d'Economia i Finances, el que pot ser en un futur, si s'aprova amb l'Estatut, l'Agència Tributària de Catalunya, potser sí que ens podríem posar d'acord. Però això no es contempla.

Per tant, què és el que el Govern fa? El Govern el que fa és, a la vista d'aquest escenari de consorci de l'Agència Tributària de Catalunya, preparar-se, preparar els seus instruments per encaixar aquestes noves competències; per tant, per donar impuls a la realitat futura, via Estatut, de l'Agència Tributària de Catalunya, i concretar-ne l'àmbit i les modalitats d'actuació, analitzant els marcs legislatius a partir dels quals es construeix el nou sistema fiscal i financer, estatal i autonòmic, en consorci; analitzant els sistemes de gestió tributària que hauran d'emparar aquest consorci; estudiar l'organització de la gestió dels sistema tributari a Catalunya; harmonitzar la gestió tributària mitjançant la coordinació, la supervisió i l'avaluació de la prestació de serveis per part del personal de l'àmbit tributari; elaborar propostes per a la gestió informàtica; coordinar l'establiment del Pla d'objectius a les delegacions de la Direcció General de Tributs... I tot això és el que s'ha de fer. S'ha de fer per tal que el futur consorci entre l'Administració Tributària de l'Estat i l'Agència Tributària de Catalunya pugui gestionar els tributs amb més eficàcia, lluitar també amb més eficàcia contra el frau fiscal i informar i assessorar els ciutadans per a un millor servei que tindrà encomanat aquesta Agència Tributària.

Si fos aquest el contingut de la Moció, hi votariem a favor; si fos aquest el contingut de la Moció una vegada transaccionada, hi votariem a favor. Però, com que la Moció, malgrat que estigui transaccionada amb l'esmena del Grup de Convergència, seguirà parlant de la reorganització de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, ni aquesta cambra ni el Govern hi tenen res a fer, per la qual cosa la rebutjarem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vam seguir amb molta atenció la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció subsegüent. De fet, en tots els plans del Ministeri d'Economia i Finances del Govern espanyol, i en els seus plans pilots referits a algunes poblacions catalanes..., quant a l'Agència Tributària, que era una mica el sentit que li volia donar la interpellació, i que així vam veure des del nostre Grup Parlamentari.

Analitzant els dos punts que es proposen en aquesta Moció, el primer, quant a informar, que el Consell Executiu de la Generalitat informi davant de la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Parlament de Catalu-

nya respecte a tot el procés de reorganització de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, entenem, com bé ja s'ha dit en altres intervencions, doncs, que no té massa sentit, en el sentit que l'Agència Estatal d'Administració Tributària no depèn de la Generalitat de Catalunya. Ja ens agradaria que depengués de la Generalitat de Catalunya, però no depèn de la Generalitat de Catalunya. Sí que afecta els ciutadans de Catalunya –i tots ho sabem, com ens arriba a afectar als ciutadans de Catalunya–, però no està a les mans..., aquesta Agència no forma part de la institució Generalitat de Catalunya, i el Consell Executiu ha de donar explicacions a aquest Parlament i a les comissions d'aquest Parlament i ha d'informar aquest Parlament i les comissions d'aquest Parlament d'aquelles institucions que sí que depenen directament de la institució Generalitat de Catalunya.

És, per tant, aquí, on ho veiem complicat i on veiem aquesta manca de sentit, segons el nostre criteri. En definitiva, ha de ser el Ministerio de Economía y Hacienda del Govern espanyol qui ha d'informar sobre els seus plans amb l'Agència Tributària. Diguéssim, posats a informar, doncs, també li podríem demanar que no només informés d'aquest aspecte, sinó que també podria informar sobre balances fiscals, sense anar més lluny.

Quant al segon punt, doncs, valorem que l'hagin retirat, perquè precisament parla que aquesta futura agència consorciada..., parla d'aquesta consorciació d'aquesta agència. Precisament demà, a la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats, on en aquests moments està en tràmit l'Estatut que va sortir d'aquesta cambra, doncs, parlarem d'aquest sisè punt o sisè títol de l'Estatut, que fa referència al finançament de la Generalitat.

Bé, parla aquí de futur consorci. Nosaltres encara creiem en els miracles, malgrat que el guió està escrit, i veient el que hem vist aquests darrers quatre dies en les quatre sessions de la Comissió Constitucional, doncs, aquest guió se segueix fil per randa, però encara creiem en els miracles, ni que sigui per vint-i-quatre hores. I, per tant, valorem que s'hagi retirat aquest punt, atesa l'actualitat política d'aquest moment.

És, per tant, doncs, que, a l'espera de saber aquesta transacció que han negociat entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular..., l'analitzarem, en veurem el contingut, i si anés exactament en la mateixa línia que apuntava el text, tal com està redactat en aquests moments, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hi votàrem en contra.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per rebutjar la proposta de moció que ha fet el Partit Popular, i en el seu nom la senyora Olano, per les qüestions que ja s'han explicat aquí. Em sembla que és molt clar que el

conseller d'Economia no pot ni presentar-se ni fer cap informe sobre l'Agència Estatal d'Administració Tributària. Quan tinguem ben establerta l'administració tributària de Catalunya ho podrà fer; una administració tributària de Catalunya que serà prou potent, malgrat que el senyor Sergi de los Ríos no cregui en els miracles. Jo tampoc, només crec en la feina ben feta, que és la que fa la Comissió Constitucional, amb relació al sistema de finançament de Catalunya. Per la qual cosa, el millor seria... Jo no sé pas, però em sembla que totes les persones que pertoco... Senyor president, no sé si pot ajudar-me vostè que...

El president

Jo puc ajudar-lo demanat-los que...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, no, això, li volia dir això. Ho dic perquè és que no sabia... No, ja sé que la resta de diputats estaven molt interessats –i diputades– en el que deia, però em referia a l'autoria... Senyor Lluís Miquel, si em deixa la senyora Olano, li podré explicar... Gràcies, senyor president.

Sí. No, no, ràpidament, senyora Olano, no la destorbo gaire. Només per dir que no acceptarem aquesta Moció.

I, referent a la proposta que fa que hi hagi una informació sobre el procés de reorganització de l'Administració estatal, doncs, el que podríem fer és fer una proposta conjunta, si els sembla bé, també amb Convergència i Unió, al Congrés dels Diputats, perquè el secretari d'Economia pugui venir a fer..., havia de fer l'explicació allà, i ens la pugui explicar. Perquè totes aquestes accions, de fet..., el nostre Grup Parlamentari a Madrid ja ha fet les accions pertinents també en aquest sentit, segur que vostès també les han fet, però en tot cas podem fer una compareixença conjunta, una proposta conjunta perquè ens expliqui exactament en què consisteix aquest procés de reorganització. Perquè, per altra banda, el conseller d'Economia ja va explicar perfectament quina era la reacció del Govern de la Generalitat davant aquest procés, i donava unes garanties totals als ciutadans de Catalunya que no hi perdrien amb aquesta situació.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyora Olano, alguna cosa més a dir, o...? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula. Tres minuts. Formalment, senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Sembla mentida...

El president

Senyora Olano, dic, formalment vostè s'ha de posicionar sobre l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Olano i García

Naturalment acceptarem la mà oberta de Convergència i Unió, que realment ha entès el que es pretén a Catalunya sobre l'Agència Tributària.

Senyors del tripartit, sembla mentida que vulguin que no s'informi el Parlament de Catalunya i els ciutadans de Catalunya sobre com s'implantarà l'Agència Tributària de Catalunya. No queda cap dubte que el PSOE ha fet la impremta abans que s'aprovi demà el títol dedicat al finançament de Catalunya. Realment, m'han decebut moltíssim. Perquè és al Parlament de Catalunya, perquè afecta els ciutadans de Catalunya, on s'ha d'informar sobre com s'implantarà aquesta llei.

Els repeteixo que queda un buit legal des de l'1 de gener, que entra en vigor aquest Pla de reorganització del Departament d'Economia del Govern central, i l'Estatut, que demà s'aprovarà el text del finançament, diu que, des que s'aprovi l'Estatut, al cap d'un any es farà la llei de l'Agència Tributària catalana. Bé, doncs, la incertesa i els punts suspensius estan servits.

Gràcies, senyors diputats, senyor...

El president

Doncs, cridem a votació. (*Veus de fons.*) Sí, en tot cas la deixarem per quan els diputats hi siguin presents, per no haver-la de llegir dues vegades. (*Veus de fons.*) Sí, si volen la llegeixo ara i la tornaré a llegir després... Doncs, la llegeixo ara, mentre entren els diputats.

La transacció quedaria de la següent manera, amb un únic punt, que seria: «El Parlament de Catalunya insta el Govern, el Consell Executiu, que presenti un informe davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos sobre el resultat final dels avenços, l'evolució i el procés de reorganització de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària a Catalunya.»

(*Pausa llarga.*)

Abans de posar a votació aquesta Moció, i atesa la transaccional a què s'ha arribat, la torno a llegir perquè no hi hagi dubtes del context de la votació. Queda un únic punt en el qual es diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que presenti un informe davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos sobre el resultat final dels avenços, l'evolució i el procés de reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària a Catalunya.» Queda clar, doncs?

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana (tram. 302-00165/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la projecció exterior de la cultura catalana. Té la paraula l'honorable senyora Carme-Laura Gil, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció és la conseqüència formal contemplada al Reglament d'aquest Parlament de la interpellació que vam fer fa quinze dies a la consellera de Cultura i a la seva gestió. Aquella interpellació, a més d'aquest efecte reglamentari, ha tingut ja dos efectes políticoadministratius. Un va ser que el dia següent a corre-cuita la consellera de Cultura va convocar una roda de premsa; roda de premsa que no sé com va finalitzar, però que els articles dels diaris van dir aquesta frase, tan catalana i coneguda, de què «aquella roda de premsa va acabar com el rosari de l'aurora».

Allà, què es va fer? Es va fer la lectura dels punts d'un conveni per parlar de la presència de la llengua catalana i la participació com a convidada d'honor a la Fira del Llibre de Frankfurt d'octubre del 2007. Es va fer una lectura dels punts del conveni com si fos ja un preprograma, quan tothom que sap llegir ho pot llegir, doncs, en el conveni. Ho va presentar el pluriempleat senyor Borja Sitjà; Borja Sitjà que, com és obvi –està cobrant el salari de l'altre treball que té–, se'n va anar a mitja roda de premsa. I ja hem preguntat si serà compatible o no, no estar a la roda de premsa, sinó el treball que haurà de fer. I també, doncs, deu haver de presentar en algun moment un programa..., que nosaltres esperem que no s'assembli al del Fòrum de les Cultures i que no vegem a Frankfurt res semblant al Carlinhos Brown, dient que és també, doncs, mestissatge i cultura catalana.

En tot cas, hi ha hagut també –i això és aprofitable– un canvi de posicionament sobre això. S'havia parlat molt que la literatura catalana hi aniria, però que també hi aniria, doncs, representada institucionalment per aquells escriptors –bons escriptors, certament– que escriuen en llengua castellana. Això sembla que ja es va canviar, i es va anunciar que institucionalment es presentarien autors i autores en llengua catalana, de manera institucional, i que –que és obvi– el món editorial, amb el recolzament del Govern i també del senyor Montilla, que és del Govern de l'Estat espanyol, presentarien el llibre en català i en castellà.

Per tant, la interpellació ja ha fet el seu efecte, gairebé l'efecte que nosaltres volíem. Amb aquesta Moció, conseqüència de la interpellació, en realitat el que els fem, a vostès, és un recordatori, un calendari, un advertiment i també un compromís per part de Convergència i Unió, d'aquesta diputada, del control exhaustiu d'aquest procés que ha de portar la participació de la cultura catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt.

Per tant, no cal que els defineixi el contingut de la Moció. Perquè, malgrat que es va dir a la roda de premsa... Que no va dir: «Hi haurà un crèdit de 12 milions d'euros.» Va dir: «Això pot costar 12 milions d'euros.» Nosaltres ja diem: «Escolti, per a l'any 2006, 8 milions d'euros, crèdit ampliable, aprovin-lo ja.» I ja veuran vostès, si la volen llegir... –suposo que l'han llegit, perquè ja saben el posicionament que tenen, m'imagino–, i a més aquesta retòrica que fem servir aquí no és persuasiva avui, per tant, vostès llegeixin-la..., o ja la deuen haver llegit i saben el que els estic dient.

I tampoc cal que defensem el contingut d'aquesta Moció perquè ja ho ha fet el món de la cultura, i perquè ja ho han fet els articles d'opinió les últimes setmanes, i perquè, si convé, nosaltres ho seguirem fent. Per tant, no cal que avui els cansi, a vostès.

De totes maneres, jo els voldria dir quelcom als grups que donen suport al Govern. Aquest suport al Govern de cap manera crec jo que hauria d'excloure la capacitat analítica de diagnòstic que tenen vostès, ni el coratge de denunciar el que mereix denúncia. I m'agradaria pensar que éssers intel·ligents com són vostès no han deixat suspesa, mentre duri aquesta legislatura, la seva capacitat i perspectiva crítica del que fa el Govern, perquè, si no, s'hauran convertit en una mena d'ornament adulator i un agent pseudolegitimador d'allò que el Govern diu que farà o d'allò que ha deixat de fer i, en tot cas, els poden acabar substituint... Com ha passat en el tema de l'Institut Ramon Llull i de la participació de la cultura catalana a la Fira de Frankfurt, els poden arribar a substituir els comentaristes i els articles, els mitjans de comunicació.

Gràcies, president.

El president

Poden fixar posicionament els grups parlamentaris. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot fer-ho l'il·lustre senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo al faristol per anunciar, efectivament, senyora Carme-Laura Gil, el vot en contra de la seva Moció. I un «no» que té dues raons fonamentals. Miri, la primera, i avui l'ha reiterat vostè en la seva intervenció, és el to que vostè ha utilitzat per plantejar aquesta interpellació. I crec que és una valoració personal que aquest to traeix reiteradament els mateixos arguments de la seva interpellació i a més ens mostra com algunes de les seves veritats s'ofeguen en la desqualificació absolutament innecessària, en l'excés de judicis a persones en funció dels seus prejudicis personals.

És, senyora diputada, una forma de fer oposició legítima, però que crec que no s'adiu amb algú que ha tingut responsabilitats de govern, i que podria evidenciar una gestualització més en sintonia amb la realitat d'un Parlament i un país que crec que sempre s'ha caracteritzat per la recerca d'un llenguatge acurat i en la justa mesura en les paraules i en les formes.

Vostè, en la seva intervenció de l'altre dia, ens va fer sentir una mordacitat que, evidentment, fregava el terreny del personal. I és cert, tots n'érem testimonis. Un menyspreu que vostè concretava, sentenciant amb una frase que els diputats deuen recordar i, si no, ja els la recordo jo, que anava adreçada a aquesta banda de l'hemicle i ens deia que en la matèria que ens ocupa la nostra actitud o la nostra posició estava fonamentada en la ignorància, el sectarisme i el desamor. (*Veus de fons.*) Sí, en el nostre suport solidari..., al qual vostè avui també s'ha referit.

He pensat sobre aquesta frase i estic francament preocupat, perquè, senyora Laura Gil. Es pot fer aquest judici tan esgarrat, estripador, d'un tema com aquest sense que nosaltres li veiem el llautó? No es pot. És a dir, jo crec que darrere d'aquesta afirmació hi ha, un cop més, una idea d'una Catalunya sectària i elitista, que vostè ha representat des d'aquest faristol, que està plena de prejudicis de classe i absolutament allunyada de la Catalunya real.

Per tant, crec que no es poden fer acusacions tan volup-tuoses, si em permet el qualificatiu, si no és des d'una actitud de supèrbia, a partir de la qual vostè torna a decidir qui pot i no pot estimar el país, la cultura, les institucions, qui fa països castellans o catalans. Jo crec que és un discurs excessivament prepotent. I li ho dic perquè, efectivament, després d'aquest discurs hem vist que la seva Moció d'avui no reflecteix el que vostè va dir l'altre dia, i possiblement perquè vostè mateixa s'ha adonat que va anar massa enllà en el discurs i en la roda de premsa que vostè feia mentre explicava aquesta que va fer la conselleria amb tota la lògica, no?

Per tant, aquest és un raonament. I el segon és perquè la seva demanda, en aquesta Moció, és absolutament innecessària. Vostè sap que existeix un programa detallat de la Fira de Frankfurt. I hauria de conèixer que alguns problemes que avui afecten l'Institut Ramon Llull són problemes molt profunds que estan arrelats en la concepció del mateix Institut, eh? I una d'aquestes herències és, sense cap dubte, la pretensió que l'Institut, que va ser pensat com un òrgan estrictament polític, fos també alhora un òrgan de gestió.

Per tant, crec que en aquest moment és cert que possiblement els instruments amb què s'ha trobat el Govern per fer algunes de les accions que s'han de fer i que s'estan fent són francament millorables, però, en tot cas, el Govern no comparteix la seva idea que aquests instruments, que vostè ja va donar per morts..., és a dir, el Govern no comparteix aquest criteri, els nostres grups tampoc, i el que sí que li puc dir és que aquest Govern és més ambiciós, més optimista i més valent que vostè i, per tant, no renuncia a res, ni tan sols a fer una magnífica tasca amb l'Institut Ramon Llull.

Per tant, des d'aquesta posició, vull dir-li que el que és substancialment important, realment, en aquest moment, més que els seus catastrofismes i les meves explicacions, és que es compleixin els objectius. I els objectius es compliran. Hi ha pressupost, hi ha equip humà, hi ha un ingredient que potser vostè ha oblidat, que és segurament el més important, i és que hi ha il·lusió. Il·lusió per portar endavant un repte de país, il·lusió per creure també en les nostres capacitats, en l'èxit necessari perquè aquesta Fira de Frankfurt surti bé. Hi ha la complicitat dels editors, dels autors, del conjunt de les institucions. I possiblement no hi ha la complicitat de l'oposició, però en aquest cas jo li he de dir que aquesta és una qüestió que ja coneixem. Vostès no estan per ajudar el Govern en temes de país, sinó que estan per crispar, estan per desgastar i, per tant, és una oposició que es contradiu absolutament—seguint el símbol aquest que vostè ens feia del desamor—, contrasta amb aquesta Catalunya dels patriotes amants, que segurament està en el seu imaginari, però que reclamaria de vostès una altra actitud.

Per tant, hi insisteixo, senyora Carme-Laura Gil..., dos arguments, per dir-li...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boya i Alós

...per votar en contra de la seva Proposició no de llei i per recordar-li que nosaltres tenim ganes de portar endavant aquesta Fira de Frankfurt i que sens dubte el Govern ho farà amb èxit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Maria Mercè Roca té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Roca i Perich

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...senyors diputats, des de l'escó anuncio, en nom del meu Grup, el vot negatiu a aquesta Moció, pels motius següents. En primer lloc perquè el Govern ja ha disposat les partides pressupostàries necessàries per cobrir les despeses de la Fira de Frankfurt, i ho ha fet amb aportacions extraordinàries de l'Institut Ramon Llull, de l'ICIC, de la Institució de les Lletres Catalanes i del Ministerio de Industria espanyol.

En segon lloc, pel que fa al nomenament de les persones que han de menar l'Institut Ramon Llull, estem convençuts que, tal com desitgem ferventment, aquest nomenament es produirà en un termini de temps molt breu.

I en tercer lloc perquè el Parlament de Catalunya, en el seu Reglament, ja disposa dels mecanismes normals per controlar l'acció de la conselleria de Cultura.

I en definitiva a nosaltres ens sembla que el que realment s'hauria de debatre aquí al Parlament, com hem fet moltes vegades i com farem cada vegada que faci falta, és la filosofia de Frankfurt; són els objectius que hem de veure complerts l'any 2005, i segurament no tant, doncs, fixar-nos en aspectes que formen part de la gestió. La gestió és molt important, però pensem que es podria debatre en reunions de treball més que no pas a dintre del debat polític.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Eva García, en nom del Partit..., del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Miri, senyora Gil, li haig de reconèixer que aquesta Moció, sincerament, no té ni cap ni peus. La considerem, la considero absurda de dalt a baix. I vostè avui, doncs, ha aconseguit que el meu Grup, i en aquest cas aques-

ta diputada, faci o hagi de fer d'oposició de l'oposició, perquè és clar, al primer punt resulta que vostè ens diu que hem d'aprovar un crèdit extraordinari de 8 milions d'euros i, és clar, aquesta xifra no sabem ben bé d'on surt, perquè podríem dir-li, bé, i per què no 7 o 9? Vostè no sé d'on l'ha tret, aquesta xifra, perquè li recordo que la consellera Mieras, en la seva interpellació, li va contestar dient que signarien..., hi havia una signatura imminent amb el Ministeri d'Indústria, i va parlar d'una xifra de 5 milions, tot i que l'endemà la premsa ho va recollir com a 6. En la transcripció de la seva intervenció hi surten 5 milions, però en tot cas, bé, vostè ha agafat aquesta xifra i a partir d'aquí s'ha inventat els 8 milions d'euros, i em sembla, sincerament, senyora Gil, que no és seriós aprovar crèdits sense tenir el pressupost ni el programa. El que Convergència i Unió demana, doncs, és començar la casa per la teulada; primer els diners i després ja veurem com els gastem. I si ens en sobren, ja veurem el que fem. Això, senyora Gil, no és seriós.

El segon punt també no deixa de ser una mica surrealista, perquè resulta que un partit de l'oposició, en aquest cas el seu, proposa un candidat al Govern per a un càrrec executiu. Home, una cosa seria negociar un candidat de consens amb el Govern; però el que pretén vostè amb aquesta Moció és llançar un candidat de forma unilateral. Com a mínim, també és poc seriós.

Al tercer punt nosaltres hi veiem dos inconvenients. Primer, com es concreta aquest consens amb el món editorial català i el de les lletres catalanes. Perquè, és clar, amb qui s'ha de consensuar? Hem de fer un referèndum de candidats, o com es fa, això? I segon, això de «Països Catalans». Senyora Gil, això és una perfecta garantia perquè les comunitats de València i Balears –li ho recordo, governades pel Partit Popular, espero que per molts anys–, doncs boicotegin qualsevol iniciativa. Un cop més, Convergència i Unió es dedica a atacar el Partit Popular a València i a Balears, i menysprea, d'aquesta manera, la majoria dels seus ciutadans. És el pitjor servei, crec, que es pot fer a la causa de la nostra llengua comuna.

Al quart punt demanen que aquell senyor que hem nomenat en el punt 2, ara vostès li donen un mes perquè vingui aquí i ens presenti, el pobre senyor, el programa i el calendari cada mes, i, a més, ho ha de fer de forma participativa. Home, senyora Gil, i què més? *(Rialles.)*

I el punt cinquè, doncs bé... El punt cinquè demana la presentació trimestral d'informació sobre el compliment del programa i el calendari, i aquest punt, nosaltres, ja ho hem demanat en diferents ocasions i per tant hi votaríem a favor. Per tant, al punt cinquè hi votaríem a favor i a la resta, evidentment, hi votaríem en contra.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Intueixo, doncs, que demanaran votació separada del punt cinquè? *(Pausa.)*

Senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, pot posicionar-se.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. També des de l'escó, per tranquil·litzar la senyora Carme-Laura Gil, sí que ens hem llegit la seva Moció, tots els seus punts; no en tinguí cap dubte. I malgrat haver-nos-la llegit tota votarem que no, una mica per tot el que li han dit, i de fet ara mateix l'hi ho deien molt clarament, amb pèls i senyals. En tot cas nosaltres li volíem dir que ens semblava que la interpellació del darrer Ple, més que una interpellació era gairebé..., vostè es permetia el dret de renyar no ja el Govern sinó la consellera, i ens semblava que era fora de lloc. I avui més que una moció per impulsar l'acció de govern o fins i tot per controlar-la, es permet fer una tutoria, gairebé, de l'acció de govern, i monitoritza gairebé al dia les accions que ha de fer el Govern. I ens sembla que no és, probablement, el que caldria fer des d'aquest Parlament i que probablement tenim altra feina a fer. Vostè mateixa ho ha dit, no caldria fer la interpellació i la Moció, i per tant pensem que no cal tampoc aprovar-la; entre altres coses perquè el que vostè demana ja s'està fent o es farà quan toqui, i que perquè el control evident que ha de tenir aquest Parlament el pot fer i el pot exercir de qualsevol manera i en qualsevol moment.

El que sí que no volem és desaprofitar l'oportunitat per dir que és una llàstima que novament el que és una oportunitat com a país, que és la Fira de Frankfurt, sigui de nou un terreny de debat, de discussió i de pica-baralla política o partidista; creiem que això és el que ens fa estranyament un país poc normal, i que és una llàstima també que gent com vostè, que òbviament –i ens ho demostra quan en té ocasió– s'estima aquest país i aquesta cultura, aprofiti temes com aquests per no poder sobreposar-se probablement al que és fer oposició i de nou tiri tan poca..., o fent tan poc honor a això que vostè mateixa defensa, tiri tan mal nom sobre qüestions que són de país.

Gràcies.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem doncs a votació aquesta Moció.

Comença la votació. (Pausa.) Aturem la votació –aturem la votació–, té raó, té raó. Posarem a votació aquesta Moció amb dues votacions. Primer votarem el punt número 5 de la Moció. Punt número 5 de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 68 vots en contra.

Ara votem la resta de la Moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 39 vots a favor i 79 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya (tram. 302-00166/07)

Hem acabat el punt dotzè i anem pel tretzè, que és la Moció sobre l'organització territorial de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Corominas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Fa quinze dies vam presentar una interpellació que ja vam manifestar que era motiu de preocupació per part nostra, tal com el tripartit estava portant l'organització territorial a Catalunya. La proposta, que de fet en el pacte del Tinell i també en successives declaracions de tots els consellers havia de portar-se a terme en els primers mesos del Govern del tripartit, no l'hem vista. Aquesta preocupació sobre com s'ha fet, s'ha portat tot el procés de l'organització territorial al nostre país ha anat creixent a mesura que passava el temps, perquè al territori hi ha hagut enfrontament, al territori hi han hagut declaracions que han provocat aquest enfrontament, i és per això que vam intentar que el Govern ens expliqués què pensava fer amb l'organització territorial.

Com que no ens n'hem sortit, instem, volem instar el Govern que ens ho aclareixi. I no els llegiré el contingut de la Moció, però sí quatre punts bàsics. El primer. Volem que hi hagi participació dels ens locals, participació real. El segon, que també es parli de tot el que es deriva de tota aquesta aprovació de l'organització territorial, com poden ser les competències o el finançament local. El tercer, que el Govern deixi de tenir tantes posicions com consellers i, per tant, que deixin de fer declaracions contradictòries a tot arreu. La quarta, que es faci una consulta vinculant una vegada feta una primera proposta. I la cinquena, que tinguem un calendari de tot això.

Això, que és tan senzill, ens sembla que el tripartit no serà capaç de fer-ho, i ens ho sembla més encara perquè hem vist les esmenes que s'han fet, i en tot cas, president, ja em pronuncio que no acceptarem cap de les esmenes que s'han presentat, pels següents motius. Demanàvem participació i el que ens ofereixen és adhesió, un contracte d'adhesió; aquells antics contractes d'assegurances que o dius que sí o no pots fer-hi res més. I parlem de participació dels ens locals; i no ho diem nosaltres, això, també ho diu el senyor Manuel Bustos, president de la Federació de Municipis de Catalunya. Textualment: «La proposta ha de ser previ consens amb el món local i volem un procés participatiu real.» Això ho diu aquesta setmana el senyor Manuel Bustos. També, després de l'aprovació del document de bases no, abans de fer aquesta proposta. Si ens donen el document fet no ho acceptarem.

També nosaltres el que demanàvem era que es pogués parlar de les competències i el finançament, ja que parlarem dels diferents nivells d'administració, començant des dels municipis, comarques i les vegueries. I el que ens ofereixen és senzillament no parlar d'altres temes, una esmena de supressió d'aquest punt.

També reclamàvem que el Govern deixi de fer declaracions contradictòries. Setmanari *Actual*; els recomano que s'ho llegeixin: «Segons el secretari general de Relacions Institucionals, Francesc Baltasar, el document està pràcticament enllestit i pendent només d'harmonitzar-lo amb l'Estatut. D'aquí a dues setmanes ja ho tindrem.» Sentència que nega la conselleria de Governació; és a dir, Relacions Institucionals diu una cosa, Governació en diu una altra. També, més endavant: «Segons la conselleria de Governació i Administracions Públiques s'han deixat de reunir perquè el conseller Joan Saura i el senyor Francesc Baltasar han decidit que així sigui.» Per tant, entre aquella comissió de tres consellers no s'han entès i creen encara més incoherència, més incomprensió en el territori.

Finalment, també demanàvem una consulta vinculant. No es deixa decidir al territori. Al territori, senzillament, el que se li diu és: «Us posarem una consulta de quatre mesos o una consulta en què, en tot cas, el que podreu dir és si us està bé o no, però no serà de cap manera vinculant», i, evidentment, tots els diputats que avui són presents en aquest hemicicle i formen part del món local..., aquesta no és una manera, precisament, de consultar al territori.

I, finalment, demanàvem calendari, i vostès ens fan una esmena de supressió del calendari.

Bé, tot això, com acaba? Doncs, amb un fracàs anunciat. Un dels grans temes d'aquesta legislatura, quin era?: «Allò que durant vint i no sé quants anys no havia pogut fer el Govern de Convergència i Unió, ara ho arreglarem; organització territorial, una llei consensuada per tothom i que acabi amb el caciquisme de Convergència i Unió al territori.» Bé, no s'han entès; fracàs. Tampoc tindrem llei d'organització territorial, igual que no tindrem una nova llei electoral. Per què? Perquè vostès no comencen des del principi, de baix a dalt, vostès comencen de dalt a baix. Volen imposar-ho, i volen imposar-ho de conselleries a conselleries. I al final el que tenen, evidentment, és un no-acord en aquest tema.

Què els direm, a totes les comarques a les quals hem dit que fariem noves comarques a tot arreu? Les dotze noves comarques..., ara aniran un altre cop tots els consellers a dir que no hi haurà comarques? Què els direm, a la vegueria del Penedès i a la de l'Alt Ter?, que vostès aquí ens demanen que suprimim les consultes a les plataformes. Allò que d'altra banda ha servit a molts diputats que estan en aquesta cambra per fer-se sentir, ara resulta que això no val quan s'està al Govern. Bé, què els direm? Que tampoc volem escoltar-los.

Aquí al final és que hi ha falta de voluntat de tirar aquesta llei endavant. Potser no de tots els consellers del Govern, potser no de tots els membres del tripartit, però el que està clar és que no hi ha voluntat que hi hagi aquesta nova llei.

Jo els recordaria quina participació ciutadana ens van oferir als que formaven part de la regió primera quan es tirava endavant el Pla territorial metropolità. Quan es volia tirar endavant el Pla territorial de la regió primera, vostès -PSC, Iniciativa i Esquerra Republicana- van demanar una comissió mixta paritària, cinquanta i cinquanta, ens locals - Govern de la Generalitat. Per què

no ho fan així en el Pla territorial de l'Alt Pirineu? Per què no ho fan així en el Pla director? Per què no ho fan així en la nova llei d'organització territorial de Catalunya?

Vostès no s'entenen, vostès no tenen model conjunt tampoc en l'organització territorial. Això no és culpa de Convergència i Unió, i el que ho acabarà pagant, una vegada més, són els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Hi han esmenes presentades, i té la paraula, per a la seva defensa, el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Home, senyor Corominas, jo tenia l'esperança -ja he vist que inútil- que la Moció que vostès plantejaven fos una moció constructiva, però he vist que per a l'únic que ha utilitzat aquesta tribuna, tant l'altre dia com avui, és per dir que el Govern no s'entén. Això fa dos anys que ho diuen, i no per repetir-ho tantes vegades serà veritat, sinó al contrari, que ho han d'anar-ho repetint perquè, evidentment, aquesta no és la realitat, no?

Per la qual cosa nosaltres havíem fet una proposta d'esmenes, precisament, que també anaven en aquesta línia, tenint en compte les seves intervencions de l'altre dia, i sobretot tenint en compte un tema tan important, tan específic i tan sensible com és l'organització territorial i que ha portat molts de problemes. Què els haig de dir a vostès, no? I sobretot no ens doni lliçons, senyor Corominas, de com organitzar un debat sobre l'organització territorial, perquè si no recorden què varen fer vostès amb el cèlebre informe Roca..., que en l'annex se'ls varen revoltar tots els seus regidors, alcaldes, alcaldesses i tothom davant d'aquella proposta que varen fer, i la varen retirar, la varen posar en un calaix i encara, doncs, està ple pols; no ben bé, perquè l'han tret precisament per fer el document de bases que ha fet el nou Govern.

O sigui, si vostè estava disposat a dir: «Molt bé, tenim un problema en aquests moments, organització territorial és un tema sensible. Comencem a treballar conjuntament...», i aquesta era la idea que els plantejàvem nosaltres. Per això la proposta era: «Senyors, comencem a iniciar un procés de diàleg...» -no ho diu, la nostra proposta?-, «iniciar després que el Govern aprovi les bases...» Perquè hi ha d'haver un document per dialogar, un document per negociar! O de què vol que parlin? «Jo vull aquesta comarca. Jo sóc del poble aquell, vull anar a l'altra comarca...», volen això? Volen, com els va passar amb aquell document que no es va consultar, l'informe Roca, que va provocar aquell aixecament de molts pobles...? No, un document de bases, discutim-lo; a partir d'aquí, obert, *totalment* obert. Vostès, això, no ho entenen, perquè això de la «participació», evidentment, és una paraula nova que han conegut des de fa dos anys, des que hi ha una direcció general al Govern de la Generalitat, no?

Ho diem: «a través del seu representant als ens locals», «per assolir un consens», «inclourà les entitats municipals, les principals institucions, les entitats relacionades amb la temàtica i l'organització territorial...», qui són aquests? Doncs, els que en aquests moments s'han constituït com a entitats, com a associacions, que volen defensar el territori, i ho creuen fent-ho d'una manera concreta a través d'una vegueria, una nova vegueria o el que sigui. Aquesta gent, també ho diu la nostra proposta, que seran consultats. Per què diu que no? Com em diu que no pot acceptar aquest punt de l'esmena que intenta el consens entre el que diu el Govern i els partits que li donen suport i el que vostè proposa? No li interessa en absolut -no li interessa en absolut. Molt més l'interessa que hi hagi conflicte, aquest conflicte que vostè va preconitzant i que diu que existeix. És veritat que en algun moment hi ha diferents criteris en algun membre del Govern de la Generalitat, però el que comptarà són les bases que surtin, i aquestes bases són les que es discutiran.

I el segon punt que els plantejem és igual: un cop aprovades les bases, un procés de diàleg i participació amb totes les forces polítiques de Catalunya també; també en el Parlament, amb els grups parlamentaris, perquè també puguin dir la seva. En el territori, en el Parlament, i a partir d'aquí una llei, una llei que diem nosaltres que sigui a través de ponència conjunta, no un projecte de llei del Govern de la Generalitat, no: ponència conjunta, tots junts elaborarem aquella llei, aquella norma que sorgeixi d'aquella consulta que hauré fet abans als ciutadans.

Això no és bo? Això no és constructiu? Això no serveix, precisament, per crear un consens per tal que l'organització territorial de Catalunya tingui per fi una nova estructura molt relacionada amb el que es fa a l'Estatut? I esperar el que faci l'Estatut! Escolti, amb l'Estatut estem discutint aquestes qüestions, per cert, molt importants. Hem consolidat i consolidarem amb l'Estatut un consell de vegueries, que serà la substitució de les diputacions provincials actuals. Això és el que diu l'Estatut en aquests moments. Bé, potser en tenen els esborranys, però, en tot cas, mirin de mirar l'últim que diu, no?

I aquest consell de vegueries serà un marc únic de descentralització de la Generalitat, serà l'Administració local que substituirà les diputacions fent la tasca de suport als municipis, i d'aquesta manera les Terres de l'Ebre, l'Alt Pirineu, l'Aran, doncs, veuran reconeguda la seva identitat territorial.

I l'Estatut també diu que hi ha comarques. Nosaltres no anem amb les comarques ni volem destruir les comarques; els volem donar un altre caire, a les comarques. És veritat que nosaltres lluitàvem contra el caciquisme que vostès havien instal·lat a través dels consells comarcals, doncs, en el territori, és veritat. Continuem volent-ho fer -continuem volent-ho fer. Això sí, els volem donar un caràcter, a les comarques. Primer, que tenen un caràcter cultural, un caràcter territorial, de realitat històrica, i alhora, també, una mancomunació de serveis.

Senyor Corominas, aquesta proposta d'esmenes era una proposta per tal d'iniciar un diàleg conjuntament en un tema sensible, com és l'organització territorial.

Vostès ho han rebutjat, que en quedi constància, que no tenen cap interès, com ho han demostrat durant vint-i-tres anys, cap interès a fer una nova organització territorial, molt més moderna, molt més eficaç i al servei dels ciutadans de Catalunya. Només els interessa treure paperots, si aquí hi ha un enfrontament, si no hi ha un enfrontament...

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

...si hi ha un problema o no hi ha un problema. A nosaltres ens interessa construir. A vostès, no.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'escoltar la prèdica del senyor Boada, doncs, poques coses a dir, i jo seré molt breu. Però, simplement, sí que fer una petita reflexió al senyor Corominas, perquè hem seguit amb molta atenció la interpellació que ens va fer vostè l'altre dia, i la veritat és que teníem l'esperança que la poguéssim agafar per l'altre cantó del joc parlamentari. Vostès saben que el joc parlamentari té dues bandes: hi ha una banda -legítima, eh?- que és la d'erosionar el Govern, posar-lo en unes circumstàncies complicades per poder, doncs, guanyar en una votació posterior unes eleccions, i una altra que és aquell vessant parlamentari que és trobar acords, mirar de trobar solucions, fer consensos, sobretot en els temes importants de país, i nosaltres pensem que aquest és un tema important de país, no?

I en aquest sentit, doncs, home, jo veig, veiem molt legítimes la intervenció i la Moció que planteja vostè aquí, però nosaltres hauríem pogut tenir una altra opció també, senyor Corominas, que hauria pogut ser, d'entrada, rebutjar totalment aquesta Moció, en base a la majoria parlamentària que tenim, i no ha estat així. És a dir, hi ha hagut una voluntat clara i explícita, per part dels grups que formen el tripartit, de presentar-los una moció perquè la poguéssim votar conjuntament i endegar un procés de participació en aquest sentit.

I ho lamentem molt, perquè precisament és amb aquesta pràctica i amb aquesta manera de fer les coses en concret on es veu el tarannà d'on es vol anar. I nosaltres hem vist, en el seu plantejament i amb el rebuig que fa de les nostres esmenes, que no pretenien tirar endavant una solució o trobar circuits per poder treballar al voltant de la política territorial, sinó més aviat erosionar el Govern fent veure que hi han unes contradiccions, etcètera. I en aquest sentit per això li volíem dir que lamentem moltíssim que hàgim entrat per aquest camí, perquè ens semblava un tema profund tan important com per poder portar el consens de tota aquesta cambra a través d'una ponència, si més no, també, per-

què el Govern ha començat a treballar en aquest sentit i enviarà en breu aquí al Parlament, doncs, els papers que calgui per poder iniciar aquest procés.

Vostès en la interpellació ens plantejava tres coses. Es preocupava del procés, dels continguts, i es preocupava també de la participació. Home, el procés! El procés va començar el febrer del 2004, quan una comissió formada pels tres consellers va començar a treballar uns treballs; han fet un treball, unes bases conjuntes; aquestes bases conjuntes estan en condicions, en aquests moments, de seguir endavant en el seu procés per venir a una ponència al Parlament de Catalunya, i vostès ens demanen una situació que és com un anar fent, un barrum-barram, una cosa a corre-cuita, mal feta. Nosaltres els estàvem plantejant en la Moció d'avui una cosa ben treballada, ben consensuada, ben elaborada i ben discutida a nivell del Parlament de Catalunya.

I a més a més els deïem una altra cosa. Escolti, el Govern fa això però, a més a més, hi ha una circumstància política de primera magnitud, que vostè sap que la tenim damunt de la taula, que és la discussió estatutària. I qui pot negar en aquests moments que la discussió del procés estatutari té una repercussió sobre la política territorial que es pugui fer en aquest país i sobre l'ordenació territorial que es pugui fer en aquest país? Per tant, ens semblava fonamental que això acabés d'una vegada per totes, acabéssim, enllestíssim el tema de l'Estatut, i amb la feina feta que feia el Govern, que fa el Govern i que la té feta i que té aquestes bases mínimes per poder començar a treballar, més el que diguéssim l'Estatut, més el que s'acordi a Madrid, més el que votin els ciutadans de Catalunya, poder endegar una línia de col·laboració a través de l'últim tema que vostès ens plantejaven, que és el tema de la participació. Tenim les bases fetes, tenim l'encaix, diguem-ne, macropolític, gran polític fet, i ens faltava el tema de la participació. I em sembla que és molt clara la posició del Govern de dir que ho enviaria als grups parlamentaris i que també obriria a les altres administracions el procés participatiu, perquè tothom hi pogués dir la seva.

En aquest sentit, jo poca cosa més, senyor president, senyores i senyors diputats. Creure i afirmar que el Govern fa la feina que li pertoca fer, que seguirà els passos i els tràmits que li pertoca seguir, que esperarem la qüestió de l'Estatut, a veure com es desenvolupa, i que lamentem que una presentació tant de consens com li hem fet nosaltres aquí, com li han fet els grups del tripartit, doncs, hagi estat desestimada per vostès, i ens porta damunt de la taula la sospita que el que volien era fer enrenou i, realment, no començar a treballar en nom d'una nova estructuració territorial del país al gust de tots nosaltres i, si més no, discutida per tots nosaltres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Teresa Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Comparteixo amb els meus companys que han parlat fa un moment..., tant en

la defensa de les esmenes com en l'últim posicionament del senyor Ferran. Per tant, què diré de nou? Doncs, dos petits comentaris.

El primer comentari, sobre aquest document de bases. Nosaltres, evidentment, creiem que aquest document de bases el que ha de fer és parlar sobre, en primer lloc, el sistema d'elecció de les entitats supralocals, amb el benentès que en aquests moments els ciutadans de Catalunya no tenen clar quin és el sistema d'elecció dels diputats provincials ni quins són els límits dels partits judicials, i tantes altres qüestions que en aquests moments se'ls escapen. Això requereix una entesa, evidentment amb els partits de l'oposició, i és un dels aspectes fonamentals que tenim sobre la taula quant a l'ordenació territorial.

Un segon aspecte és la delimitació de competències de cadascuna de les administracions territorials i, per descomptat, el seu finançament. Tot aquest procés s'ha de fer amb la participació, no només dels ajuntaments, sinó de les entitats municipalistes; això és evident.

Però més enllà d'això voldria fer un altre comentari, on, francament, els diputats d'Esquerra Republicana ens hem sentit sols, i és amb relació al procés estatutari. En l'article que parlava de les vegueries en l'Estatut aprovat per aquest Parlament el 30 de setembre quedava molt clar que el règim jurídic de les vegueries era competència exclusiva de la Generalitat i del seu Govern. Això, en tot el procés de negociació a Madrid, s'ha perdut, senyors diputats. S'ha perdut, sí senyor, i en lloc d'«establiment del règim jurídic» ara només tenim el «desenvolupament del règim jurídic de les vegueries», i, per tant, hem sotmès una institució genuïnament catalana, com són les vegueries..., hem perdut la competència per fer-ne l'establiment del règim jurídic i l'hem cedit a Madrid.

Per tant, cap més comentari. Queda evident, doncs, el nostre descontentament sobre aquesta retallada. Senyor president i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Té la paraula la senyora Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president; molt breument. Nosaltres compartim el que és l'esperit de la Moció presentada per Convergència, i, de fet, el nostre Grup ja la sisena legislatura va impulsar la Ponència de la reforma de la Llei dels consells comarcals, així com la primera reforma de la Llei de règim local.

Però, la veritat, ateses les discrepàncies que hi ha en el Govern, doncs, no podem votar-hi favorablement i ens abstindrem, ja que considerem que una qüestió tan important és el Govern qui l'ha d'impulsar.

L'única cosa que desitgem és que aquest esperit que sembla que regna a la cambra..., perquè realment el Govern governi, pugui posar pau dintre del seu *corralito* i, per tant, doncs, que d'una vegada per totes posi ordre i realment faci aquesta Llei que realment tots

els grups, doncs, tenim constància que és vital per a Catalunya.

Gràcies, senyors diputats i senyor president.

El president

Senyor Lluís Corominas, es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Corominas i Díaz

Sí, senyor president; molt ràpidament. En primer terme, per reiterar que no acceptarem les esmenes.

Primer de tot, recomanar al senyor Boada que es llegeixi el text de la Moció i les seves pròpies esmenes, i veurà per què no li podem acceptar les esmenes. No tenen res a veure les unes i les altres.

En segon terme, senyor Ferran, aquest enrenou que diu que nosaltres volem muntar se'l fan vostès solets cada dia, i també en el tema d'organització territorial. No els calen ajudants. Vostès ho fan molt bé, enrenou constant.

El tercer tema. Si era tan important, aquesta Llei d'organització territorial, per què fins que no hem fet aquesta interpellació ningú s'ha dirigit a nosaltres com a principal grup d'aquest Parlament per parlar-ne? Havien de passar dos anys i mig, fer aquesta interpellació, aquesta Moció?

Bé, i, finalment, quan s'hagin posat d'acord aquí estarem per parlar-ne, però primer posin-se d'acord dintre del Govern.

I, senyora Aragonès, bé, no estan sols, vostès, no han estat sols. Vostès han volgut fer una interpretació del tema de vegueries..., que la mateixa Llei diu una altra cosa. Per canviar els límits provincials llegeixin la Llei, i no els cal dir que s'han quedat sols a Madrid. I, en tot cas, si s'han quedat sols, parlin amb els seus companys de govern. El que li puc assegurar és que hi ha una llei superior que ho regula, i, senzillament, només perquè és una llei superior, no calia que poséssim aquesta referència.

Gràcies, senyor president.

El president

De res, senyor diputat. Senyora diputada, demana la paraula?

La Sra. Aragonès i Perales

Sí, només una precisió, senyor president, i és que nosaltres no volem modificar els límits provincials; sabem que això està reservat a l'Estat. Senyor Corominas, nosaltres ho volem tot, perquè volem la independència del nostre país, però mentre admetem la Constitució i l'acatem no modificarem els límits provincials, però sí els de les vegueries, i el que no volem és que des de Madrid ens diguin com han de ser les vegueries i que la llei de bases la facin ells, perquè això és només de Catalunya, i aquí sí que ens hem quedat sols.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció sobre l'organització territorial de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 63 vots en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals (tram. 302-00167/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals. Té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, senyores i senyors diputats, la Moció que sotmetrem ara a consideració d'aquesta cambra fa referència, com vostès saben perfectament, a la interpellació que es va realitzar l'últim Ple. I, per tant, com que sembla que hi ha un consens ampli i sembla que estem d'acord en el contingut, perquè a més a més s'ha produït una transacció arran d'una esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, doncs, jo no m'allargaré, no entraré en una explicació prolixa ni en una relació exhaustiva dels punts que conté aquesta Moció.

Però sí que voldria remarcar, sí que voldria posar èmfasi, en quatre qüestions recollides en aquesta Moció i que crec que són molt importants, perquè poden suposar un avenç molt important pel que fa referència als drets i als deures dels càrrecs electes locals.

En primer lloc, el que recull la Moció, doncs, és la necessitat de definir millor el règim d'incompatibilitats i de les diferents modalitats de dedicació per tal que els càrrecs electes locals gaudeixin d'un marc laboral i professional adequat a les exigències del seu càrrec, que són moltes, com vostès saben, entre altres coses perquè, per sort, en aquesta cambra hi ha una nodrida representació d'alcaldes i de regidors. Dic «per sort» perquè crec que les aportacions dels alcaldes i dels regidors enriqueixen molt la vida parlamentària.

També fa referència, la Moció, a la necessitat de fixar un marc retributiu que sigui més clar, que permeti als càrrecs electes equiparar-se amb altres càrrecs de l'Administració que tenen un nivell de dedicació i de responsabilitat semblant o en alguns casos fins i tot inferior però que, en canvi, generalment estan més ben retribuïts. Tots sabem que, dissortadament, en el món local el sou o la retribució de l'alcalde i dels regidors molts vegades està sotmès jo diria que a uns debats excessivament partidistes i fins i tot mesquins, i això, doncs, provoca que es faci molta demagògia, que s'utilitzi a vegades aquestes qüestions per fer una oposició jo diria que poc edificant.

Llavors, del que es tractaria precisament és d'això, de sostreure d'aquest debat tan partidista i demagògic la

retribució dels càrrecs electes. Amb això no pretenem dir pas que els ciutadans i les ciutadanes no tinguin dret a controlar el que cobren els alcaldes i els regidors i per què ho cobren i com ho cobren, però sí que hauríem de millorar, doncs, aquestes retribucions, perquè tots sabem que en una majoria de casos estan molt per sota de, realment, la responsabilitat que contreuen i de les obligacions que desenvolupen diàriament.

Per tant, doncs, cal fixar aquest marc retributiu; cal fixar també, doncs, unes partides dins del Fons de cooperació local amb caràcter finalista per tal que els càrrecs electes, sobretot els dels municipis més petits i amb menys recursos, que moltes vegades coincideixen, no sempre és així, com observava l'altre dia el senyor Paladella, però sí que sovint coincideixen, doncs..., per tal que aquestes retribucions estiguin garantides i ningú pugui acusar aquests càrrecs electes de cobrar uns diners que van en detriment d'aquelles inversions tan necessàries i tan elementals.

I, per últim, doncs, es tracta també de consolidar els mecanismes de participació democràtica per deixar molt clar i per fer molt evident que, en definitiva, els regidors de l'oposició també són ajuntament i que, per tant, han de tenir i de gaudir de la rellevància institucional que es mereixen i han de poder participar també en la governació del seu municipi sense traves i sense obstacles, cosa que en alguns municipis, potser pocs, això encara succeeix.

Per tant, doncs, proposem que s'aprovi aquesta Moció, i, a més, ho fem a partir de la transacció de la qual abans he fet esment.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Ha presentat una esmena, també, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president; des de l'escó estant. Nosaltres hem transaccionat amb la resta de grups del Parlament una proposta que hi donarem suport i que bàsicament el que vol millorar és no tant l'objectiu final, que el compartim tots, que és dignificar la tasca dels regidors, dels electes locals, i que d'una vegada per totes puguem fer una regulació que acabi la desprotecció jurídica, que acabi també la mala retribució, la falta de cobertura social que tenen la majoria dels nostres electes i també que dignifiqui la feina de l'electe local tant als ajuntaments petits com als ajuntaments grans, per tant aquest objectiu és compartit, i n'estic convençut, de tots els grups d'aquest Parlament..., però sí que en la redacció creiem que hi havia una sèrie de temes que es podien millorar.

I el primer és que tot això es faci amb consens amb les entitats municipalistes. Hi ha dues entitats municipalistes prou potents totes dues a Catalunya, prou representatives, i seria absurd que ho féssim amb una sí i amb l'altre no. I, per tant, crec que aquest tema ha quedat prou clar i prou resolt.

En segon terme, ha de ser una regulació global, integral. No podem tocar només algunes coses i les altres no. Aprofitem-ho per regular bé totes les llacunes que hi ha en aquest moment en l'àmbit local pel que fa a la cobertura, a la dignificació, a les garanties que han de tenir tots els grups municipals i els regidors dels ajuntaments.

També, a l'hora de regular l'àmbit retributiu, no fer diferències: tots els ajuntaments de Catalunya, no només els de vint mil en avall, els de vint mil en amunt, alguns sí, els altres no. Crec que és bo. S'han fet històricament pactes voluntaris entre la Federació i l'Associació de Municipis en què hi ha hagut uns barems que han anat prou bé. Si tot això ho convertim en una llei, evidentment, encara serà millor, i especialment per als municipis petits.

Evidentment, parlem del fet que en els municipis de més de dos mil habitants la capacitat de generar una retribució i una cobertura social als regidors i als electes locals..., la dificultat és molt més gran que no pas en els ajuntaments més grans.

I, finalment, tot això no fer-ho d'una manera puntual i amb la voluntat d'un o altre govern, amb la dotació d'una partida determinada d'un determinat departament, sinó incorporar-ho en el fons de la Generalitat, en el fons nacional de Catalunya..., dels ajuntaments, per tal que tinguem la garantia que el Govern, sigui un o sigui l'altre, doti d'aquesta partida a tots els ajuntaments. I, per tant, si aquí, en aquest Parlament, arribem a establir una nova llei d'hisendes locals dels electes dels ajuntaments de Catalunya, una de les variables també haurà de ser que el finançament dels ens locals de Catalunya tingui en compte la retribució dels seus electes. I, per tant, a més a més de la població, de l'esforç fiscal, de si són municipis de muntanya, de mar, etcètera, que també es tingui en compte que hi ha d'haver una part que retribueixi adequadament els electes de tots els ajuntaments de Catalunya. I creiem que, amb la redacció que s'hi ha donat amb aquesta transacció, això queda prou clar i prou palès.

Per tant, votarem favor de la Moció presentada, i, per tant, som també consensuadors, no com s'ha dit abans en l'altra Moció que anàvem només a fer enrenou i a fer embolics.

Gràcies.

El president

Gràcies. La senyora Carme Figueras té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Doncs, sí que estem..., aquesta vegada estem d'acord amb el que ha dit el senyor Corominas. Realment, creiem i pensem que les esmenes que presentava Convergència i Unió, i que han estat recollides pel Grup d'Esquerra Republicana, en aquesta transacció, pràcticament totes milloren la Moció, i, a més a més, sobretot tenen una gran virtut que és buscar i cercar el consens en un tema que no pot ser d'una altra manera que de consens.

Si estem parlant d'aquesta bona intenció i que compartim tots, doncs, de regular, donar un marc general als electes locals per a la dignificació, doncs, per poder exercir el càrrec sense estar a l'albor d'interessos partidistes a un o altre ajuntament, però ha de ser en aquest marc general, i ha de ser, doncs, en aquest sentit, doncs, de també..., de no entrar, tampoc..., de respectar bé l'autonomia municipal, el que les lleis preveuen en aquest sentit, sinó de donar, precisament, un marc general. I, sobretot, de quina manera? Doncs, amb consens amb les entitats municipalistes, perquè al cap i a la fi, tant l'Associació Catalana de Municipis com la Federació de Municipis de Catalunya, representen tot el conjunt de municipis de Catalunya.

També, pel que fa als grups de l'oposició, doncs, creiem que és bo també que hi hagi unes garanties de drets i deures dels regidors i dels càrrecs electes a l'oposició, però també ho hem de fer de manera que aquestes garanties no acabin bloquejant l'Administració local i l'activitat de l'ajuntament. En aquest sentit, també hi estariem plenament d'acord.

Creiem que és important que l'avantprojecte que ara hi ha o que pugui començar a circular, doncs, tingui les modificacions que calguin per aquest consens amb les entitats municipalistes, i que el Projecte de llei que arribi a aquest Parlament vingui amb ple consens de la mateixa manera que crec –i és la voluntat del nostre Grup– que una vegada que es tramiti aquí aquest Projecte de llei, també ha de ser amb el consens de tots els partits polítics, perquè parlem, precisament, de fugir dels partidismes en un tema, doncs, que el que vol no és res més que dignificar i donar garanties als càrrecs electes locals.

Gràcies.

El president

Gràcies. El senyor Joan López, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. López Alegre

Sí, gràcies. Creiem que la proposta que s'ha consensuat per part del Grup proponent i de la resta de grups és molt millor que la Moció inicial. Sí que voldríem fer alguns comentaris molt ràpids.

Amb relació al punt 1, sobretot en els municipis petits de Catalunya, definir un règim d'incompatibilitats serà una cosa realment difícil. Escolti'm, quan un municipi té cinc-cents habitants, expliqui'm, vostè, quin és el regidor de l'ajuntament que no té un mínim interès urbanístic que pugui generar que s'hagi d'absentar del Ple. Per posar un exemple, perquè al final en municipis tan petits tothom té un tros, tothom té un hort o tothom té una casa.

Segon element: quan parlen vostès en el punt 2 d'un marc retributiu que contempli les diverses modalitats de dedicació..., doncs, home, haurem de modificar la Llei, perquè la Llei diu que en el capítol 1, la part del capítol 1 que s'ha de dedicar a la retribució dels càrrecs electes, és un percentatge, que en aquests moments no recordo quin és, però, que no es pot superar, amb la qual cosa, en aquest Estatut del càrrec electe local hau-

rem de modificar la Llei municipal de règim local, no sé si el ROF, i suposo també que la Llei de bases, per tal que puguem adaptar això, i després a cada ajuntament de Catalunya haurem de modificar el pressupost, les àrees d'execució del pressupost, a fi efecte que puguem tenir un nou marc retributiu, que al final, si m'ho permeten, serà difícil d'explicar, perquè el que farem serà fer créixer el percentatge que dediquem a pagar electes locals, i això anirà en detriment de la possibilitat d'incrementar plantilles, que és per on es paga el capítol 1, per donar serveis als ciutadans. I aquest és un problema que, a dia d'avui, n'hem de ser conscients.

Hem, també, de tenir en compte que no parlem en la suma del país, d'una suma menor, perquè són nous municipis, parlem de més de 10.000 càrrecs electes locals, i, per tant, parlem d'una suma de diners que afecta, i en molt, al que representen les hisendes locals i el pes que ha de tenir el conjunt de les hisendes locals en la despesa pública catalana. I que això com que no podrà venir d'una apujada d'impostos..., bé, l'esquerra amb això té una certa tendència, una certa facilitat, fins i tot li agrada, però, com que, en principi, no ha de venir d'una apujada d'impostos, haurà de venir d'un increment de les aportacions del Govern de la Generalitat que es faci a través del Fons de participació, amb ingressos municipals d'aquí cap als ajuntaments.

El punt 3, per a mi i per al meu Grup, és el més difícil. Hi donarem recolzament tan sols perquè no ens agradarà trencar el consens municipal, que avui aquí a tots ens porta a aquesta hora ja de la tarda, però els diré que..., clar, i aquest Fons de cooperació local no pot, també, garantir uns honoraris mínims de l'arquitecte municipal, que va a hores i que fa, a l'Ajuntament de Solsona, de Pujalt, de l'Astor, de Castellfollit i de Torà, i el pobre va amunt i avall amb un risc d'accident *in itinere*, perquè el pobre fa dues hores a cada ajuntament i ha de visar no sé quants projectes en una tarda perquè té deu ajuntaments d'una comarca?

I aquest mateix Fons de cooperació local no podrà garantir els honoraris que rebi aquest enginyer, que també acumula, o aquest secretari que també acumula vuit o nou ajuntaments, i ja sabem tots nosaltres, això sí, per culpa de l'opressor exterior, que les infraestructures internes del país moltes vegades per anar d'un municipi a l'altre no són pas les millors?

I, finalment, un últim punt, quan es parla que es pugui gaudir per part de l'oposició de la rellevància institucional que els correspon..., doncs, home, miri, malauradament, ho dic des de la perspectiva del meu Grup Parlamentari, el tripartit, que jo sàpiga, governa sobre el setanta i escaig per cent dels ciutadans de Catalunya. Així que, diguin-los vostès als seus alcaldes que ja que la majoria d'ajuntaments del país tenen un ple cada tres mesos, estaria molt bé que la informació estigués a disposició de l'oposició abans de quaranta-vuit hores perquè de tres mesos en tres mesos, alguna cosa podríem fer sobre aquest afer, que l'accés a la informació de les ciutats municipals dels ajuntaments fos més fàcil que no pas el que hi ha a dia d'avui, i, per tant, sobre això vostès tenen molt a aportar.

En resum, ens sumem al consens, encara que tenim un cert escepticisme, perquè tot això hauria pogut venir

per la via d'una llei i no pas per la via d'una moció que és remoure una mica un tema de què venim parlant tota la vida però al qual no trobem solució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. El senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé. El nostre Grup donarà suport a aquesta Moció, amb el benentès que tenim, ho crec, el seny suficient per entendre que és una moció que vol aportar algunes solucions a alguns problemes, però no pas solucionar tots els problemes del món, encara que sigui del món local.

En tot cas, hi donarem suport perquè estem d'acord amb qualsevol mesura que dignifiqui la tasca dels càrrecs locals, les dedicacions, les retribucions, i coincidim amb la necessitat d'una especial atenció a la problemàtica dels petits municipis en aquest tema. També estem d'acord a dignificar la tasca de l'oposició. Aquesta penso que és una assignatura pendent, i tots, segurament, hauríem de fer un cert pensament que és una qüestió de regulació jurídica, però més enllà és una qüestió de voluntat política, i que difícilment es pot resoldre el tema per moltes regulacions que fem si no hi ha voluntat política de resoldre-ho.

En tot cas, tot això som conscients que s'ha de fer en el marc de les competències de la Generalitat, i, en aquest sentit, voldria acabar amb dues reflexions: la primera és que potser valdria la pena començar, ja, a plantejar-nos que les possibles reformes a textos legals o nous textos legals, les hauríem d'anar situant ja en el marc del nou Estatut, entre altres coses perquè el nou Estatut ens ofereix un marc de competències molt millor que el que hem tingut fins ara, i, en el cas del tema local, és obvi, des del punt de vista de quina regulació en fa el títol d'institucions, de tot el tema dels governs locals, com també els mateixos articles de competències, relatius a

règim local, a la funció pública, a l'organització territorial, etcètera.

Estem davant d'un nou marc polític i jurídic que ens permetrà, crec, disposar d'una autèntica llei municipal de Catalunya, en la qual haurem de crear el consell de governs locals, que segurament també serà el marc per discutir alguns d'aquests temes.

Per tant, jo suggeriria que, si s'ha de fer algun plantejament de projecte de llei, potser que comencéssim a pensar si és urgent plantejar aquestes qüestions, però, si no, també començar a pensar ja en com enfoquem l'elaboració de la nova llei municipal de Catalunya.

I una segona reflexió que va íntimament lligada amb aquesta: tots plegats haurem d'estar amatents i vigilar que el Projecte de llei de bases de règim local que prepara el Govern central estigui d'acord amb allò que diu també el nou concepte de bases, que estableix el nou Estatut, enteses com a principis o mínim comú normatiu, i que, per tant, la Llei de bases s'ha de limitar a principis o a un mínim comú normatiu i no voler regular-ho tot.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Estradé...? Es pot posicionar sobre l'esmena...? *(Pausa.)*

Atès que hi ha una transacció, doncs, posarem..., cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, que ha estat transaccionada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 111 vots a favor i un vot en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i tres minuts.